

**A doua parte (continuarea cărții
Ultima misiune de căutare):**

Chemarea

de Rick Joyner

Gloria

Stăteam și mă uitam la ușa pe care urma să intru. Era simplă și deloc atrăgătoare. M-am întors să mai văd încă o dată Marea Sală de Judecată, și m-am simțit copleșit de gloria și mărimea ei. Nu vream să plec din acel loc, chiar dacă răul din inima mea era în mod continuu dat pe față. Cu toate că era dureros, procesul prin care treceam era în același timp și atât de eliberator, încât nu doream să se mai termine. Pot să spun chiar că îmi doream nespus de mult să mi se dovedească și mai mult vinovăția. “Și ți se va dovedi și mai mult vinovăția”, a spus Înțelepciunea, care îmi cunoștea gândurile. “Ce ai descoperit aici, vei lua cu tine mai departe. Însă nu este nevoie să vii aici, ca să fii schimbat. PUTEREA CRUCII este suficientă pentru a te schimba, oriunde te-ai afla. Ce ai experimentat aici, poți să experimentezi în fiecare zi. Duhul Sfânt ți-a fost dat ca să te convingă că ești păcătos, ca să te conducă la adevăr, și ca să mărturisească despre Mine. El este mereu cu tine. Trebuie să ajungi să-L cunoști mai bine. Mulți cred în Duhul Sfânt, dar puțini îi fac loc în viețile lor. Însă odată cu apropierea sfârșitului vremurilor, această situație se va schimba.

Duhul Sfânt este gata să înceapă să se miște pe fața pământului, așa cum a făcut-o la început. El va lua haosul și confuzia, care se răspândesc pe tot pământul, și va da naștere la creația nouă și glorioasă, chiar în mijlocul la acestea. Sunteți pe punctul de a intra în vremurile când El va începe să facă minuni în continuu, și întreaga creație va fi cuprinsă de teamă amestecată cu venerație în fața lucrărilor Lui.

El va face toate acestea prin oamenii Mei. Când Duhul Sfânt se va mișca, fiii și fiicele lui Dumnezeu vor profeti. De la tânăr până la bătrân, toți vor visa visuri și vor avea vedenii. Ei vor face în Numele Meu lucrările pe care le-am făcut Eu, ba chiar lucrări și mai mari decât cele făcute de Mine, astfel ca Eu să fiu glorificat pe pământ. Întreaga creație geme și suferă așteptând mișcarea Duhului Sfânt.

Ce vei afla după ușa aceasta, te va ajuta să te pregătești pentru ce urmează. Eu sunt MÂNTUITORUL, dar EU SUNT și JUDECĂTORUL. Eu sunt pe punctul de a Mă descoperi lumii drept Judecătorul Cel Drept. Însă mai întâi trebuie să-i revelez Casei

Mele JUDECATA Mea. Oamenii Mei sunt pe punctul de a cunoaște părtășia cu Duhul Sfânt. Apoi vor cunoaște PUTEREA Lui de a dovedi vinovăția PĂCATULUI. Aunci vor ști și că El îi va conduce mereu la ADEVĂRUL care îi va elibera. Acesta este adevărul care MĂRTURISEȘTE despre Mine. Când oamenii Mei vor fi ajuns să Mă cunoască drept "EU SUNT", atunci îl voi trimite să mărturisească despre Mine.

Eu sunt Judecătorul, dar este mai bine pentru tine să te judeci singur, ca să nu fie nevoie să te judec Eu. Însă cu toate acestea, Eu tot o să-Mi judec poporul. Voi începe de la Casa Mea, și apoi voi judeca tot pământul."

Gloria Înțelepciunii punea în umbră tot ce mă înconjura. Niciodată nu mai văzusem o asemenea splendoare, nici chiar aici. Și aceasta devenea tot mai mare, pe măsură ce vorbea despre JUDECĂȚILE Lui. Atunci am înțeles că gloria care putea fi văzută cunoscându-L pe El ca Judecător, era mai mare decât oricare alta văzută de mine până atunci. Am început să mă simt atât de mărunț și lipsit de importanță în prezența Lui, încât îmi era tot mai greu să mă concentrez la ce-mi spunea. Tocmai când credeam că o să fiu copleșit de gloria Lui, El și-a întins mâna și m-a atins blând pe frunte, dar totuși cu hotărâre. Când a făcut aceasta, am început să mă concentrez mult mai bine și să gândesc clar.

"Ai început să privești la tine însuși. Aceasta duce întotdeauna la confuzie, și îți va fi tot mai greu să Mă auzi. De fiecare dată când vei fi atins de Mine, mintea îți va deveni și mai clară. De fiecare dată când Îmi simți prezența, să știi că am venit să te ating, pentru ca tu să Mă vezi și să Mă auzi. Trebuie să înveți să rămâi în prezența Mea, fără să devii conștient de tine și preocupat de tine însuși, pentru că acestea te fac să pui spatele ADEVĂRULUI care este în Mine, întorcându-te spre AMĂGIREA care este proprie naturii tale căzute.

Mulți oameni cad atunci când îi atinge Duhul Meu. Însă vremea căderii s-a sfârșit. Trebuie să înveți să rămâi în picioare când începe să se miște Duhul Meu. Dacă nu poți să rămâi în picioare când se mișcă Duhul Meu, El nu va putea să te folosească. Păgânii sunt cei care ar trebui să cadă înaintea Mea, dar cât îi privește pe oamenii Mei, Eu am nevoie ca ei să rămână în picioare în fața Mea, astfel încât să pot să-i folosesc."

Mândria umilinței false

Am simțit supărare în vocea Domnului când a rostit aceste cuvinte. Am simțit că era aceeași supărare pe care se pare că o avusese și față de ucenicii Lui. Am înțeles

imediat că supărarea Lui se manifesta de obicei atunci când ucenicii începeau să se uite la propriile lor lipsuri și eșecuri.

“Doamne, îmi pare rău”, am insistat eu, “dar prezența Ta este atât de copleșitoare. Cum să nu mă simt atât de mic, când sunt atât de aproape de Tine?”

“Așa este, ești mic, dar trebuie să înveți să rămâi în PREZENȚA Mea, fără să te mai uiți la tine însuși. Nu Mă vei putea auzi și nu vei putea vorbi în Numele Meu, dacă privești la tine. Niciodată nu vei fi destul de bun. Niciodată nu vei fi vrednic de ce te chem Eu să faci, dar nu calificarea sau vrednicia ta vor fi cele care Mă vor determina pe Mine să aleg să te folosesc. Nu te mai uita la propria ta nevrednicie, ci uită-te la neprihănirea Mea. Când te folosesc, o fac din cauza la cine sunt Eu, nu la cine ești tu.

Ai simțit supărarea Mea în momentul în care ai început să te uiți la tine însuși. Aceasta este aceeași supărare pe care am simțit-o față de Moise, când a început să se plângă că ar fi fost nepotrivit. Aceasta demonstrează că te uiți mai mult la tine decât la Mine, și acesta este motivul principal pentru care nu îi pot folosi decât pe foarte puțini dintre oamenii Mei pentru ce doresc Eu să fac. Această umilință falsă este de fapt o formă a mândriei, și ea este cea care a dus la căderea omului. Adam și Eva au început să se simtă nepotriviți și să-și dorească să fie mai mult decât i-am creat Eu să fie. Ei au decis să devină prin propriile lor forțe ce își spuneau ei că trebuie să ajungă. Voi nu puteți niciodată să deveniți prin propriile voastre forțe ființele care ar trebui să fiți, ci trebuie să vă încredeți în Mine, că Eu o să vă fac să deveniți ființele care ar trebui să fiți.”

Cu toate că nu făcusem niciodată vreo legătură între umilința falsă și căderea omului din grădina Edenului, înțelegeam acum că umilința falsă este o piatră de poticnire serioasă, care îi împiedică pe mulți să devină folositori Domnului. Acum era descoperită propria mea umilință falsă în prezența Lui, și ea arăta chiar mai rău decât o văzusem vreodată la altcineva. Forma aceasta de mândrie era respingătoare, și acum înțelegeam de ce luase foc supărarea Domnului datorită ei.

În prezența Lui se descoperă imediat tot ce suntem, și chiar și după toată judecata la care tocmai fusem supus, încă mai aveam defecte elementare care mă împiedicau să-L cunosc și să-L slujesc Domnului, precum eram chemat să fac.

În ciuda șocului acestei descoperiri, nu vream să mai insist asupra propriei mele persoane, așa că m-am întors să-L privesc, dorind să văd pe cât de mult puteam din Gloria Lui, în timp ce El era astfel alături de Mine. Mâhnirea mi s-a transformat

imediat în extaz. Genunchii începeau să-mi tremure, dar eram hotărât să rămân în picioare cât de mult puteam.

La scurt timp după aceea, m-am trezit din viziune. Apoi, timp de mai multe zile, m-am simțit cuprins de o energie, care făcea ca totul în jur să pară glorios. Iubeam tot ce vedeam. O simplă clanță de ușă mi se părea minunată, mai presus de orice înțelegere. Casele și mașinile vechi mi se păreau atât de frumoase, încât îmi părea rău că nu eram un artist, ca să fi putut să le immortalizez pentru totdeauna frumusețea și eleganța. Mi se părea că toți copacii și toate animalele îmi erau prieteni foarte deosebiți. Fiecare persoană pe care o vedeam, era ca o bibliotecă de revelații și înțelesuri, și eram atât de recunoscător pentru că exista eternitatea, în care aveam să-i cunosc pe toți. Nu puteam să mă uit la nici un lucru fără să-i văd grandoarea, și aproape că nu-mi venea să cred că parcursesem atâția ani din viața mea și totuși pierdusem atât de mult.

Simțeam cum toate aceste emoții și revelații minunate se revărsau prin mine, și totuși nu știam ce să fac cu ele. Știam că dacă nu începeam să învăț cum să le folosesc pentru totdeauna, aveau să pălească, lucru care chiar s-a și întâmplat în doar câteva zile. Era ca și cum semnificația vieții aluneca ușor de la mine, și știam că trebuia s-o recuperez. Starea pe care o experimentasem, fusese mult mai minunată decât cea pe care aș fi simțit-o în urma oricărui drog, și devenisem dependent de ea. Aceasta era urmarea vederii Gloriei Lui, și trebuia să văd mai mult din ea. Mi-am dorit să învăț cum să rămân în PREZENȚA Lui și să-i permit vieții Lui să curgă prin mine, pentru a-i atinge pe alții. TREBUIA SĂ RĂMÂN ÎN DUHUL SFÂNT și SĂ-L LAS PE EL SĂ MĂ FOLOSEASCĂ. Aceasta era CHEMAREA mea.

Doi martori

Mă aflu de mai multe zile într-o depresie adâncă. Totul părea atât de întunecat. Mă iritau până și vocile oamenilor, și mă înfuriam de fiecare dată când eram întrerupt din ce voiam să fac. Gândeam ce era mai rău despre oricine, și trebuia să mă lupt ca să pot să-mi stăpânesc gândurile negre care creșteau în mine față de ei. Mă simțeam ca și cum aș fi alunecat în iad, și ca și cum m-aș fi prelins pe zi ce trece și mai mult în el. În cele din urmă am strigat la Domnul, și aproape imediat m-am aflat stând în fața ușii, având Înțelepciunea lângă mine.

“Doamne, îmi pare rău. Se pare că am alunecat din PREZENȚA Ta, mergând direct în iad.

“Toată lumea se află încă sub puterea celui rău”, a răspuns El, “și tu umbli în fiecare zi pe buza iadului. Chiar prin mijlocul acesteia trece însă cărarea vieții. De fiecare parte a cărării vieții sunt șanțuri adânci, așa că nu trebuie să te abați de la calea îngustă.”

“Ei bine, am căzut într-unul din șanțuri și nu mai puteam să ies din el.”

“Nimeni nu-și poate croi propriul drum, astfel încât să iasă afară din acele șanțuri. Tocmai pentru că ți-ai urmat propria ta cale, ai ajuns să cazi în ele, și propria ta cale nu te va ghida niciodată spre ieșirea din ele. Numai Eu pot să te scot afară de acolo. Odată ce ai căzut, nu-ți pierde timpul încercând să-ți explici ce s-a întâmplat, pentru că nu o să reușești altceva decât să te scufunzi și mai mult în mocirlă. Doar strigă după ajutor, Eu sunt Păstorul tău, și Eu te voi ajuta întotdeauna când Mă vei chema.”

“Doamne, nu vreau să-mi pierd vremea încercând să-mi explic ce s-a întâmplat, dar aș vrea să înțeleg cu adevărat cum de am căzut atât de adânc și atât de repede. Ce m-a făcut să mă abat de la cărarea vieții și să cad în halul acesta în șanț? Tu ești Înțelepciunea, și știi că este înțelept să cer.”

“Înțelept este a ști când să ceri înțelegere, și când să ceri doar ajutor. Aflându-te acum aici, este înțelept să ceri. Numai când te afli în PREZENȚA Mea poți să înțelegi. Când ești deprimat, înțelegerea pe care o ai este întotdeauna deformată și din acel loc nu vei putea niciodată să vezi adevărul cu acuratețe. Depresia este înșelăciunea care vine în urma faptului că ai privit lumea din perspectiva ta. ADEVĂRUL vine atunci când văzi lumea prin ochii Mei, din locul unde Mă aflu Eu, la dreapta Tatălui. Ca și serafimii din Isaia 6, cei care rămân în prezența Mea vor spune: ‘Tot pământul este plin de gloria Lui!’”

Îmi amintesc că la scut timp după ce devenisem credincios, citisem acest text și mă gândisem de fapt că acei serafimi se înșelau. Nu înțelegeam cum puteau spune: ‘Tot pământul este plin de gloria Lui!’, când tot acest pământ părea a fi plin de războaie, abuzuri împotriva copiilor, boli, trădare și răutate. Însă într-o zi Domnul mi-a vorbit și mi-a spus: “Motivul pentru care acei serafimii spun că tot pământul este plin de mărirea Mea, este pentru că stau în prezența Mea. Când te afli în prezența Mea, nu vezi nimic altceva decât glorie.”

“Doamne, îmi aminesc că m-ai învățat aceasta, dar nu prea am trăit potrivit cu ce mi-ai spus. O mare parte din viața mea mi-am petrecut-o văzând lucrurile din partea întunecată. Cred că mi-am petrecut o mare parte din viață mai curând zăcând în unul din acele șanțuri de lângă cărarea vieții, decât mergând pe aceasta.”

“Așa este”, a răspuns Domnul. “Din când în când te mai ridikai și mai făceai câțiva pași pe ea, dar apoi alunecai iar în șanț, în partea cealaltă a lui. Dar chiar și așa ai făcut ceva progrese, dar acum a venit vremea să rămâi pe cărare. Nu mai ai timp de pierdut prin acele șanțuri.”

Bunătatea și răbdarea Domnului păreau să mă copleșească, în timp ce a continuat:

“Din ce cauză ai alunecat această ultimă dată în șanț?”, a început El să spună.

M-am gândit la întrebarea Lui, și atunci am înțeles că devenisem mult mai preocupat să mențin un anumit sentiment, decât să încerc să cunosc SURSA lui.

“Mi-am întors privirea de la Tine”, am recunoscut eu.

“Știi că pare prea simplu, dar aceasta este tot ce ai făcut. Tot ce trebuie să faci ca să te abați de la cărarea vieții, este să nu mai privești la Mine. Când rămâi în Mine, nu vezi altceva decât Glorie. Aceasta nu înseamnă că nu vei mai vedea conflictele, confuzia, întunericul și înșelăciunea care sunt în lume, dar de fiecare dată când le vei vedea, vei vedea și răspunsul Meu la ele. Dacă rămâi în Mine, vei vedea mereu cum ADEVĂRUL triumfă asupra minciunii, și vei vedea și felul în care va veni Împărăția Mea.”

“Doamne, când sunt aici, toate acestea de aici îmi par a fi mult mai reale decât orice trăire de-a mea de pe pământ, dar când mă aflu pe pământ, tot ce este aici mi se pare a fi un vis ireal. Știi că aceasta este adevărata realitate, și că pământul este temporar. Știi și că dacă locul acesta ar fi mai real pentru mine atunci când sunt pe pământ, aș putea umbla mai mult în ÎNȚELEPCIUNEA Ta și aș rămâne pe CĂRAREA VIEȚII. Ai spus că este întotdeauna înțelept să ceri. Îți cer să faci ca locul acesta să fie mai real pentru mine când sunt pe pământ. Pentru că atunci voi putea umbla mult mai bine pe calea Ta. Îți mai cer și să mă ajuți să duc această realitate la alții. Întunericul se lasă tot mai greu peste pământ, și cei care au viziuni sunt puțini. Îți cer să ne dai mai mult din PUTEREA Ta, să ne permiți să vedem mai mult din GLORIA Ta și să ne descoperi JUDECATA ADEVĂRATĂ, care vine din prezența Ta.”

“Când vei începe să tăiești prin ce vezi cu ochii inimii tale, vei umbla cu Mine și-Mi vei vedea Gloria. Ochii inimii tale sunt ferestrele tale, care dau spre această sferă a Duhului. Tot prin ochii inimii tale poți și să vii oricând înaintea Tronului Meu de Har. Dacă vei veni la Mine, îți voi deveni mai real. Și îți voi încredința și mai multă putere.”

În timp ce vorbea, nu am putut să nu mă întorc și să privesc mulțimea de împărați, prinți, prieteni și slujitori ai Domnului, care stăteau cu toții în Sala de Judecată.

Minunăția și gloria la tot ce se petrecea acolo, erau atât de mari, încât mi-aș fi dorit să fi rămas acolo veșnic. Și am fost din nou uimit la gândul că acest loc nu era decât începutul cerului. Dar, dintre toate aceste minuni, adevărata minune era PREZENȚA Domnului. Aici, la începutul cerului, El era Înțelepciune și era Judecător, care sunt de fapt totuna.

“Doamne”, am întrebat eu, “Aici ești Înțelepciunea și Judecătorul, dar cum ești cunoscut în celelalte locuri din cer?”

“EU SUNT Înțelepciunea și EU SUNT Judecătorul în orice loc din cer, dar EU SUNT multe altele. Pentru că ai întrebat, îți voi arăta cine Sunt Eu. Precum zici, ai început să Mă cunoști doar ca Înțelepciune și Judecător. La timpul potrivit Mă vei mai cunoaște și ca altceva, dar mai întâi trebuie să înveți mai multe despre judecățile Mele.”

Primul martor

“Judecățile lui Dumnezeu sunt primul pas spre sfera cerească”, a zis o voce pe care nu o mai auzisem până atunci. “Când va veni Ziua Judecății, toți Îl vor cunoaște pe Rege, și Judecățile lui vor fi înțelese. Atunci pământul va fi eliberat. Ai cerut ca judecățile Lui să vină asupra vieții tale; acum începe să ceri ca acestea să vină și asupra lumii.”

M-am întors să văd cine vorbise. El avea o statură și o strălucire mărețe, dar ceva mai reduse decât ceilalți pe care îi întâlnisem în Sala de Judecată. Am bănuț că era un înger, dar apoi l-am auzit spunând:

“Eu sunt Lot. Tu ai fost ales să trăiești în vremuri grele, la fel ca și mine. La fel cum Avraam a trăit și a mijlocit pentru Sodoma, tot așa trebuie să faci și tu. În vremurile când se revarsă perversitate mare peste pământ, sunt ridicați și bărbați și femei cu o credință măreață. Ca Avraam, și tu trebuie să-ți folosești credința ca să mijlocești pentru cei răi, și trebuie de asemenea să mărturisești despre Judecata lui Dumnezeu, care vine peste pământ. Domnul nu mai poate să rabde mult răutatea din ce în ce mai mare a oamenilor. Eu am tăcut și au pierit mulți. Tu nu trebuie să fii ca mine, nu trebuie să taci.”

“Spune-mi mai multe. Cum pot să-i avertizez?”, l-am întrebat.

“Eu am crezut că puteam fi o avertizare pentru ei, doar prin faptul că eram altfel decât ei. Dar nu este suficient doar să fii diferit! Puterea Duhului Sfânt de a-i dovedi pe oameni păcătoși, se manifestă prin cuvântul rostit. Distrugerea Sodomei de către

Domnul, a fost menită să servească drept exemplu, astfel încât alții să nu mai trebuiască să fie nimiciți în același fel. Îi poți avertiza pe cei care se îndreaptă spre distrugere, spunându-le istoria mea. La ora actuală există multe orașe, al căror rău Domnul nu-l va mai răbda multă vreme. Dacă cei care-L cunosc pe Domnul nu se ridică, în scurt timp vor mai fi multe alte Sodome pe pământ.

Ziua Judecății vine. Atunci întreaga creație va cunoaște ÎNȚELEPCIUNEA JUDECĂȚILOR LUI, dar nu trebuie să aștepți până atunci. Trebuie să cauți Judecățile Lui în fiecare zi, și trebuie să le faci cunoscute pe pământ. Dacă poporul Lui va umbla în Judecățile Lui, mulți dintre locuitorii pământului le vor cunoaște înainte de venirea măreței Zile a Judecății. Și astfel vor fi salvați mult mai mulți. El vrea ca nimeni să nu piară, și ca nici unul din poporul Lui să nu sufere vreo pierdere în acea zi.

Oamenii de pe pământ sunt orbi. Ei nu văd că încerci să fii doar un martor. Mesajul judecății trebuie transmis prin cuvinte. Duhul Sfânt unge cuvintele, dar ele trebuie să fie rostite, pentru ca El să le poată unge. 'DREPTATEA și JUDECATA sunt temelia Scaunului lui de domnie.' Poporul Lui a ajuns să știe câte ceva despre dreptatea Lui, dar puțini sunt cei care-l cunosc judecata. Scaunul Lui de domnie va sta în casa Lui, și de aceea judecata trebuie să înceapă cu cei din propria Lui casă.

Trebuie să trăiești după adevărul pe care l-ai aflat aici, și trebuie să-i înveți și pe alții acest adevăr. Judecățile lui vin. Dacă oamenii Lui vor umbla în Judecata Lui înainte de Ziua Judecății, atunci ziua aceea va fi una glorioasă pentru ei. Dar dacă nu vor trăi prin ele, atunci și ei vor cunoaște necazul pe care-l va cunoaște lumea în curând. Judecățile Lui nu ar fi drepte, dacă nu ar fi aceleași pentru toți. Prin tine și prin alții ca tine, El îi va cere din nou cu stăruință poporului Lui, să se judece singur, ca nu cumva să fie judecat de El. Apoi trebuie să ceri stăruitor tuturor oamenilor să facă aceasta.”

Lot mi-a spus apoi să mă uit la ușa în fața căreia stăteam. Aceasta mi se părea încă întunecată și neprimitoare, asemenea doctrinelor Judecății lui Dumnezeu, m-am gândit eu. Gloria Domnului care ne înconjură, o făcea să pară parcă și mai sumbră. Însă acum știam cât de glorioasă era de fapt Judecata Lui. Și mai ajunsesem să înțeleg și că aproape fiecare ușă prin care ne cere El să intrăm, pare la început neprimitoare, dar apoi devine glorioasă. Ba chiar se părea că cu cât ușa avea un aspect mai sumbru, cu atât era mai mare gloria care se afla de cealaltă parte a ei. Pe aceste uși nu puteai intra decât dacă aveai CREDINȚĂ, însă odată ce ajungeai dincolo, erai condus la o glorie tot mai mare.

Lot mi-a continuat șirul gândurilor. După cum aflasem deja, în locul acesta gândurile unuia erau transmise tuturor.

“Intrând pe ușa aceea, vei cunoaște și mai mult din Gloria Lui. Gloria Lui nu se limitează doar la strălucirea pe care o vezi în jurul Lui, sau peste tot în acest loc, și nici la ce simți când te afli în prezența Lui. Gloria Lui se descoperă și prin judecățile Lui. Acesta nu este singurul mod prin care este ea descoperită, însă este modul pentru care ai fost tu chemat aici ca să-l înțelegi. Intrând pe ușa aceasta vei cunoaște un alt mod prin care se descoperă Gloria Lui. Oamenii Lui vor fi transformați când vor vedea Gloria Lui, și El este pe cale să le arate Gloria Lui. Când vor vedea Gloria Lui, se vor bucura de toate căile Lui, chiar și de judecățile Lui.”

Al doilea martor

Apoi a vorbit o a doua voce: “Confirm și eu acest adevăr. Judecata lui Dumnezeu stă să fie descoperită pe pământ. Totuși ÎNDURAREA triumfă asupra JUDECĂȚII. Domnul acordă întotdeauna îndurare înaintea judecății. Dacă îi vei avertiza pe oameni că Judecățile Lui se apropie, atunci îndurarea Lui îi va salva pe mulți.”

Nu l-am recunoscut pe cel care vorbea, dar era un alt om de statură și noblețe mărețe, având însă o strălucire care indica un rang înalt.

“Eu sunt Iona”, a spus el. Dacă înțelegi Judecățile Domnului, atunci vei înțelege și căile Lui. Totuși, chiar dacă le înțelegi, aceasta nu înseamnă că ești de acord cu ele. Înțelegerea este necesară, dar nu este de ajuns. Domnul vrea și să fii de acord cu El. Ai cerut des ca PREZENȚA Domnului să fie cu tine. Aceasta este ÎNȚELEPCIUNE. Eu am fost un profet și l-am cunoscut. Dar cu toate acestea, am încercat să fug departe de fața Lui. Aceasta a fost o mare nebunie din partea Mea, dar nu atât de mare precum crezi tu. La urmă am ajuns să cunosc pasiunea arzătoare, care vine odată cu prezența Lui. Am ajuns să înțeleg răspunderea care vine odată cu statul lângă El. În prezența Lui, lemnul, fânul și trestia vor arde toate ca și cum n-ar fi fost niciodată. Când te apropii de El, și ai în inimă un păcat ascuns, acest lucru te va duce la nebunie, precum au aflat mulți de-a lungul veacurilor. Cât despre mine, eu nu am încercat să fug de voia Domnului, pe cât am încercat să fug de prezența Lui. Când ceri realitatea prezenței Lui, ceri de fapt ca realitatea, pe care ai văzut-o aici, să fie cu tine. Cerul este adevărata ta Casă, și este drept să tânjești să ajungi aici. Totuși Dumnezeu este un Dumnezeu sfânt, și dacă vrei să umbli aproape de El,

trebuie să fii și tu sfânt. Cu cât te apropii mai mult de El, cu atât poate fi mai fatal păcatul ascuns.”

“Înțeleg aceasta”, am spus eu. „De aceea am și cerut judecățile Domnului asupra propriei mele vieți.”

“Acum trebuie să te întreb aceasta”, a continuat Iona. “Îl vei căuta? Vei veni la El?”

“Bineînțeles”, am răspuns eu. Îmi doresc PREZENȚA Lui mai mult decât orice altceva. Nu există nimic mai măreț decât să fii în PREZENȚA Lui. Știu că multe din motivele pentru care vreau să fiu cu El, sunt egoiste, dar atunci când sunt cu El, devin liber de orice fel de egoism. Îmi doresc să fiu cu El. Și voi veni la El.”

“Chiar o să vii?”, a continuat Iona. “Până acum ai fost mai nesăbuit chiar și decât mine. Poți să vii oricând și pentru orice cu îndrăzneală la TRONUL HARULUI LUI, dar faci acest lucru rar. Nu este suficient doar să tânjești după PREZENȚA Lui. Trebuie să vii la El. Dacă te apropii de El, se apropie și El de tine. De ce nu o faci? Ești mereu atât de aproape de El, pe cât vrei să fii.

Mulți au venit să cunoscă căile Lui și să le urmeze, dar nu au venit și la El. În vremurile în care vei intra curând, aceștia se vor îndepărta de pe căile Lui, pentru că nu au venit la El. Ai râs de nebunia mea, care a fost mare, însă a ta este și mai mare decât a fost a mea. Totuși eu nu râd de nebunia ta, ci plâng pentru tine. Și Mântuitorul tău plânge pentru tine; și mijlocește în continuu pentru tine. Când plânge El, plânge tot cerul. Eu plâng pentru că știu cât de nebuni sunt cei din poporul Lui. Te cunosc, pentru că ești exact ca mine, și, la fel ca și mine, toată Biserica a fugit la Tars, dorind mai degrabă să facă negoț cu lumea, decât să stea în fața Tronului Lui Glorios. Însă în timpul acesta SABIA JUDECĂȚII lui Dumnezeu atârână deasupra pământului. Plâng pentru Biserică, pentru că vă cunosc atât de bine.”

“Sunt vinovat!”, am recunoscut eu. “Ce putem face?”

“Asupra pământului stau să vină furtuni puternice”, a continuat Iona. “Eu dormeam când s-a abătut furtuna asupra corabiei în care mă aflam în timp ce fugeam de fața Domnului. Biserica doarme de asemenea. Eu eram profetul lui Dumnezeu, dar a trebuit să fiu trezit de păgâni. La fel stă și cu Biserica. În vremurile acestea, păgânii au mai mult discernământ decât Biserica. Ei știu când Biserica o ia pe un drum greșit, și o zgâlțâie, încercând să vă trezească, ca să strigați la Dumnezeul vostru.

În curând conducătorii lumii vă vor arunca peste bord, așa cum au trebuit să facă cu mine oamenii aceia de pe corabie. Nu vă vor mai lăsa să înaintați pe drumul pe care mergeți acum. Acesta este HARUL lui Dumnezeu pentru voi. Apoi vă va disciplina

folosindu-se de o fiară mare, care se va ridica din mare. Fiara aceea vă va înghiți pentru o vreme, după care vă va vărsa afară. Apoi veți predica mesajul Lui.”

“Nu există o altă cale?”, l-am întrebat eu.

“Ba da, există o altă cale”, a răspuns Iona. “deși aceasta a venit și continuă să vină. Unii se află deja în pântecele fiarei, unii sunt pe punctul de a fi aruncați peste bord, și unii încă mai dorm; dar aproape toți au fost pe corabie, îndreptându-se în direcția greșită, căutând să facă negoț cu lumea. Totuși vă puteți judeca voi înșivă, și atunci nu va mai trebui să fiți judecați de El. Dacă vă veți trezi, vă veți pocăi și veți merge pe calea pe care vă trimite El, nu va mai trebui să fiți înghițiți de fiară.”

“Este fiara aceasta la care te referi, cea din Apocalipsa 13?”, am întrebat eu.

“Da, aceea este. După cum puteți citi în capitolul acela, fiarei acesteia i se va da să se războiască cu sfinții și să-i biruiască. Aceasta li se va întâmpla tuturor celor care nu se vor pocăi. Să știi însă că cei care vor fi biruiți de această primă fiară, vor fi vărsați afară din ea, înainte să vină cea de-a doua fiară, cea care se va ridica din pământ. Totuși va fi mult mai ușor pentru voi, dacă vă veți pocăi. Este mult mai bine să nu fi înghițit de fiară.

La fel cum istoria lui Lot este un avertisment pentru cei care se dedau la perversiuni, istoria mea este un avertisment pentru profetul Domnului, care este Biserica. Biserica fuge de PREZENȚA Domnului. Ea aleargă la tot felul de activități, în loc să caute PREZENȚA Domnului. Voi puteți să le numiți pe activitățile voastre, “lucrarea Domnului”, dar ele tot fugă de PREZENȚA Domnului sunt. Precum am mai spus, Biserica fuge la Tars, ca să facă negoț cu lumea, și ca să caute comorile mării, în timp ce comorile cele mai minunate, comorile cerului, le caută prea puțini.

Păcatul de-a vrea să faci negoț cu lumea, a prins Biserica în mreje, la fel cum am fost și eu încâlcit în pântecele peștelui de buruienile care mi s-au înfășurat în jurul capului. Buruienile, care reprezintă îngrijorările lumii, s-au înfășurat în jurul minții Bisericii. Mi-au trebuit trei zile ca să mă îndrept iar spre Domnul, din cauză că eram atât de înfășurat. Însă creștinilor le trebuie mult mai mult. Mintea le este atât de înfășurată de lume, și s-au scufundat atât de adânc, încât mulți nu au nici o spreanță de-a se elibera. Trebuie să vă întoarceți la Domnul, în loc să fugiți de El. El poate descâlci orice harababură și vă poate scoate din cele mai mari adâncimi. Nu mai fugiți de El! Fugiți la El!”

Lot a adăugat apoi: “Adu-ți aminte de ÎNDURAREA pe care a avut-o Domnul pentru Ninive. El a avut îndurare, pentru că Iona predicase. El nu a trăit printre locuitorii

acelui oraș, încercând să fie un martor: el a predicat CUVÂNTUL lui Dumnezeu. PUTEREA stă în CUVÂNT. Nu există întuneric, oricât de adânc ar fi el, pe care CUVÂNTUL Lui să nu-l poată străpunge. Mulți se vor pocăi și vor fi mântuiți, dacă vei merge la aceia la care te trimite Domnul ca să-i avertizezi.”

Apoi a continuat Iona: “Odată ce ai căzut din HARUL Domnului și ești înfășurat de păcat, este greu să mai vii la El. În astfel de vremuri trebuie să înveți să alergi mereu la El, și nu să fugi de El. Când vei intra pe ușa aceea, vei păși în vremurile în care vor fi revărsate pe pământ PUTEREA și GLORIA Domnului, așa cum nu s-a mai întâmplat de la începutul veacurilor încoace. Tot cerul așteaptă lucrurile pe care ești tu pe cale să le vezi. Va fi de asemenea și vremea celui mai mare întuneric. Fără HARUL Lui, nu vei putea suporta nici Gloria și nici întunericul. Dacă nu vii la El zi de zi, nu vei putea umbla pe căile Lui. Nu este suficient doar să-l cauți PREZENȚA, ci trebuie să rămâi în continuu în PREZENȚA Lui.

Cei care au încercat să-L urmeze, căutându-L doar o dată pe săptămână la serviciul divin al vreunei biserici, dar și-au petrecut restul săptămânii căutând lumea, vor cădea curând. După cum vor cădea și cei care-l cheamă Numele, crezând că El este slujitorul lor. El este Domnul tuturor, și în curând toți vor ști acest lucru! Și cei care trebuie să știe primii acest lucru, sunt aceia din poporul Lui, pentru că JUDECATA va începe de la casa Lui.

Este o impertinență să-L chemi pe Domnul doar când ai nevoie de ceva. Ar trebui să-L contactezi ca să-L întrebi ce vrea El de la tine, și nu ca să-l spui ce vrei tu de la El. Mulți dintre aceia care au o oarecare credință, au și multă impertinență; linia de separare dintre cele două poate fi foarte subțire. Când Judecata lui Dumnezeu va veni asupra casei Lui, poporul Lui va vedea care este diferența dintre credință și impertinență. Cei care încearcă să facă LUCRAREA Lui fără El, vor cădea. Mulți au credință în Domnul, dar nu-L cunosc decât de la distanță. Aceștia fac lucrări mari în Numele Lui, dar Domnul nu-i cunoaște. Cei care L-au cunoscut pe Domnul numai de la distanță, vor plânge curând amarnic din cauza nebuniei lor.

Dumnezeu nu există de dragul casei Lui, ci casa Lui există pentru El. În răbdarea Lui, El așteaptă în fața propriei Lui case, și bate, și cheamă, dar puțini sunt cei care l-au deschis. Cei care aud vocea Domnului și-l deschid, vor mânca cu El la masa Lui. Tot ei vor șede cu El și pe Scaunul Lui de Domnie și vor vedea lumea așa cum o vede El. Impertinența nu poate sta cu El la masa Lui, și nici cu El pe Scaunul Lui de

Domnie. Impertinența este mândria care a cauzat prima cădere, și tot întunericul și răul care sunt pe cale să fie culese pe pământ, au venit din cauza ei.

Când Stana a văzut Gloria lui Dumnezeu, el a cotit-o pe drumul impertinenței. El locuia în prezența Domnului, dar a plecat de la El. Acesta este cel mai mare pericol pentru cei care-l văd Gloria și-l cunosc PREZENȚA. Să nu devii impertinent, pentru că ai văzut un lucru sau altul. Și să nu devii niciodată mândru din cauza viziunilor tale, deoarece mândria duce întotdeauna la cădere.”

Judecată îndurătoare

În timp ce vorbea Iona, fiecare cuvânt rostit de le era ca o lovitură de ciocan. M-am îngrozit de păcatul meu. Îmi era rușine pentru că gândisem despre Iona așa cum o făcusem, dar îmi era și mai rușine pentru că îmi bătusem joc de Iona pentru că făcuse un lucru pe care îl făcusem și eu. Cu toate că încercam din răspuțeri să rămân în picioare, genunchii nu m-au mai putut ține, și am căzut cu fața la pământ. Cuvintele lui erau ca niște lovituri de bici, dar în același timp durerea provocată de ele era binevenită. Știam că trebuie să le ascult, dar nu vream ca Iona să se oprească, până când tot ce era rău în mine nu era dat pe față. Puterea de descoperire pe care o aveau cuvintele lui, era mare, dar era mai mult decât atât. Era în ele o putere care desființa orice scuză. Treceau de orice barieră și se îndreptau spre inima mea. Și, așa cum stăteam acolo întins la pământ, am început să mă simt de parcă eram supus unei intervenții chirurgicale.

Atunci Lot a spus: “Mulți credincioși au făcut din căderea la pământ în prezența Domnului o practică frivolă și lipsită de orice sens, însă Biserica va cădea în curând din cauza aceleiași puteri care te-a făcut și pe tine să cazi – aceea de a-i da pe față vinovăția. Tu nu ai mai putut să stai în picioare și ai căzut; o astfel de cădere are ca rezultat ridicarea și rămânerea în picioare pentru ADEVĂR.”

Continuam să stau nemișcat. Nu voiam să fac nimic până când nu înțelegeam pe deplin ce îmi spusese Iona. Și nu voiam ca puterea aceea care îmi descoperea vinovăția, să se îndepărteze de la mine înainte să-și termine lucrarea. Cei prezenți au părut a înțelege aceasta, pentru că s-a lăsat o tăcere scurtă, după care Lot a continuat:

“Iona a fost cel mai mare predicator din istoria omenirii. Fără să facă minuni sau semne, la predica lui s-a pocăit unul din cele mai păcătoase orașe care au existat vreodată. Dacă Iona ar fi predicat în Sodoma, orașul acela ar fi fost și astăzi. Puterea

lui Iona de a predica, este un semn. Când peștele l-a vărsat pe pământ, el s-a trezit și avea această putere. Aceasta este PUTEREA DE PREDICARE, care îi va fi dată Bisericii din zilele de pe urmă. Este puterea de a-i dovedi pe oameni vinovați, putere pe care Domnul așteaptă s-o poată da Bisericii. Când Biserica va fi vărsată de fiara care o va fi înghițit, chiar și cei mai răi îi vor ascultat cuvintele. Acesta este semnul lui Iona, care va fi dat Bisericii. Cuvintele celor care vor cunoaște învierea din adâncuri, vor avea putere.”

Eram uluit. Eram însă și hotărât să alerg la Domnul și să nu mă mai îndepărtez de El, așa că m-am întors să privesc direct la Înțelepciune.

“Doamne, și eu pot să fiu doborât de ce va veni!” Sunt vinovat de toate aceste lucruri. Am văzut atât de mult din Gloria Ta, și totuși continui să cad în capcanele și distragerea care nu mă lasă să mă apropiu de Tine. Te rog, ajută-mă. Am nevoie disperată de ÎNȚELEPCIUNEA Ta, dar am nevoie și de ÎNDURAREA Ta. Te rog, revarsă-Ți ÎNDURAREA și ajută-ne, înainte să trimiți JUDECATA pe care o merităm. Revarsă peste noi ÎNDURAREA CRUCII.”

Înțelepciunea mi-a răspuns:

“Ți se va da îndurare pentru că ai cerut-o. Îți voi da mai mult timp. Îndurarea Mea pentru tine înseamnă TIMP. Folosește acest timp cu înțelepciune, pentru că în curând nu-l vei mai avea. Se apropie clipa când nu vei mai putea amâna JUDECATA Mea. Fiecare zi cu care Îmi amân JUDECATA, este o dovadă a MILEI Mele. Înțelege aceasta și folosește timpul cu înțelepciune. Mi-ar plăcea să arăt întotdeauna milă și să nu vin cu judecată, dar sfârșitul este aproape. Întunericul este tot mai adânc și vremea Necazului cel mare este aproape. Dacă nu folosești timpul pe care ți-l dau, necazul care vine te va doborî. Însă dacă vei folosi cu înțelepciune acest timp, vei ieși biruitor și victoria va fi de partea ta. Există o trăsătură care le este comună tuturor învingătorilor din orice vreme: ei nu-și irosesc timpul! În ÎNDURAREA Mea, îți dau acest avertisment. Spune poporului Meu că îndurarea Mea nu va ține la nesfârșit și că o voi retrage de la ei. Dar tot în îndurarea Mea voi veni cu disciplină asupra lor. Avertizează-i să nu-și împietrească inimile, ci să se pocăiască și să vină la Mine. Da, este adevărat că și tu poți cădea. Dragostea ta se va răci și te vei lepăda de Mine, dacă nu te vei lepăda de tine și nu-ți vei lua crucea în fiecare zi. Cei care vor căuta să-și scape viața, o vor pierde; dar cei care își vor pierde viața pentru Mine, vor găsi adevărata viață. Ce voi da oamenilor Mei, va fi o viață chiar mai îmbelșugată decât au cerut ei, chiar și când au făcut-o în trufia lor. După ce îi voi judeca pe cei din casa

Mea, voi trimite JUDECĂȚILE Mele peste tot pământul. În JUDECATA MEA DREAPTĂ, voi face diferență între poporul Meu și cei care nu Mă cunosc. Acum întreaga lume se află sub puterea celui rău. El îi răsplătește pe păcătoși și se împotrivesc celor neprihăniți. Când va veni ZIUA JUDECĂȚII, toată lumea va vedea că Eu îi răsplătesc pe neprihăniți și mă împotrivesc celor mândri. NEPRIHĂNIREA și DREPTATEA sunt temelii Scaunului Meu de Domnie. Pentru că sunt drept, îi pedepsesc mai aspru pe cei care cunosc ADEVĂRUL, dar care nu trăiesc în conformitate cu el. Te-am adus aici să vezi Judecățile Mele. Aici ai primit înțelegere, dar aceasta nu va fi decât spre o și mai mare osândă a ta, dacă nu vei umbla în adevărurile pe care le-ai aflat aici. Cui i s-a dat mult, i se va cere mult. Aici ai cunoscut ÎNDURAREA JUDECĂȚILOR Mele. Dacă vei mai lăsa ca păcatul să te cuprindă, vei cunoaște SEVERITATEA JUDECĂȚII Mele. Mulți din poporul Meu continuă să iubească păcatul. Cei care iubesc păcatul, propriul lor confort și prosperitatea lor mai mult decât Mă iubesc pe Mine, vor cunoaște curând severitatea Mea. Aceștia nu vor putea sta în picioare în vremurile care vor veni. Celor mândri le voi arăta severitatea Mea, dar celor smeriți le voi arăta mila Mea. Prosperitatea este cea care a făcut mare rău poporului Meu, nu greutățile. Dacă poporul Meu M-ar căuta în vremuri de prosperitate, i-aș putea da mai mult din adevărata comoară a Împărăției Mele. Îi doresc să fie bogat în orice faptă bună. Și vreau ca generozitatea să crească, încât să dea peste margini. În vremurile care vin, și chiar și în vremuri tulburi, poporul Meu va prospera și va aduna bogății pământești, dar bogățiile acestea vor fi de la Mine și nu de la prințul rău al acestui veac. Dacă nu le pot încredința bogății pământești, cum le voi încredința puterile veacului care va veni? Trebuie să Mă căutați la fel de mult în vremuri de bunăstare, precum o faceți în vremuri de sărăcie. Tot ce vă încredințez este al Meu. Numai acelor, care sunt și mai ascultători, le încredințez mai mult. Află că și prințul întunericului dă prosperitate. El continuă să facă poporului Meu aceeași ofertă pe care Mi-a făcut-o și Mie. El va da împărăția acestei lumi celor care se vor pleca în fața lui, i se vor închina și-l vor sluji trăind cum vrea el. Există o prosperitate a lumii, și o alta a Împărăției Mele. Judecățile Mele vor ajuta pe poporul Meu să cunoască diferența. Bogățiile celor care au prosperat, slujindu-i prințului acestui veac păcătos și făcând lucrările lui, vor fi o piatră de moară pentru ei, care le va atârna de gât atunci când va veni potopul. Cu toții vor fi judecați de către ADEVĂR. Cei care prosperă prin Mine, nu renunță la ADEVĂR pentru a prospera. Judecata Mea începe cu casa Mea, ca să vă învăț să

umblați în ascultare. Plata păcatului este moartea, însă plata pentru neprihănire este pacea, bucuria, gloria și cinstea. Toți își vor primi răsplata cuvenită. Aceasta este JUDECATA, și este corect ca ea să înceapă cu poporul Meu.”

Apoi Lot și Iona au început să vorbească între ei:

“Privește acum la BUNĂTATEA și la ASPRIMEA Lui Dumnezeu. Dacă vrei să-L cunoști mai bine, le vei cunoaște mai bine și pe acestea două.”

Dovedirea că eram vinovat curgea peste mine ca o cascadă, dar pentru mine aceasta era o cascadă de apă vie. Curăța și împrăștiată, dar în același timp îmi era greu să stau sub ea. Știam însă că disciplinarea aceea avea să mă ferească de ce aveam să întâlnesc după ce voi fi intrat pe ușa din fața mea. Îmi doream cu disperare toată disciplinarea pe care o puteam căpăta înainte să intru pe ușă. Știam că aveam nevoie să fiu disciplinat de El, și aveam dreptate.

Calea vieții

Cugetam la cele spuse de Lot și de Iona, când Domnul a început să-mi vorbească:

“Ai cerut să cunoști realitatea despre acest loc, deși trăiești încă pe pământ. De fapt realitatea pe care ai cerut s-o cunoști este aceasta: să vezi lucrurile așa cum le văd Eu. Nu locul acesta este realitatea. Realitatea este oriunde sunt prezent Eu. Prezența Mea dă realitate oricărui loc și face ca oricare loc, la care te uiți, să pară viu, pentru că Eu sunt VIAȚA. Tatăl Meu M-a făcut VIAȚA ÎNTREGII CREAȚII, atât în ceruri cât și pe pământ. Întreaga creație există prin Mine și pentru Mine; fără Mine nu există viață și nici adevăr. Eu sunt viața la tot ce este creat. Eu sunt viața chiar și a dușmanilor Mei. EU SUNT. Tot ce există, există prin Mine. EU SUNT Alfa și Omega; EU SUNT Începutul, și tot EU SUNT Sfârșitul tuturor lucrurilor. Fără Mine nu există Adevăr și nici Realitate. Tu de fapt nu cauți realitatea acestui loc, ci realitatea prezenței Mele. Tu cauți să Mă cunoști pe Mine, și cunoașterea aceasta este dătătoare de viață. Poți cunoaște această realitate și pe pământ la fel de bine cum o cunoști aici, însă pentru aceasta trebuie nu doar să Mă cauți, ci și să privești la Mine. Eu sunt puterea lui Dumnezeu. Eu sunt descoperirea Gloriei Lui. Eu sunt viață, și tot Eu sunt dragoste. Eu sunt și o persoană. Îmi iubesc poporul și vreau să fiu cu El. Tatăl Mă iubește și te iubește și pe tine. Te iubește atât de mult, încât M-a dat pe Mine pentru mântuirea ta. Și Eu și Tatăl Meu vrem să locuim veșnic cu tine. Înțelepciune înseamnă să Mă cunoști pe Mine, să-L cunoști pe Tatăl și să cunoști dragostea Noastră. Lumina, dragostea și puterea pe care sunt gata să le descopăr

pe pământ, vor veni prin cei care Îmi vor fi cunoscut dragostea. Tatăl Meu Mi-a dat toată puterea. Pot porunci cerurilor și acestea mi se supun, dar nu pot porunci dragostei. Dragostea la poruncă nu este dragoste deloc. Va veni o vreme când voi cere ascultare din partea popoarelor, dar atunci vremea când vei fi putut să-mi dovedești dragostea, va fi trecut. Celor care vin la Mine nu trebuie să le cer ascultate, deoarece ei Mă ascultă fiindcă Mă iubesc și iubesc adevărul. Aceștia sunt cei care sunt vrednici să domnească cu Mine în Împărăția Mea, cei care Mă iubesc și Îmi slujesc în ciuda persecuțiilor la care sunt supuși și a respingerii. Tu trebuie să vii la Mine. Cei în care ajungem să locuim Tatăl Meu și cu Mine, nu vin la Noi pentru că le poruncim și nici măcar pentru că Îmi cunosc puterea, ci vin pentru că Mă iubesc și-L iubesc pe Tatăl. Cei care vin la adevăr o fac pentru că Ne iubesc și doresc să fie cu Noi. Veacul acesta este numit și veacul dragostei adevărate, din cauza întunericului care domnește peste el. Dragostea adevărată strălucește cel mai puternic, în comparație cu cel mai mare întuneric, atunci când totul în jur zace sub puterea întunericului. Mă iubești mai mult când Mă simți în inima ta și când ascuți de Mine, chiar dacă ochii tăi nu Mă pot vedea cum Mă văd acum. Dragostea și închinarea vor atinge cele mai înalte culmi în marele întuneric care va veni peste pământ. Atunci întreaga creație va ști că dragostea ta pentru Mine este adevărată și vor cunoaște motivul pentru care dorim să locuim împreună cu oamenii. Cei care vin acum la Mine, luptând cu toate forțele lumii care se răzvrătesc împotriva Mea, o fac pentru că au în ei adevărata dragoste a lui Dumnezeu. Ei își doresc atât de mult să fie cu Mine, încât chiar și atunci când totul pare ireal, când Eu le par a fi un vis îndepărtat, ei sunt gata să riște totul, în speranța că visul nu este vis, ci pură realitate. Eu numesc așa ceva dragoste. Aceasta este dragostea de adevăr. Aceasta este credința care Îi face plăcere Tatălui Meu. Orice făptură își va pleca genunchiul când Îmi va vedea puterea și gloria, dar cei care își pleacă genunchiul acum, când Mă văd neclar și doar prin ochii credinței, sunt cei ascultători care Mă iubesc în duh și în adevăr. Acestea le voi da în curând puterea și gloria veacului care va veni, care este mai puternică decât orice întuneric. Pe pământ este tot mai mult întuneric, cu fiecare zi ce trece, și de aceea am hotărât să arăt mai mult din Gloria Mea. Vei avea nevoie de aceasta pentru ce urmează. Dar adu-ți aminte că cei care Îmi slujesc, chiar și atunci când nu Îmi văd Gloria, sunt cei credincioși și ascultători, și lor le voi da puterea Mea. Ascultarea din teamă de Dumnezeu este începutul înțelepciunii, dar plinătatea înțelepciunii este să ascuți de Dumnezeu din dragoste pentru El. Pentru că atunci vei

putea vedea puterea și gloria. Tu nu te afli aici din cauza credincioșiei tale. Chiar și umilința, care te-a făcut să te rogi pentru judecățile Mele, a fost un dar. Te afli aici pentru că ești un mesager. Pentru că te-am chemat cu acest scop, ți-am dat înțelepciune să ceri să Îmi cunoști judecățile. Este înțelept din partea ta să fii credincios față de ce vezi aici, dar cea mai mare înțelepciune o dovedești când vii la Mine în fiecare zi. Cu cât vii mai des la Mine, cu atât mai real o să fiu pentru tine. Pot să-ți fiu la fel de real pe pământ, precum Îți sunt acum aici, și atunci când cunoști realitatea prezenței Mele, umbli în adevăr.

EU SUNT

Acum Mă vezi ca Domn al Judecății. Dar trebuie să Mă vezi și ca Domn al Sabatului. EU SUNT și Unul și Celălalt. Trebuie să Mă vezi ca Domn al Oștirilor și să Îmi vezi oștirile, dar trebuie să Mă vezi și ca Prinț al Păcii. EU SUNT Leul din Iuda, dar tot EU SUNT și Mielul. Să-Mi cunoști înțelepciunea, înseamnă să-Mi cunoști vremea. Nu umbli în înțelepciune, dacă spui despre Mine că vin ca Leu, când Eu de fapt vin ca Miel. Trebuie să Mă urmezi în bătălii ca Domn al Oștirilor, dar trebuie și să știi să stai la masă cu Mine ca Domn al Sabatului. Ca să faci aceasta, trebuie să-MI cunoști vremurile, și pe acestea nu le poți cunoaște decât dacă stai aproape de Mine. Peste cei care cheamă Numele Meu dar nu Mă caută, judecata va venii pentru că nu lucrează potrivit voii Mele. Adesea ei se află în locuri greșite, fac lucruri greșite și chiar predică mesaje greșite. Ei încearcă să culeagă la vremea semănatului, și să semene la vremea culesului. Din această cauză ei nu sunt roditori. Numele Meu nu este EU AM FOST, nici EU VOI FI, ci EU SUNT. Dacă vrei să Mă cunoști cu adevărat, trebuie să Mă cunoști așa cum sunt în prezent. Nu MĂ poți cunoaște ca și EU SUNT, decât dacă vii la Mine în fiecare zi și dacă rămâi în prezența Mea. Aici ai putut cunoaște un pic din judecățile Mele. În zilele care vor veni, Mă vei cunoaște și altfel. Nu Mă vei cunoaște însă pe deplin ca EU SUNT, decât când vei intra în viața veșnică. Aici unde te afli acum, aspectele diferite ale naturii Mele se potrivesc perfect unul cu celălalt, și toate în imaginea de ansamblu, dar când te afli pe pământ, sub timp, îți este greu să le vezi astfel. Această Sală Mare reflectă o parte din Mine, pe care lumea o va cunoaște curând. Aceasta va fi o parte importantă a mesajului tău, dar aceasta nu se va limita niciodată la atât. Într-un oraș voi trimite JUDECATA Mea, în timp ce în altul voi trimite ÎNDURAREA Mea. Într-un popor voi trimite foamete, dar altuia îi voi da belșug. Ca să înțelegi ce fac Eu, nu judeca după aparențe, ci după

realitatea PREZENȚEI Mele. În vremurile care vin acum peste pământ, dacă dragostea ta față de Mine nu va crește, atunci cu siguranță se va răci. EU SUNT viața. Dacă nu rămâi în prezența Mea, vei pierde viața care este în tine. EU SUNT lumina. Dacă nu rămâi în prezența Mea, inima ți se va întuneca. Toate aceste lucruri le cunoști la nivelul minții și i-ai învățat și pe alții despre ele. Dar acum trebuie să le pui în inima ta și să trăiești după ele. Pentru că din inimă curg izvoarele vieții, nu din minte. Înțelepciunea Mea nu se află doar în mintea ta, sau doar în inima ta. Ea se află în unirea desăvârșită dintre minte și inimă. Din cauză că omul a fost făcut după chipul Meu, între mintea și inima lui nu poate exista o astfel de unire dacă lipsesc EU din viața lui. Când mintea și inima ta vor fi unite, Îți voi putea da autoritatea Mea. Atunci voi face orice vei cere, pentru că ve fi unit cu Mine. Din cauza vermurilor grele în care ai fost chemat să trăiești, ți-am arătat Scaunul Meu de Judecată, înainte să vină timpul hotărât pentru judecata ta. Rugăciunea ta a primit un răspuns acum. Ce n-ai înțeles, este că în tot timpul în care așteptai să-ți răspund la rugăciune, Eu făceam acest lucru zilnic, prin tot ce am permis să se întâmple în viața ta. Este mai bine să Îmi cunoști căile și judecățile prin experiențele vieții, decât să le cunoști în felul acesta. Ți-am dat această experiență pentru că ești un mesager și timpul este scurt. Tu cunoșteai deja ce ai învățat aici, dar nu trăiai corespunzător cu ce cunoșteai. În îndurarea Mea te-am trecut prin această experiență, dar tu trebuie să alegi să trăiești în lumina acesteia. Voi folosi mulți mesageri ca să Îmi învăț poporul să trăiască în judecată dreaptă, astfel ca atunci când judecățile Mele vor veni pe pământ, ei să nu piară. Trebuie să vă deschideți urechea la ce spun mesagerii Mei și să faceți fără amânare ce vă spun ei, pentru că prin ei vorbesc Eu, și pentru că timpul este scurt. Dacă doar îi veți auzi, dar nu veți și asculta de ei, singurul rezultat va fi o judecare și mai aspră a voastră. Aceasta este o judecată dreaptă. Cui i se dă mult, i se cere mult. Acestea sunt vremurile când cunoștința crește. Și vremurile când crește și cunoașterea căilor Mele de către poporul Meu. Generației tale i s-a dat mai multă înțelegere decât oricărei alte generații, dar puțini sunt cei care trăiesc în lumina la ce înțeleg. A sosit vremea când nu-i voi mai tolera pe cei care spun că cred în Mine, dar nu ascultă de Mine. Pe cei căldicei îi voi scoate afară din poporul Meu. Cei care nu ascultă de Mine, și nici nu cred cu adevărat în Mine, îmi învață poporul, prin felul în care trăiesc ei, că neascultarea de Mine este permisă. După cum scrie Solomon: "Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorința să facă rău." (Eclesiastul 8:11)

Aceasta s-a întâmplat cu mulți din poporul Meu, și dragostea lor față de Mine s-a răcit. În harul Meu, judecățile Mele vor veni mai repede, pentru că vreau ca inimile celor din poporul Meu să nu mai fie pline de dorința de a face rău. Nu peste mult timp vor cunoaște că plata păcatului este moartea. Nu mai pot continua să Mă cheme să-i izbăvesc din necaz, și în același timp să iubească păcatul. Îți mai dau puțin timp să te judeci singur, ca să nu te judec Eu, dar să știi că timpul este scurt. Pentru că ai fost aici, de la tine se va cere mai mult. Dar îți voi da și mai mult har, ca să trăiești în lumina adevărului pe care îl cunoști; însă, ca să-l primești, va trebui să vii zilnic la Tronul Meu de Har. Ce urmează să-ți spun, te va face nu doar pe tine și pe cei care sunt cu tine să trăiți, ci vă va face și să rămâneți în picioare și să biruiți. Și când poporul Meu va birui în vremea întunericului care va veni, toată creația va ști că lumina este mai puternică decât întunericul. Viața și moartea au fost sădite pe pământ, și acum urmează să fie culese. Eu am venit să dau viață. Cel Rău vine să dea moarte. În vremurile care vin, atât viața cât și moartea vor putea fi văzute în plinătatea lor. De aceea voi da celor care ascultă de Mine o viață din belșug, așa cum nu s-a mai văzut niciodată pe pământ. Va fi o deosebire între poporul Meu și cei care slujesc răului. Alege viața ca să trăiești! Alege viața ascultând de Mine! Dacă Mă alegi pe Mine, și dacă lumina care este în tine este adevărata Mea lumină, atunci aceasta va fi mai strălucitoare pe zi ce trece. Și astfel vei ști că umbli în lumina Mea. Sămânța sădită într-un pământ bun crește și aduce roadă. Tu vei fi cunoscut după roadele tale.

Adevăr și viață

În timp ce Domnul vorbea, Gloria Lui părea să crească. A ajuns atât de mare, încât la un moment dat am crezut că voi fi mistuit de ea. Gloria Lui ardea, dar nu ca un foc; ardea din interior spre exterior. Nu-mi explic cum, dar am știut atunci că voi fi mistuit ori de Gloria Lui, ori de răul în fața căruia aveam să mă găsesc după ce voi fi intrat pe ușă. Cuvintele Lui mă pătrundeau și mă dominau, dar înțelegeam că lucrul cel mai important în acele momente era să privesc gloria Lui, așa că am hotărât să fac exact acest lucru cât de mult timp puteam.

Priveam la El și mi se părea mai strălucitor decât soarele. Din cauza strălucirii, nu Îi puteam vedea toate trăsăturile, dar continuând să privesc, ochii mi s-au obișnuit într-o oarecare măsură cu strălucirea. Ochii Lui erau ca para focului, dar nu erau roșii; erau

albaștri, de un albastru cum este acela al flăcării ajunsă la intensitate maximă. Erau înfricoșători, dar purtau în același timp în ei atracția unei minuni nesfârșite.

Părul Îi era negru și strălucea din cauza la ce am crezut la început că erau stele, dar apoi am văzut că strălucirea Îi provenea de la uleiul cu care era uns. Am înțeles că uleiul acela era uleiul UNITĂȚII, pe care-l văzusem în vedenia anterioară. Uleiul acesta strălucește asemeni pietrelor prețioase, dar este mult mai frumos și mai valoros decât orice comoară pământească. În timp ce Îi priveam fața, am simțit cum uleiul începea să mă acopere, și cu cât mă acoperea mai mult, cu atât focul gloriei Lui devenea mai ușor de suportat. Uleiul părea să-mi dea pace și odihnă, și curgea numai când priveam la fața Lui. Când nu mai priveam la fața Lui, se oprea.

Am simțit că trebuie să Îi privesc picioarele. Și acestea erau ca niște flăcări de foc, dar nuanța lor era mai degrabă cea a aramei sau a aurului. Erau frumoase și înfricoșătoare, ca și cum dintr-o clipă în alta urmau să facă niște pași care aveau să stârnească groază. Așa cum priveam la picioarele Lui, am simțit în mine ceva ca un cutremur, și am știut atunci că dacă ar fi început să pășească, s-ar fi zguduit tot ce putea fi zguduit. N-am mai putut să rămân nici o clipă în picioare, și m-am prăbușit cu fața la pământ.

Când mi-am ridicat privirea, aveam ușa în față. Acum era și mai puțin atractivă decât înainte. Dintr-o dată m-am simțit cuprins de disperarea de a intra pe ea, înainte de a decide să nu o fac. Era chemarea mea să intru pe ușă, și dacă nu o făceam, aceasta ar fi fost neascultare. În prezența Lui, chiar și gândul de a nu asculta părea a fi dovada unui egoism care aparținea firii mele, și acesta era mai respingător decât gândul întoarcerii la bătălia de pe tărâmul pământesc.

Așa cum stăteam și priveam la ușă, am auzit o altă voce, și cineva pe care nu-l cunoșteam, a început să vorbească. M-am întors să văd cine vorbea. Era unul dintre cei mai naturali și atractivi oameni pe care Îi văzusem până în acel moment, era mareț și puternic.

“Eu sunt Abel”, a spus el. “Autoritatea pe care Domnul o va da în curând poporului Lui, este ungera pentru adevărata UNITATE. Când eram doar eu și fratele meu pe pământ, nu am putut să trăim în pace unul cu celălalt. Din vremea mea și până în zilele voastre, omenirea umblă într-un întuneric din ce în ce mai mare. Numărul omorurilor de pe pământ va crește precum niciodată mai înainte. Cele două Războaie Mondiale ale voastre nu au fost decât durerile nașterii, care duc la ce urmează să se întâmple. Dar nu uita că DRAGOSTEA este mai puternică decât

MOARTEA. Dragostea pe care Tatăl le-o va da în curând celor care Îl slujesc, va birui moartea.”

“Te rog, zi-mi tot ce ți s-a spus să-mi zici”, am răspuns eu, știind că mai avea multe să-mi spună.

“Sângele meu încă mai vorbește. Sângele fiecărui martir încă mai vorbește. Mesajul tău va dăinui dacă te vei încrede mai mult în viața pe care o ai în Dumnezeu, decât în viața pe care o ai pe pământ. Nu te teme de moarte, și o vei birui. Cei care nu se tem de moarte, vor avea cel mai puternic mesaj în vremurile care se apropie, când moartea va fi lăsată liberă pe pământ.”

M-am gândit la toate războaiele, foametea și epidemiile devastatoare pe care pământul le-a cunoscut numai în secolul meu.

“Oare poate moartea să fie și mai liberă decât este acum?”, am întrebat eu.

Dar Abel a continuat fără să-mi răspundă, iar eu am luat cuvintele lui drept răspuns:

“JERTFA DE SÂNGE a fost deja adusă pentru voi. Încrede-te în PUTEREA CRUCII, pentru că este mai mare decât viața. Când te încrezi în Cruce, nu mori. Cei de pe pământ au putere să-ți ia viața pământească, dar dacă ai îmbrățișat Crucea, ei nu pot să-ți ia adevărata viață.

Poporul lui Dumnezeu care locuiește acum pe pământ, va ajunge să trăiască într-o UNITATE strânsă. Aceasta se va întâmpla atunci când Judecățile Lui se vor coborî pe pământ. Cei care sunt în unitate, nu doar vor trece cu bine prin judecățile Lui, dar vor și prospera datorită lor. Prin aceasta, El se va folosi de poporul Lui ca să avertizeze pământul. După ce îl va fi avertizat, se va folosi de poporul Lui ca de un semn. Pe fondul discordiei și al conflictelor care se vor amplifica în întuneric, UNITATEA poporului Lui va fi un semn pe care tot pământul îl va vedea. Ucenicii Lui vor fi cunoscuți după DRAGOSTEA lor, iar dragostea nu se teme. Numai dragostea adevărată poate să aducă unitate adevărată. Cei care iubesc, nu vor cădea niciodată. Dragostea adevărată nu se răcește niciodată, ci ea crește.

Dragostea de viață

Atunci a apărut un alt bărbat, care arăta exact ca Abel, și care s-a așezat lângă acesta.

“Eu sunt Adam”, a spus el. “Mi s-a dat autoritate peste pământ, dar eu am cedat-o celui rău prin faptul că am ascultat de el. Acesta domnește acum în locul meu și în locul tău. Pământul i-a fost dat omului, dar cel Rău i l-a luat. Autoritatea pe care am

pierdut-o, a fost reinstaurată de CRUCE. Isus Hristos este “ultimul Adam”, și în curând Își va relua autoritatea și va domni. El va domni prin om, pentru că acestuia i-a dat pământul. Cei care trăiesc în zilele tale, vor pregăti pământul pentru ca El să domnească peste acesta.”

“M-ai spune-mi, te rog”, l-am rugat puțin surprins să-l văd pe Adam, dar dorindu-mi să aud ce avea să-mi spună, “cum să ne pregătim pentru El?”

“Iubiți-vă”, a spus el. “Iubiți-vă unii pe alții. Iubiți pământul, și iubiți viața. Prin păcatul meu, moartea a coborât pe pământ, și acum curge ca râurile. Prin dragostea voastră, pe pământ vor curge râuri de viață. Când domnește răul, moartea este mai tare decât viața, și o învinge. Când domnește neprihănirea, viața învinge, pentru că este mai tare decât moartea. În curând, viața Fiului lui Dumnezeu va înghiți moartea care a intrat în creație prin neascultarea mea. Nu trebuie să iubești doar trăirea, ci și viața. Moartea este vrăjmașul tău. Ești chemat să fii un mesager al vieții.

Când poporul lui Dumnezeu va începe să iubească, El îl va folosi ca să Își timită judecățile. Judecățile Lui sunt de dorit. Întreaga lume geme și se chinuie, așteptându-l judecățile, și când acestea vor veni, lumea va afla ce este neprihănirea. Ce urmează să facă, va face prin poporul Lui, care va sta în picioare în zilele de pe urmă, precum a făcut și Ilie. Cuvintele celor din poporul Lui vor închide cerurile sau vor aduce ploaia; vor profeti cutremure și foamete, și acestea se vor întâmpla întocmai, și tot ei vor fi aceia care vor pune capăt foametei și cutremurelor.

Când vor da drumul oștirilor din ceruri, acestea vor mărșălui pe pământ. Când le vor opri, va fi pace. Ei vor hotărî unde Își va arăta El mila și unde Își va arăta El mânia. Vor avea această autoritate, pentru că vor iubi, iar cei care iubesc, sunt una cu El. Ce vei vedea dincolo de această ușă, te va pregăti pentru ce are să facă Domnul prin poporul Lui.

Știu ce înseamnă să ai autoritate. Știu ce înseamnă să ai responsabilitatea autorității. Mie mi s-a dat o mare autoritate peste pământ, și de aceea sunt responsabil de ce s-a întâmplat pe el. Dar HARUL lui Dumnezeu a început să mă acopere, și marea Lui răscumpărare va face în curând să dispară greșeala mea. Pacea va fi luată de pe pământ, dar tu ești chemat să o reinstaurezi. În cer domnește pacea, și tu ești chemat să aduci cerul pe pământ. Cei care rămân în PREZENȚA Lui, vor cunoaște pacea și o vor instaura.

Tot pământul se va clătina și va tremura. Vremuri de necaz mai grele decât au fost vreodată vor veni peste pământ, asemenea valurilor agitate ale mării. Dar aceia care

Îl cunosc pe El, nu vor avea de ce să se îngrijoreze. Vor sta în fața furiei mării și vor spune: ‘Taci și liniștește-te!’, iar marea îi va asculta. Chiar și cel mai neînsemnat dintre acești micuți ai Domnului, va fi ca o fortăreață a păcii, care va sta tare prin tot ce va veni. Gloria Lui va fi descoperită mai întâi poporului Lui, iar apoi se va descoperi prin acesta. Toată creația Îl va recunoaște în poporul Lui și I se va supune acestuia, la fel cum I se supune Lui.

Aceasta este autoritatea pe care am avut-o eu și care va fi dată din nou omenirii. M-am folosit de această autoritate ca să transform Raiul într-o sălăticie. Dar Domnul Își va folosi autoritatea pentru a transforma sălbăticia din nou în Rai. Aceasta este autoritatea pe care a dat-o El oamenilor Lui. Eu nu am folosit-o pe a mea cu ÎNȚELEPCIUNE, și din această cauză a venit moartea. Când AUTORITATEA Lui este folosită în NEPRIHĂNIRE, aceasta dă viață. Ai grijă cum îți folosești autoritatea. Odată cu autoritatea, vine și responsabilitatea. S-ar putea s-o folosești și tu greșit, dar lucrul acesta nu se va întâmpla dacă iubești. După cum știe tot cerul: ‘Dragostea nu va pieri niciodată.’ (Corinteni 13:8)”

“Cum rămâne cu cutremurele, foametea, chiar și războaiele despre care spuneai că vor fi pe pământ? Nu vor aduce acestea moarte?”, am întrebat eu.

“Moartea care va veni asupra lumii, este îngăduită ca să pregătească drumul pentru viață. Tot ce este semănat, trebuie secerat. Aceasta în cazul în care cei care au semănat răul vin la CRUCE în DUH și în ADEVĂR. Oștirea crucii va fi eliberată, și aceasta va mărșălui în PUTEREA CRUCII, ducând această ofertă de îndurare la fiecare om. Cei care refuză ÎNDURAREA Lui Dumnezeu, refuză de fapt VIAȚA.”

“Aceasta este o mare responsabilitate!”, am spus eu. “Cum ne putem da seama că ei au refuzat Îndurarea Lui?”

“Nesupunerea a adus moartea, iar supunerea va aduce viața. Când umblam cu Dumnezeu, El M-a învățat căile Lui. Și în timp ce umblam cu El, am început să Îl cunosc. Trebuie să umbli cu Dumnezeu și să Îi înveți CĂILE. Autoritatea ta este autoritatea Lui, și trebuie să fii UNA cu El, pentru a o folosi. Armele oștirii Lui nu sunt trupești, ele sunt spirituale și sunt ADEVĂRUL și DRAGOSTEA. Chiar și Judecata finală a nimicirii este Dragostea lui Dumnezeu acordată în Îndurare.

Când adevărul spus în dragoste este respins, moartea învinge viața. Umblând cu El, vei înțelege acest lucru. Vei înțelege Duhul care ți-a fost dat ca să aduci viață, nu moarte. Va veni vremea când va trebui să lași în voia oamenilor să secere ce au semănat, dar trebuie să faci toate lucrurile în ascultare. Isus a venit pe pământ să

aducă VIAȚA. El dorește ca nici unul să nu piară, și aceasta trebuie să-ți dorești și tu. Din acest motiv trebuie să-ți iubești chiar și dușmanii, astfel încât să-ți încredințeze autoritatea pe care vrea El s-o dea oamenilor Lui.

Stă timp la dispoziție ca să se împlinească ce a fost scris. Oamenii Lui s-au rugat pentru mai mult timp, și El li l-a dat. Totuși puțini l-au folosit cu ÎNȚELEPCIUNE. Mai ai puțin timp, dar cât de curând va veni clipa pe care n-o vei mai putea amâna. Se apropie vremea când însuși timpul va părea că se accelerează. Precum este scris, când va veni El, va veni repede. Dar tu nu trebuie să te temi de aceste vremuri. Dacă te temi de El, nu trebuie să te temi de nimic din ce va veni pe pământ.

Tot ce urmează să se întâmple va fi în așa fel, încât ÎNȚELEPCIUNEA Lui va putea domni pe pământ așa cum domnește și în Ceruri. Urmează să fie secerat tot RĂUL semănat de omenire. Va fi secerat chiar și BINELE pe care l-a semănat El. Binele este mai bun decât răul. Iubirea este mai puternică decât moartea. El a venit pe pământ ca să distrugă faptele celui rău, și El va termina ce a început.”

Putere și iubire

În timp ce vorbea Adam, am fost atras de harul și demnitatea lui. Am început să mă întreb dacă după izgonirea lui din grădina Edenului și-a putut trăi restul vieții fără să mai păcătuiască, deoarece părea atât de desăvârșit. Cunoscându-mi gândurile, a schimbat repede subiectul ca să răspundă acestora.

“Am trăit mult pe pământ, fiindcă păcatul nu a avut rădăcini adânci în mine. Chiar dacă am păcătuit, eu am fost creat ca să umblu cu Dumnezeu și aveam încă dorința să fiu cu El. Nu am cunoscut păcatul în măsura în care l-au cunoscut generațiile următoare. Pe măsură ce acesta a crescut, viața a început să se scurteze; dar în fiecare generație, cei care umblă cu Dumnezeu au viață din Dumnezeu. Moise a fost în umblarea lui atât de aproape de Dumnezeu, încât ar mai fi trăit în continuare, dacă nu l-ar fi luat Domnul la El. Și Enoh a umblat de asemenea atât de aproape de Dumnezeu, încât Acesta l-a răpit la El. De aceea Isus a spus: ‘Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată.’ (Ioan 11:25-26)

Tu nu vezi în mine doar lipsa păcatului, ci și prezența vieții pe care am avut-o pe pământ. Ce am fost odată pe pământ, va rămâne o parte din ce vom fi mereu. Pot să-i privesc pe toți cei prezenți aici, care fac parte din marele nor de martori, și să cunosc multe despre viața lor de pe pământ.”

“Deci și tu faci parte din marele nor de martori.”

“Da. Istoria mea este o parte a nemuritoarei Evanghelii. Eu și soția mea am fost primii care am gustat păcatul, și tot noi am fost cei dintâi care i-am urmărit pe copiii noștri culegând consecințele nesupunerii. Am privit cum moartea se răspândea prin fiecare generație, dar am văzut atât CRUCEA, cât și VICTORIA asupra păcatului.

Satana s-a lăudat cu faptul că CRUCEA pe care s-a jertfit Isus a putut să RĂSCUMPERE omenirea, dar nu ar fi putut cică și s-o SCHIMBE. În vremea celui mai mare întuneric și a mării nenorociri care v-a veni, oamenii Lui o să fie o mărturie a tuturor timpurilor că El nu doar a RĂSCUMPĂRAT oamenii din păcat, ci și că a ÎNLĂTURAT păcatul de la ei. Prin aceștia El va îndepărta păcatul de pe tot pământul. Atunci Își va arăta puterea noii Lui creații în fața întregii națiuni. El nu a venit doar ca să ierte păcatele, ci și ca să salveze omenirea de la păcat, și El o să vină după un popor fără prihană în fața lumii. Aceasta se va întâmpla în vremurile cele mai grele care vor urma.

Am fost creat la fel ca toți oamenii ca să Îl iubesc pe Domnul și ca să iubesc pământul. Am disprețuit priveriștea râurilor lumii, atunci când ele au devenit canale de epurare. Am disprețuit și mai mult priveriștea la ce s-a întâmplat cu mintea umană. Filozofii minții umane care au ajuns să ocupe nivelurile gândirii, sunt la fel de vrednice de disprețuit ca și mizeriile care umplu râurile. Dar râurile minții umane vor fi cândva pure ca la început, tot așa și râurile pământului. Prin aceasta se va dovedi pentru toate vremurile care vor veni, că BINELE este mai tare decât RĂUL.

Domnul nu s-a jertfit pe CRUCE doar pentru a RĂSCUMPĂRA, ci și pentru a RESTAURA. A umblat pe pământ ca și om, ca să le arate oamenilor cum să trăiască. Acum El o să se arate prin aleșii Lui, ca să le arate scopul pentru care au fost creați. Această demonstrație nu o să vină doar prin PUTERE, ci și prin DRAGOSTE. Îți va da putere pentru că El este atotputernic, și puterea este una din revelațiile Lui. El Își folosește puterea din dragoste, așa că și tu trebuie să ți-o folosești tot din dragoste. Chiar și Judecățile Lui vin din dragoste. Când judeci, trebuie să o faci din dragoste, chiar dacă Judecata Lui finală asupra pământului va fi de fapt ultima Lui ÎNDURARE.”

M-am uitat spre Adam, Abel, Lot și Iona, în timp ce stăteau împreună. Știam că o să dureze o veșnicie ca să înțeleg adâncimile revelației mării Evanghelii a lui Dumnezeu, pe care o reprezintă fiecare din viețile lor. Nesupunera lui Adam a pregătit calea pentru supunerea lui Abel, al cărui sânge vorbește încă ca un vestitor

al mântuirii. Neprihănitul Lot nu a putut să salveze un oraș, în timp ce unul nevrednic precum Iona a putut. Asemenea celor patru Evanghelisti, părea să nu existe un sfârșit a cunoașterii pe care o puteai dobândi de la ei. Și chiar aceasta era chemarea mea.

Ușa

Am încercat cu disperare să absorb fiecare cuvânt pe care mi l-au adresat acești oameni. Niciodată nu mi-a vorbit Înțelepciunea atât de mult, și cu toate acestea am simțit că fiecare propoziție era crucială, și nu vream să uit nimic. M-am gândit ce grozav ar fi să am Cuvintele Sale gravate în piatră, ca Moise, și să le transmit oamenilor Săi, păstrându-le intacte. Cunoscându-mi gândurile, Înțelepciunea mi-a răspuns din nou:

“Aceasta este deosebirea dintre Vechiul și Noul Legământ. Vei scrie Cuvintele Mele într-o carte și acestea îi vor inspira pe oamenii Mei. Totuși adevărata PUTERE a Cuvintelor Mele poate fi văzută doar dacă aceste Cuvinte sunt întipărite în inimile oamenilor Mei. Epistolele vii sunt mai puternice decât cuvintele scrise într-o scrisoare pe hârtie sau în piatră. Pentru că tu nu scrii Biblia, cuvintele pe care le vei scrie te vor cuprinde și pe tine în ele. Cărțile tale vor fi așa cum vreau Eu să fie, pentru că Eu te-am pregătit pe tine pentru această sarcină. Ele nu vor fi perfecte, deoarece perfecțiunea nu va veni pe pământ decât odată cu Mine. Oamenii vor trebui să caute perfecțiunea în Mine. Totuși cartea pe care o scriu Eu sunt oamenii Mei, și înțeleptul Mă poate vedea în oamenii Mei și în lucrările acestora.

Tatăl Meu M-a trimis în lume pentru că iubește lumea, iar Eu Îmi trimit oamenii în lume pentru că iubesc lumea. Aș fi putut să fi judecat lumea după Învierea Mea, dar cursul vieții pe pământ a fost permis ca să fie dovediți cei NEPRIHĂNIȚI, și ca PUTEREA Jertfei Mele pe Cruce să fie văzută în omenire. Am făcut aceasta din dragoste. Tu ești martorul dragostei Mele. Aceasta este porunca Mea pentru tine: iubește-Mă pe Mine și iubește-ți aproapele! Doar atunci mărturia ta va fi una din dragoste. Chiar și atunci când îți voi cere să vorbești despre Judecățile Mele, aceasta să fie din DRAGOSTE.

Viața fiecărei persoane este în CARTEA Mea, iar viața lor reprezintă o carte care va fi citită etern de toată creația. Istoria lumii este biblioteca Înțelepciunii lui Dumnezeu. Răscumpărarea Mea este demonstrarea DRAGOSTEI Noastre, iar Crucea este cea mai mare dragoste pe care o va putea cunoaște toată creația vreodată. Chiar și îngerii care sunt în fața Tatălui Meu, iubesc această istorie a răscumpărării atât de

mult, încât și ei doresc să locuiască împreună cu oamenii. S-au minunat când am făcut omul după chipul Noului. S-au mirat când omul a ales răul, chiar în mijlocul grădinii Edenului pe care Noi am făcut-o pentru el. Acum, datorită RĂSCUMPĂRĂRII, imaginea deformată a lui Dumnezeu este restaurată și revelată chiar și mai glorios în omenire. Gloria este încă în acele vase de lut, care o fac și mai ușor de văzut de către cei care văd.

Aceasta este NOUA CREAȚIE, care este mai mare decât prima. Prin noua Mea creație, Noi vom face un Rai nou, care este mai mare decât primul. Fiecare bărbat, femeie și copil, care acceptă Răscumpărarea Mea, este o carte pe care o scriu Eu, și care va fi citită veșnic. Prin noua creație, Noi vom restaura prima creație, și aceasta va fi din nou un Rai. Voi restaura toate lucrurile, și tot răul va fi învins de bine.

Biserica Mea este cartea pe care o scriu, și pe care întreaga lume o va citi. Până acum lumea a vrut să citească cartea în care cel Rău a scris despre Biserica Mea, dar curând Îmi voi trimite Cartea Mea. Îmi voi trimite cei din urmă APOSTOLI. Voi avea mulți ca Pavel, Ioan, Petru și ceilalți. Ca să-i pregătesc, voi trimite mulți asemeni lui Ioan Botezătorul, care îi vor învăța dedicarea pentru Mine, și vor așeza în viața lor temelii pe pocăință. Și acești apostoli vor fi ca Ioan Botezătorul. La fel cum cea mai mare bucurie din viața lui Ioan era să audă vocea Marelui, aceștia vor avea o dedicare, cea de a Îmi vedea mireasa gata pentru Mine. Pentru aceasta îi voi folosi ca să construiesc șosele prin sălbăcie și râuri prin deșerturi. Ei vor doborî locurile înalte și le vor înălța pe cele joase. Când vei trece de ușa aceea, te vei întâlni cu aceștia.

Îmi voi trimite cei din urmă PROFETI. Ei Mă vor iubi și vor umbla alături de Mine, la fel cum a umblat Enoh. Îmi vor demonstra PUTEREA și vor dovedi lumii că Eu sunt ADEVĂRATUL DUMNEZEU. Fiecare va fi un izvor prin care va curge doar apa vieții. Câteodată apa acestor izvoare va fi fierbinte, pentru a curăța; uneori va fi rece, pentru a înprospăta. Le voi da fulgerul într-o mână și tunetul în cealaltă. Se vor înălța deasupra pământului ca vulturii, dar se vor coborî peste oamenii Mei ca porumbeii, pentru că vor cinste familia Mea. Vor intra în orașe ca niște vijelii și cutremure, dar vor aduce lumină celor supuși și umili. Când vei trece de ușa aceea, te vei întâlni cu aceștia.

Îmi voi trimite cei din urmă EVANGHELIȘTI. Le voi da o cupă de bucurie, care nu se va goli niciodată. Ei vor vindeca bolnavii și vor scoate draci; ei Mă vor iubi și vor iubi neprihănirea; își vor purta crucea în fiecare zi, și nu vor trăi pentru ei, ci pentru Mine.

Prin aceștia lumea va ști că Eu trăiesc, și că Mie Mi s-a data toată autoritatea și puterea. Aceștia sunt cei neînfricați, care vor ataca porțile dușmanului și vor invada locurile întunecoase ale pământului, aducându-i pe mulți la MÂNTUIREA Mea. Și aceștia vor fi de cealaltă parte a ușii, și te vei întâlni cu ei.

Îmi voi trimite cei din urmă PĂSTORI, care vor avea inima Mea pentru oi. Aceștia vor hrăni turma, pentru că Mă iubesc. Fiecăruia îi va păsa de cei mai mici ca și cum ar fi ai lui, și fiecare își va da viața lui pentru turma Mea. Aceasta este dragostea care va atinge inimile oamenilor – când oamenii Mei își vor da viața unii pentru alții. Atunci lumea Mă va cunoaște. Am acordat aceste opțiuni pentru a servi oamenilor Mei. Aceștia sunt cei credincioși, cărora le voi încredința să-Mi păzească Casa. Și pe aceștia îi vei întâlni de cealaltă parte a ușii.

Îmi voi trimite pe pământ cei din urmă ÎNVĂȚĂTORI. Ei Mă vor cunoaște, și-i vor învăța pe oamenii Mei să Mă cunoască pe Mine. Ei vor cunoaște adevărul. Ei nu se vor retrage dinaintea întinericului, ci îl vor demasca și-l vor alunga. Ei vor curăți fântânile săpate de Tatăl lor, și vor da apa curată a vieții. De asemenea vor lua cu ei bogățiile Egiptului și le vor folosi pentru a-Mi construi o locuință. Și pe aceștia îi vei întâlni doar dincolo de ușa aceea.”

În timp ce Domnul vorbea, mă uitam la ușă. Acum îmi doream pentru prima oară cu adevărat să trec dincolo de ea. Fiecare cuvânt pe care Îl rostea El, făcea să crească neașteptarea din inima mea, și de-abia așteptam să-i întâlnesc pe acești slujitori din zilele de pe urmă.

“În inima ta ai știut de mulți ani că ei vor veni. Te-am adus aici ca să-ți arăt cum să-i recunoști și să-i ajuți în căile lor”, a adăugat Domnul.

Am trecut dincolo de ușă.

Închisoarea

Deodată m-am aflat stând într-o curte mare a unei închisori. Avea niște ziduri uriașe, cum n-am mai văzut niciodată. Se întindeau pe cât de mult puteau curprinde ochii mei, având o înălțime de sute de metri și fiind foarte groase. Iar în fața acestor ziduri erau alte garduri și sârmă ghimpată. De-a lungul zidului erau turnuri, la distanță de câteva sute de metri între ele. Puteam să văd străjeri în fiecare din acestea, dar erau prea departe de mine ca să pot să deslușesc altceva din ele.

Închisoarea era cenușie, întunecată și posomorâtă, lucru care părea să reflecte perfect grămada de oameni care se aflau în curtea închisorii. În toată curtea oamenii

erau așezați în grupuri, după diferite caracteristici. Bătrânii de culoare fromau un grup, iar tinerii de culoare alt grup. Bătrânii albi și tinerii albi formau alte grupuri, iar femeile stăteau și ele separat de aceștia. La fel se întâmpla cu fiecare rasă. Cei care aveau orice fel de caracteristici care ieșeau în evidență, formau alt grup, cu excepția copiilor mai mici.

Printre aceste grupuri păreau să se învârtă mulți oameni. În timp ce-i priveam, îmi puteam da seama că încercau să afle adevărata lor identitate, căutând un grup corespunzător caracteristicilor lor. Totuși, se vedea clar că aceste grupuri nu acceptau așa de ușor prezența unei persoane noi.

Uitându-mă mai îndeaproape la aceste persoane, puteam să văd rănilor adânci de pe corpul lor, și cicatricile rămase de la niște răni mai vechi. În afară de copii, toți păreau să fie aproape orbi și vedeau doar atât cât să poată rămâne în grupul de care aparțineau. Chiar și în afara grupurilor, aceștia căutau oameni care aveau caracteristicile lor. Când găseau și cea mai mică deosebire la ei, îi atacau. Toți păreau a fi flămânzi, însetați și bolnavi.

M-am apropiat de un om mai în vârstă și l-am întrebat de ce se aflau toți în închisoare. S-a uitat la mine surprins, afirmând cu insistență că ei nu se aflau într-o închisoare, și întrebându-mă cum de mi venise să pun o întrebare atât de stupidă. Am arătat către gard și către străjeri, iar el a replicat:

“Ce garduri? Ce străjeri?”

S-a uitat la mine ca și când l-aș fi insultat teribil, și știam că dacă l-aș mai fi întrebat ceva, m-ar fi și atacat.

Am pus aceeași întrebare unei tinere și am primit același răspuns. Atunci mi-am dat seama că erau atât de orbi, încât nu vedeau gardul și nici străjerii. Acești oameni nu voiau să știe că se aflau într-o închisoare.

Străjerii

În cele din urmă m-am gândit să-l întreb pe unul dintre străjeri de ce se aflau acei oameni în închisoare. Mergând spre garduri, am văzut niște găuri care făceau ca cățărutul să pară mai ușor. Când am ajuns la zid, am văzut că el era atât de neuniform construit, încât era foarte ușor de cățărat. Oricine ar fi putut să scape de acolo, dar nu încerca nici măcar unul să scape, deoarece nu-și dădeau seama că erau prizonieri.

Când am ajuns pe vârful zidului, am putut să zăresc la mare distanță, și dincolo de aceste ziduri am putut să văd razele soarelui strălucind. Soarele nu putea să pătrundă în curtea închisorii, din cauza înălțimii zidurilor și a norului care era chiar deasupra acesteia. Am văzut flăcări îndepărtate, care veneau dinspre una din marginile închisorii, unde se aflau copiii. Fumul acestor flăcări forma un nor gros, transformând ceea ce părea să fi fost umbra pereților, într-o negură mohorâtă și sufocantă. Mă întrebam ce puteau să ardă.

Am mers pe vârful zidului, până când am ajuns la un turn. Am fost foarte surprins să-l găsesc pe străjer îmbrăcat într-un costum frumos, cu un guler care indica rangul lui de lucrător sau păstor. Acesta nu a fost șocat când m-a văzut, și cred că își închipuia despre mine că sunt doar un alt străjer.

“Domnule, spune-mi te rog, de ce se află acești oameni în închisoare?”

Această întrebare l-a șocat, și am urmărit cum teama și neîncrederea îl învăluiau.

“Ce închisoare?”, a întrebat el. “Ce tot spui acolo?”

“Mă refer la acei oameni din curtea închisorii”, i-am răspuns eu cu îndrăzneală, apoi am continuat: “Cu siguranță sunteți un paznic al acestei închisori, pentru că vă aflați în acest turn, dar de ce sunteți îmbrăcat așa?”

“Eu nu sunt paznic! Eu sunt lucrător în lucrarea Evangheliei. Și nici nu sunt supraveghetorul lor, eu sunt liderul lor spiritual. Acesta nu este un turn, este casa Domnului. Fiule, dacă tu crezi că întrebările acesta sunt distractive, află că pe mine nu mă fac să râd!”

Și-a luat arma și părea gata să tragă în mine.

“Îmi cer scuze pentru deranj”, am răspuns eu, simțind că este foarte probabil ca el să-și folosească arma.

Apoi am plecat, așteptându-mă să aud împușcături în orice clipă. Acest bărbat era atât de nesigur, încât îl credeam în stare să tragă înainte să gândească, dacă se simțea amenințat. Puteam să-mi dau seama că era foarte sincer. Nici măcar nu știa că era un străjer.

Profesoara

Am continuat să merg pe vârful zidului, până când m-am simțit în siguranță, și apoi mi-am întors privirea spre lucrătorul acela. Părea foarte agitat, și umbla dintr-o parte în alta în turnul lui. Mă întrebam de ce l-or fi tulburat atât de mult întrebările pe care i

le pusesem eu. Era clar că acestea nu-l ajutaseră să vadă ceva altfel decât mai înainte, ci mai degrabă îl făcuseră și mai nesigur, și și mai înspăimântat.

În timp ce umblam, am simțit o dorință puternică să aflu ce se petrecea, și mă întrebam cum să formulez întrebările, astfel încât să nu-l insult și pe următorul străjer cu care aveam de gând să vorbesc. Apropiindu-mă de următorul turn, am fost din nou surprins de înfățișarea paznicului. Acesta nu era alt lucrător, ci o domnișoară de vreo douăzeci și cinci de ani.

“Domnișoară, mi-ați putea răspunde la niște întrebări?”, am început eu discuția.

“Desigur. Cu ce anume vă pot ajuta?”, a continuat ea cu un aer de superioritate. “Sunteți cumva părintele la unul din acești copii?”

“Nu. Eu sunt scriitor”, am răspuns, știind cam ce trebuia să conțină răspunsul meu. Și așa cum m-am așteptat, aceasta i-a atras atenția.

Nedorind să fac din nou aceeași greșeală pe care am făcut-o cu acel lucrător, spunându-i că stă într-un ‘turn’, am întrebat-o pe domnișoara aceasta de ce se afla în acel loc. Răspunsul ei a venit imediat, și se mira cum de nu știam.

“Sunt profesoară, așa că nu credeți că este normal să mă aflu într-o școală?”

“Așadar aceasta este ‘școala’ dumneavoastră”, am spus eu, arătând spre trun.

“Exact. Mă aflu aici deja de trei ani, și s-ar putea să rămân tot restul vieții aici. Îmi place foarte mult ceea ce fac.”

Ultima remarcă a fost atât de mecanică, încât știam că aș putea afla ceva dacă insistam.

“Ce anume predăți? Se pare că este foarte interesant, din moment ce vă gândiți că vă veți petrece tot restul vieții făcând acest lucru.”

“Predau știința generală și studiile sociale. Datoria mea este să formez o filozofie și o părere generală despre lume în mințile lor tinere. Lucrurile pe care îi voi învăța, îi vor călăuzi pe tot parcursul vieții lor. Dar dumneavoastră ce scrieți?”, a întrebat ea.

“Cărți”, i-am răspuns eu, și am continuat anticipându-i următoarea întrebare. “Scriu cărți despre conducere.”

Știam că dacă aș fi spus ‘cărți creștine despre conducere’, conversația noastră s-ar fi încheiat imediat. Dar după acest răspuns părea să o intereseze și mai mult ce-i spuneam.

“Conducerea este un subiect important”, a afirmat ea, cu același aer de superioritate.

“Schimbările se produc atât de repede, încât este necesar să avem uneltele

necesare de conducere, astfel încât să îndrumăm aceste schimbări în direcția corectă.”

“Unde duce această direcție?”, am întrebat-o eu.

“Spre prosperitatea care vine doar din pace și siguranță”, mi-a răspuns ea oarecum surprinsă că am întrebat așa ceva.

“Nu vreau să vă jignesc”, am răspuns eu, “dar sunt interesat să aflu părerea dumneavoastră. Prin ce modalitate credeți că s-ar putea dobândi această pace și siguranță?”

“Prin educație. Toți trăim pe acest pământ, care este asemenea unei nave spațiale, și trebuie să înaintăm. Prin educație ajutăm la eliberarea maselor de acea mentalitate preistorică și tribală, ca să înțelegem că toți suntem la fel, și că dacă fiecare își va face partea lui în societate, o să prosperăm împreună.”

“Parte foarte interesant, dar nu toți suntem la fel. Este foarte interesant felul în care oamenii de jos sunt din ce în ce mai divizați și despărțiți, precum nu au mai fost niciodată. V-ați gândit că poate a sosit vreme să vă schimbați puțin filozofia?”

S-a uitat la mine cu uimire și în același timp cu neliniște, dar mai mult ca sigur nu din cauză că ar fi crezut la un moment dat că ceea ce îi spuneam eu era adevărat.

“Domnule, sunteți cumva orb?”, a fost răspunsul ei.

“Nu, eu văd foarte bine”, i-am replicat. “Tocmai vin din mijlocul acelor oameni, și niciodată în viața mea nu am mai văzut o asemenea divizare și dușmănie între diferitele grupuri de oameni. Mi se pare că conflictul dintre aceste grupuri este din ce în ce mai mare.”

Aș putea spune că afirmațiile mele erau ca niște palme peste obraz pentru tânăra domnișoară. Parcă nu-i venea să creadă că cineva putea spune asemenea lucruri, cu atât mai puțin să creadă că ele ar fi putut să fie adevărate. Urmărind-o, puteam afirma că era atât de oarbă, încât abia reușea să mă vadă. Se afla într-un turn atât de înalt, încât nu-i era posibil să-i vadă pe cei de jos. Ea nu știa deloc ce se întâmplă, dar se gândea că într-adevăr poate vedea totul.

“Noi schimbăm lumea”, a afirmat ea cu dispreț. “Noi schimbăm oamenii. Dar dacă mai sunt oameni care se poartă ca niște animale precum ați descris, îi vom schimba și pe aceștia. Și vom reuși. Omenirea va reuși.”

“Aceasta este o responsabilitate destul de mare pentru o persoană atât de tânără”, am afirmat eu.

Această afirmație a enervat-o și mai tare, însă înainte să-mi răspundă, au apărut două femei, care se îndreptau spre ușa turnului. Una dintre ele era de culoare, și părea să aibă în jur de cincizeci de ani, iar cealaltă era o femeie albă, bine îmbrăcată, care părea să aibă cam treizeci de ani. Aceste două femei discutau în timp ce veneau spre noi, și păreau a fi sigure de ele și pline de demnitate. Aș spune că ele vedeau, și de aceea ajunseseră pe vârful zidului.

Spre surprinderea mea, tânăra profesoară a pus mâna pe armă și a pășit în afara turnului, ca să le iasă în cale, în mod evident nedorind ca ele să se apropie prea mult. Le-a salutat cu o voioșie superficială, dorind parcă să le impresioneze. M-a surprins din nou faptul că acele două femei s-au rușinat și au arătat un respect excesiv în fața celei mai tinere.

“Am venit să întrebăm noi de ce nu am înțeles lucrurile care le-au fost predate copiilor noștri”, a declarat femeia de culoare, prinzând ceva curaj.

“O, sunt sigură că nu prea înțelegeți multe din lucrurile pe care le învață copiii voștri”, a replicat profesoara cu același aer de superioritate.

Femeile aveau privirile îndreptate spre arma profesoarei, pe care o ținea în mână în așa fel încât ele să fie conștiente că ar putea s-o folosească. Eu stăteam alături, uimit de întreaga scenă. Profesoara s-a întors, uitându-se cu nervozitate spre mine. Probabil se temea că voi spune ceva femeilor. Femeile s-au uitat în sus ca să vadă cu cine vorbea ea, și atunci mi-am dat seama că ele nu mă puteau vedea. Le orbise teama lor.

Am strigat către ele, implorându-le să aibă curaj și să creadă ce simțeau în inimile lor. S-au întors în direcția mea de parcă ar fi auzit vreun zgomot. Își pierdeau chiar și abilitatea de a auzi. Văzând aceasta, tânăra profesoară a zâmbit. Apoi și-a ațintit arma spre mine, și a suflat într-un fluier. M-am simțit ca și cum eram recunoscut drept cel mai periculos om în viață.

Știam că nu trebuia să mai rămân până ce apărea acea persoană pe care o chemase cu fluierul. Mi-am dat seama că trebuia să merg doar câțiva pași în spate, și eram în siguranță, pentru că tânăra profesoară era și ea oarbă. Aveam dreptate. Am plecat în timp ce ea striga și sufla din fluier, iar în final, începuse, în culmea enervării, să tragă în cele două femei.

În timp ce stăteam pe vârful zidului între cele două turnuri, mirându-mă de toate acestea, am simțit prezența Înțelepciunii.

Trebuie să te întorci în curtea închisorii. Eu voi fi cu tine. Să nu uiți că poți vedea și poți scăpa de orice capcană sau armă. Numai adu-ți aminte că TEAMA TE POATE ORBI. Umblând în credința că Eu sunt cu tine, vei găsi întotdeauna calea pe care trebuie să mergi. Dar trebuie să ai grijă să le arăți viziunea ta numai celor pe care ți-i voi arăta Eu. Știu că dorești să-mi pui multe întrebări, dar ele vor primi un răspuns mai bun prin experiențele pe care le vei avea acolo.

Tânărul apostol

Am coborât zidul, și am început să umblu prin curtea închisorii. Trecând pe lângă prizonieri, aceștia părea să fie total indiferenți față de mine sau de agitația de pe zid. Dar mi-am amintit imediat că ei nu puteau vedea prea departe. Un tânăr de culoare mi-a ieșit în cale și se uita la mine cu o privire strălucitoare și curioasă.

“Cine ești?”, am întrebat amândoi în același timp.

Stând pe loc și uitându-ne unul la altul, tânărul începuse să vorbească.

“Mă numesc Ștefan. Pot vedea. Ce altceva dorești să afli despre mine, în afară de ce știi deja?”

„Ce altceva aș mai putea ști despre tine?“, am întrebat eu.

„Cel care m-a ajutat să văd, mi-a spus că într-o zi vor veni alții, care nu vor fi prizonieri. Aceștia vor vedea și ne vor spune cine suntem noi, și cum putem scăpa din această închisoare.“

Am început să protestez, spunând că nu știam cine era el, până când mi-am adus aminte ce îmi spusese Înțelepciunea despre cei pe care aveam să-i întâlnesc după ce voi fi trecut de următoarea ușă.

„Te cunosc, și știu câte ceva despre tine, dar recunosc că aceasta este cea mai ciudată închisoare pe care am văzut-o vreodată.“

“Aceasta este singura închisoare!”, a declarat el.

“De unde știi lucrul acesta, dacă toată viața ta ai fost închis aici?”, l-am întrebat imediat.

“Cel care m-a ajutat să văd, mi-a spus că este singura închisoare. Mi-a mai spus că orice suflet întemnițat, era ținut prizonier aici. Întotdeauna mi-a spus adevărul, așa că eu cred asta.”

“Cine te-a ajutat să vezi?”, l-am întrebat eu, dorind să aflu nu numai cine îl ajutase să vadă, ci de asemenea cum de aceasta era închisoarea care ținea orice suflet prizonier.

“Niciodată nu mi-a spus adevăratul nume, ci își zicea ‘Înțelepciunea’”.

“‘Înțelepciunea!’ Și cum arăta?”, l-am întrebat eu.

“Era un tânăr atlet de culoare. Vedea mai bine decât oricare, și-i cunoștea pe toți cei de aici. Totuși un lucru mi se pare cam ciudat: M-am întâlnit cu alții care spuneau că și ei au cunoscut Înțelepciunea, dar fiecare îl descria cu totul diferit. Unii spuneau că era alb, iar alții spuneau că era o femeie. Dacă nu cumva sunt mai mulți care-și spun ‘Înțelepciunea’, atunci el este un maestru al deghizării.”

“Mă poți duce până la El?”

„Aș face-o cu multă plăcere, dar nu l-am mai văzut de multă vreme. Mă tem că a plecat sau chiar a murit. De când a plecat, am fost tare dezamăgit. Chiar am început să-mi pierd vederea, până când ai apărut tu. Când te-am văzut, am știut că tot ce-mi spusese Înțelepciunea, fusese adevărat. Mai spunea că și tu îl cunoști, așa că de ce-mi pui atâtea întrebări despre El?”

“Este adevărat că îl cunosc. Dar nu fi descurajat, pentru că Prietenul tău nu a murit. Îți voi spune adevăratul Lui nume, dar mai întâi vreau să-ți pun câteva întrebări.”

“Știu că pot să am încredere în tine, și cred că tu și ceilalții care vor veni, vreți să vă întâlniți cu toți cei de aici, care văd. Vă pot duce la ei. La fel, cred că tu și ceilalți care vor veni, îi veți ajuta pe mulți dintre acești proizonieri să vadă. Totuși mă surprinde un lucru.”

“Ce anume?”

“Tu ești alb. Niciodată nu mi-am putut imagina că cei care vor veni să ne ajute și să ne elibereze, vor fi albi.”

“Sunt sigur că vor mai veni și alții, și nu toți vor fi albi”, i-am răspuns eu. “Te asigur că ai deja o vedere remarcabilă, și de aceea știu că o să înțelegi ce vreau să spun.”

Valoarea vederii

Uitându-mă la Ștefan ca să mă asigur că ascultase lucrurile pe care tocmai i le spusese, am fost mișcat de faptul că era un tânăr deschis și înclinat spre învățătură, într-un contrast izbitor față de profesoara care era cam de aceeași vârstă ca și el. M-am gândit că acest om avea să fie un învățător adevărat.

“Când vom ajunge în acel moment în care vom vedea pe deplin, nu vom judeca oamenii după culoarea pielii, genul sau vârsta lor. Nu-i vom judeca pe alții după înfățișare, ci după duh.”

“Sună la fel ca lucrurile pe care obișnuiau să ni le spună învățătorii noștri”, a răspuns Ștefan, fiind puțin surprins.

“Totuși există o diferență”, am continuat eu. “Ei au încercat să te facă să crezi că toți suntem la fel, dar am fost creați diferiți dintr-un motiv anume. Adevărata pace va veni doar atunci când vom ține seama de deosebirile dintre noi. Când vom ști cu adevărat cine suntem, nu vom mai fi amenințați de cei care sunt diferiți. Iar când vom fi liberi, vom putea să arătăm cinste și onoare față de cei diferiți, căutând întotdeauna să învățăm unii de la alții, la fel cum faci tu acum cu mine.”

“Înțeleg”, a răspuns Ștefan. “Sper însă că nu te-am jignit spunându-ți că am fost surprins să văd că ești alb.”

“Nu m-a deranjat acest lucru. Am fost încurajat de faptul că m-ai putut recunoaște, în ciuda culorii pielii mele. Adu-ți aminte că de fiecare dată când ne deschidem inimile ca să învățăm de la cei care sunt diferiți, crește în noi și puterea vederii. Ochii tăi sunt deja mai strălucitori decât în clipa în care ne-am întâlnit.”

“Tocmai mă gândeam cât de repede îmi revine vederea”, a remarcat Ștefan.

“Atunci știi de ce mă aflu aici”, am adăugat eu. “Ține minte că vederea pe care o ai, este averea ta cea mai de preț. Trebuie să faci zilnic tot ce este nevoie ca să-ți păstrezi vederea. Ferește-te de oamenii și de lucrurile care te fac să-ți pierzi vederea.”

“Da, ca atunci când ești descurajat.”

“Exact! Descurajarea este de obicei începutul pierderii vederii”, am spus eu. “Ca să ne îndeplinim scopurile, trebuie să ne împotrivim în toate felurile descurajării. Descurajările sunt cele care te orbesc.”

“Când am început să văd, am simțit că am un scop, chiar unul foarte important”, a continuat Ștefan. “M-ai putea ajuta să-mi aflu scopul?”

“Da, cred că așa putea. A ne cunoaște scopul este una din modalitățile în care se dezvoltă vederea noastră, dar este unul din mijloacele noastre de apărare împotriva lucrurilor precum descurajarea, care ne distruge vederea. Cred că principalul scop pe care-l am eu aici, este să te ajut pe tine și pe alții la care le-a revenit vederea, să vă cunoașteți adevăratul scop. Dar mai întâi de toate, trebuie să vorbim despre ceva cu mult mai important.”

Comoara îngropată

Puteam auzi vocea Înțelepciunii, în timp ce vorbea Ștefan, așa că știam că acest tânăr fusese învățat de către Înțelepciune. Mai știam că nu cunoștea Numele Domnului, și că îi va fi greu să creadă că Numele Înțelepciunii era Isus. Știam că aveam nevoie de înțelepciune, chiar și ca să-i comunic care era numele Înțelepciunii. M-am gândit la apostolii, profeții, evangheliștii, pastorii și învățătorii despre care Înțelepciunea spusese că îi voi întâlni după ce voi intra pe ușă. Niciodată nu am visat că-i voi întâlni într-un loc ca acesta. Uitându-mă pe deasupra marii adunături de oameni, l-am simțit prezența. Era alături de mine și puteam simți cum emoția din mine creștea, chiar și în această beznă a închisorii. M-am gândit că de fapt fusesem pregătit chiar pentru aceasta.

“Ștefan, ce vezi tu când te uiți la adunătura aceasta de oameni?”, l-am întrebat.

“Văd confuzie, disperare, amărăciune, ură. Văd întuneric”, a răspuns el.

“Ai dreptate, dar privește din nou cu ochii inimii tale. Folosește-te de vedera ta.”

S-a uitat mai multă vreme și în cele din urmă a zis cu ezitare:

“Acum văd un mare câmp în care este îngropată o comoară. Comoara este peste tot și sub orice formă.”

„Așa este“, am răspuns eu. „Aceasta este și o revelație a scopului tău. Ești un vânător de comori. Unele dintre cele mai mărețe suflete care au trăit vreodată, sunt ținute prizoniere aici, iar tu vei ajuta la găsirea acestora și la eliberarea lor.”

“Dar cum le vei găsi, și cum le vei putea elibera, dacă nici măcar eu nu sunt eliberat?”

“Știi deja cum să-i găsești, dar este adevărat că nu-i vei putea elibera, atâta timp cât nu ești eliberat nici tu. Aceasta este următoarea ta lecție. Dar amintește-ți că vei ști mereu care este scopul tău într-o anumită situație, utându-te cu ochii inimii tale. Ceea ce vezi în adâncul ființei tale, îți va descoperi întotdeauna scopul.”

“Tot așa ai știut și tu despre mine că sunt chemat să fiu un vânător de comori?”

“Da, dar înainte să poți să devii ce ai fost chemat să fii, trebuie să fii eliberat. De ce nu ai încercat să scapi de aici prin acele găuri din zid”, l-am întrebat eu.

“Când am început să văd, am văzut gardurile și zidul. Am văzut și găurile din garduri și chiar am și trecut prin ele. Când am ajuns la zid, am încercat de mai multe ori să-l urc, dar m-a cuprins teama, pentru că mi-e frică de înălțime. M-am mai gândit că dacă aș fi trecut de zid, aș fi fost împușcat.”

“Acei străjeri nu pot să vadă chiar atât de departe precum crezi tu”, i-am zis eu. “Sunt aproape la fel de orbi ca și oamenii de aici.”

Aceasta se pare că l-a surprins pe Ștefan, dar aș putea să spun că i-a deschis ochii și mai mult.

“Poți să vezi vârful zidului?”, l-am întrebat eu.

“Da, de aici îl pot vedea.”

“Vreau să îți minte lucrul acesta: Până acum am fost în multe locuri. Poți să le numești lumi diferite, sau tărâmurii diferite. Există un principiu important pe care l-am descoperit drept fiind adevărat în orice loc, și trebuie să-ți aduci aminte de acesta pentru tot restul vieții tale.”

“Care este acesta?”

“Întotdeauna nu poți să mergi decât până acolo, până unde poți și să vezi. Dacă poți vedea vârful zidului, atunci poți ajunge până acolo. Când vei ajunge pe vârful zidului, vei putea să vezi și mai departe decât ai putut tu să vezi vreodată. Continuă să mergi cât poți vedea cu ochii. Niciodată să nu te oprești, atâta timp cât poți vedea departe.”

“Înțeleg”, a răspuns el imediat. “Dar tot mă mai tem să urc pe acel zid. Este atât de înalt! Crezi că voi fi în siguranță?”

“Nu te voi minți, spunându-ți că vei fi în siguranță, dar știi că va fi mult mai periculos dacă nu te vei urca pe el. Dacă nu-ți folosești vederea, umblând după ce vezi, îți vei pierde această abilitate. Și vei pieri aici.”

“Cum o să pot să găsesc comoara care se află aici, dacă voi pleca?”

“Aceasta este o întrebare bună, dar este una care nu-i lasă pe mulți să-și îndeplinească scopul. Pot doar să-ți spun că mai întâi trebuie să faci această călătorie. Iar la sfârșitul acesteia, vei găsi o ușă care te va conduce din nou la această închisoare, la fel cum am găsit-o și eu. Când te vei întoarce, vederea ta va fi atât de bună, încât niciodată nu vei mai putea fi surprins aici. Vederea ta va fi suficient de bună, încât să poată să vadă comoara care se găsește aici.”

Lumina

Ștefan s-a întors și s-a uitat din nou spre zid.

“Încă simt o teamă mare”, s-a plâns el. “Nu știi dacă o să pot să urc.”

“Ai vederea, dar îți lipsește credința. Vederea și credința trebuie să lucreze împreună, i-am spus eu. Există un motiv pentru care credința ta este atât de mică.”

“Spune-mi, te rog, care este acesta! Există ceva care va ajuta la creșterea credinței mele și în același timp și la creșterea vederii mele?”

“Da, există. Această credință vine din a ști cine este cu adevărat Înțelepciunea. Trebuie să-l cunoști adevăratul nume. Cunoașterea acestuia îți va fi suficientă ca să primești credința care te va trece dincolo de acest zid, spre libertate. Cu cât îi vei cunoaște mai bine Numele, cu atât vei învinge mai ușor obstacolele și barierele din călătoria ta. Vei ajunge să-l cunoști numele atât de bine, încât vei putea mișca chiar și munții.”

“Cum Îl cheamă?”, aproape că mă implora Ștefan.

“Se numește ISUS.”

Ștefan s-a uitat în jos spre pământ, apoi și-a ridicat privirea de parcă neîncrederea începea să-l cuprindă. Priveam cum se dădea bătălia dintre inima și mintea lui. În cele din urmă s-a uitat din nou la mine, și spre ușurarea mea încă mai avea speranță în ochi. Știam că își ascultase inima.

“Am bănuțit asta”, a spus el. “De fapt tot timpul cât ai vorbit, am știut ce-mi vei spune. Știu că-mi spui adevărul, și totuși sunt câteva întrebări pe care aș dori să ți le pun.”

“Desigur.”

„Am cunoscut mai mulți oameni care folosesc Numele lui Isus, dar aceștia nu sunt liberi. De fapt, aceștia fac parte dintre cei mai încătușați oameni de pe aici. De ce?”

“Aceasta este o întrebare destul de bună, și-ți pot spune doar ce am învățat în călătoria mea. Cred că fiecare caz este diferit, dar sunt mulți care l-au auzit Numele, dar de fapt nu-l cunosc pe El. În loc să se apropie de El și astfel să înceapă să-l cunoască și să-și schimbe viața, aceștia încearcă mai degrabă să și-l imagineze după tiparele lor. A cunoaște Numele lui Isus înseamnă mult mai mult decât a-l rosti Numele sau a-l scrie. Înseamnă să cunoști cu adevărat PERSOANA LUI. De aici pornește adevărata credință.”

Încă mai puteam să văd îndoiala în ochii lui Ștefan, dar era un soi bun de îndoială, mai degrabă acel soi de îndoială care vrea să creadă, decât acela care nu vrea să creadă. Eu am continuat.

“Sunt alți oameni care Îl iubesc pe Isus și încep să-l cunoască cu adevărat, dar și aceștia rămân prizonieri. Aceștia sunt aceia care lasă ca rănilor sau greșelile suferite pe parcursul călătoriei, să-i întoarcă înapoi. Aceștia au cunoscut libertatea, dar s-au întors din nou în închisoare, din cauza dezamăgirilor sau a eșecurilor. Pe aceștia îi

poți recunoaște ușor, pentru că vorbesc mereu despre trecut și nu despre viitor. Dacă ar fi continuat să umble după vederea lor, nu s-ar fi uitat tot timpul înapoi.”

“Am cunoscut mulți ca aceștia”, a intervenit Ștefan.

“Dacă vei dori să afli vreodată răspunsul la această întrebare, ar trebui să afli ceva mai întâi: ca să-ți îndeplinești destinul, nu trebuie să fii foarte descurajat sau foarte încurajat de alții care folosesc Numele lui Isus. Nu am fost chemați să ne punem credința în oamenii Lui, ci în El. Câteodată chiar și cele mai mărețe suflete ne vor dezamăgi, pentru că sunt totuși oameni.”

“Mulți dintre aceia pe care tocmai i-ai descris, pot să devină suflete mărețe. Vederea și credința pot fi restaurate, chiar și în aceia care au devenit foarte descurajați și dezamăgiți. Aceasta trebuie să faci tu ca vânător de comori. Nu putem să înlăturăm nici o ființă umană, pentru El toate ființele umane reprezintă comori. Totuși, dacă vrei să-L cunoști pe Dumnezeu și să umbli în adevărata credință, nu trebuie să-L judeci după oamenii Lui, fie ei buni sau răi.”

“Întotdeauna am crezut că Isus este Dumnezeul oamenilor albi. Niciodată nu mi s-a părut că ar face cine știe ce pentru poporul nostru”, a zis Ștefan.

“El nu este un Dumnezeu al oamenilor albi – nici măcar El Însuși nu a fost alb! Dar nici nu este un Dumnezeu al oamenilor de culoare. El ne-a creat pe toți și El este Domnul tuturor. Dacă începi să te uiți la El ca fiind Dumnezeul vreunui grup, nu faci altceva decât să diminuezi ceea ce este El, și chiar mai mult, să-ți diminuezi propria ta vedere.”

Credința și ascultarea

Am privit în liniște cum inima lui Ștefan era chinuită de multe alte lucruri. Simțeam în continuare prezența Înțelepciunii, și știam că ar fi putut explica toate aceste lucruri mult mai bine decât o făceam eu. În final Ștefan s-a uitat la mine, având în ochi o lumină care strălucea mai tare ca niciodată.

“Știu că toate aceste întrebări care m-au chinuit, au de-a face cu ce au spus oamenii că este Isus, și nu au nici o legătură cu ce este El cu adevărat. Este adevărat ce spui. Isus este Cel care mi-a dat vederea, și tot El este Înțelepciunea; trebuie să aflui cine este El cu adevărat; trebuie să-L cauți; trebuie să-L slujesc. Știu că El te-a trimis aici, ca să mă ajuți să încep. Ce trebuie să fac?”

Am început să-i spun:

“Înțelepciunea se află aici. L-ai auzit când vorbim eu, la fel cum și eu L-am auzit vorbind prin tine. Îi cunoști deja VOCEA. El este Învățătorul tău. Îți va vorbi prin tot felul de oameni, uneori chiar și prin cei care nu-L cunosc. Ascultă-L cu atenție și supune-te Cuvintelor Lui. Credința și ascultarea sunt totuna. Nu ai credință adevărată dacă nu ești ascultător, iar dacă ai o credință adevărată, întotdeauna vei fi ascultător. Ai spus că-l vei sluji. Aceasta înseamnă că nu vei mai trăi pentru tine, ci pentru El. În prezența Înțelepciunii vei cunoaște diferența dintre ce este bine și ce este rău. Cunoscând Înțelepciunea, vei ajunge să înțelegi ce este rău. Trebuie să renunți la răul pe care l-ai făcut în trecut, și care te va ispiti în viitor. Nu mai poți să trăiești cum trăiesc ceilalți. Ai fost chemat să fii un soldat al CRUCII. Când ai primit Numele Lui și ai acceptat adevărul cu privire la cine este El, când marea lumină a apărut în ochii tăi, când pacea și liniștea au început să-ți inunde sufletul acum câteva clipe, tu te-ai NĂSCUT DIN NOU și ai început o viață nouă. Înțelepciunea îți vorbește de multă vreme, călăuzindu-te și învățându-te, dar acum El locuiește în interiorul tău. Nu te va părăsi niciodată. Dar nu-ți va fi slujitor, ci tu vei fi slujitorul Lui.”

“Îl simt”, a recunoscut Ștefan. “Dar mi-ar plăcea și să-L pot vedea!”

“Îl poți vedea oricând cu ochii inimii. Și aceasta face parte din chemarea ta, să-L vezi mai clar și să-L urmezi mai îndeaproape. Tot pentru aceasta este și călătoria. În călătoria ta vei învăța despre Numele Lui și despre PUTEREA CRUCII. Când vei fi bine pregătit, te vei întoarce aici cu aceea putere, și-i vei elibera pe mulți dintre prizonierii acestei închisori.”

“Tu vei mai fi aici?”

“Nu pot să știu. Uneori va trebui să lucrez aici, alteori va trebui să-i ajut pe alții în călătoriile lor. S-ar putea să ne mai vedem acolo unde vei merge tu. Eu încă nu mi-am terminat călătoria, iar faptul că mă aflu aici, face parte din ea. În călătoria ta va trebui să treci dincolo de multe uși. Unele s-ar putea să ducă în sălbăticia prin care trebuie să călătorească fiecare. Altele te vor conduce spre glorioasele experiențe cerești, și este foarte tentant să cauți mereu astfel de uși, dar ele nu sunt întotdeauna lucrul de care avem nevoie ca să ne îndeplinim destinul. Nu alege ușile după înfățișarea lor, ci cere mai întâi sfatul Înțelepciunii.”

Ștefan și-a întors acea privire insistentă către zid. Am urmărit cum apărea un zâmbet. “Acum o să pot să urc zidul”, a spus el. “Abia aștept această provocare. Dar trebuie să recunosc că încă mai simt teamă, dar nu mai contează. Este important că pot să

urc zidul, și abia aștept să văd ce este dincolo de el. Știu că acum nu mai sunt prizonier, ci sunt un om liber!”

Am mers alături de Ștefan până la primul gard. A fost foarte mirat nu doar să vadă găurile din el, ci și cum se formau în el alte găuri oriunde pune mâna, gardurile destrămându-i-se în palme.

“Din ce sunt făcute aceste garduri?”, m-a întrebat el.

“Din iluzii”, am început să-i explic. “De fiecare dată când evadează cineva prin ele, se formează câte o gaură, ca să mai poată și alții să treacă prin ea. Poți să treci prin aceste găuri care există deja, sau poți să faci chiar tu una nouă.”

Ștefan și-a ales un loc care era mai lat și era îndesat cu sârmă ghimpată, și-a întins brațele și a trecut prin acesta, făcând o deschizătură și mai mare pe unde trecea. Știam că într-o zi se va întoarce aici și-i va călăuzi și pe alții prin acea deschizătură pe care o făcea el acum. Era o bucurie nespusă să-l urmăresc. Imediat am simțit atât de intens prezența Înțelepciunii, încât am știut că aveam să-L văd, dacă-mi întorceam privirea înapoi. M-am întors și am avut dreptate. Pe fața Lui puteam să văd aceeași bucurie pe care o experimentam și eu.

Libertatea

Stând alături de Înțelepciune și uitându-mă la Ștefan cum trecea prin garduri, l-am auzit la un moment dat strigând:

“Din ce este făcut zidul?”

“Din teamă.”

L-am văzut cum se opri și privea zidul. Era uriaș. Mulți nici măcar nu trecuseră prin acele garduri, și știam că acesta era un test crucial pentru Ștefan.

Fără să-și întoarcă privirea, a strigat din nou:

“Nu vrei să mă ajuți să-l urc?”

„Nu pot“, i-am răspuns eu. „Dacă te-aș ajuta, ți-ar lua mai mult timp și ți-ar fi mai greu. Ca să-ți învingi temerile, trebuie să le înfrunți singur.”

“Cu cât mă uit în sus la el, cu atât pare tot mai rău”, l-am auzit spunându-și.

“Ștefan, ai făcut deja prima greșală!”

“Ce am făcut?”, a început să se plângă descurajat și plin de teamă.

“Te-ai oprit.”

“Și ce să fac acum? Îmi simt picioarele atât de grele, încât nu mai pot umbla.”

“Uită-te la deschizătura pe care ai făcut-o în garduri. Și acum uită-te la vârful zidului, și mergi mai departe. Când începi să urci pe zid, continuă să mergi. Nu te opri ca să te odihnești. Nu vei afla odihnă stând atârnat pe acel zid, așa că trebuie să urci până când vei ajunge în vârf.”

Spre ușurarea mea, a început să înainteze. Mergea mult mai încet, dar totuși înainta. Când a ajuns la zid, a început să-l escaladeze încet, dar în mod constant. Când am știut că o să reușească, m-am dus la zid și m-am cățărat repede pe el, ca să pot să-l întâlnesc pe partea cealaltă.

Știam că-i va fi sete, așa că l-am așteptat lângă un izvor. Când a ajuns acolo, era puțin surprins să mă vadă, dar era foarte bucuros. La fel de surprins am fost și eu să văd acea schimbare în el. Nu doar îi străluceau ochii mai tare și mai clar decât până acum, dar umbla cu acea încredere și noblețe uimitoare. Era evident că a fost chemat să devină un prinț mare, dar eu l-am văzut doar ca pe un soldat al Crucii.

“Haide, spune-mi cum a fost”, i-am zis eu.

“Mi-a fost atât de greu să încep să merg și apoi să continui să merg, încât știam că dacă mă voi opri, îmi va fi foarte greu să mai pot să o iau iar de la capăt. M-am gândit la aceia despre care mi-ai vorbit, care au cunoscut Numele Domnului, dar nu au escaladat zidul ca să poată să umble în credința în Numele Lui. Știam că puteam să devin ca ei. M-am hotărât că fie că aveam să cad, fie că aveam să mor, preferam mai degrabă să mor, decât să stau în acea închisoare. Aș fi preferat mai degrabă să mor, decât să nu văd ce se petrece aici și să nu fac ACEA CĂLĂTORIE PE CARE AM FOST CHEMAT S-O FAC. A fost greu, chiar mai greu decât m-am gândit că o să fie, dar acum îmi dau seama că s-a meritat.”

“Ia și bea din acest izvor. În călătoria ta vei găsi toată apa și hrana de care vei avea nevoie. Ele vor fi mereu acolo când vei fi însetat sau flămând. Lasă ca foamea și setea să te împingă să mergi mai departe. Când te vei împropăta, odihnește-te doar pe perioada de timp cât va ține împropătarea, iar apoi continuă să mergi mai departe.”

A băut repede apa și s-a ridicat fiind nerăbdător să meargă mai departe.

“Pentru o vreme nu o să te mai văd, așa că trebuie să-ți spun câteva lucruri care o să te ajute în călătoria ta.”

Ștefan s-a uitat la mine cu o privire concentrată și strălucitoare, care era extraordinară. M-am gândit că exact aceia care au cunoscut cea mai mare robie, o

să fie cei care o să iubescă libertatea cel mai mult. L-am îndemnat să se uite la cel mai înalt munte pe care îl vedeam.

“Acum o să trebuiască să te urci pe acel munte. Când o să ajungi în vârf, să te uiți la cât poți să cuprinzi cu privirea. Să îți minte tot ce ai văzut, și să te uiți la calea care te va conduce într-acolo unde trebuie să mergi. Fă-ți în mintea ta o hartă a acestui drum. Ești chemat să mergi spre acel munte.”

“Înțeleg”, mi-a spus el. “Dar poate fi văzut și de pe unul din munții aceștia mai puțin înalți? Nu-mi mai este teamă să urc, dar sunt nerăbdător să-mi termin călătoria.”

“Poți să vezi tot felul de locuri și de pe munții aceștia mici, și poți să ajungi în acele locuri mult mai repede. Poți alege să faci acest lucru. Ca să escaladezi acel munte înalt, o să ai nevoie de mai mult timp și o să fie mai greu, dar de acolo o să poți să vezi mult mai departe, și atunci o să vezi ceva mult mai mare. Călătoria pe muntele mai înalt o să fie mai grea și o să dureze mai mult timp. Ești liber să alegi oricare din cele două variante.”

“Tu alegi întotdeauna muntele cel mai înalt, nu-i așa?”, m-a întrebat Ștefan.

“Acum știu că muntele cel mai înalt este întotdeauna cea mai bună alegere, dar nu pot să spun că l-am ales mereu pe cel mai înalt. Am ales des calea cea mai scurtă și mai ușoară, și după ce am făcut acest lucru, mi-a părut mereu rău. Acum cred că cel mai înțelept este să alegi mereu muntele cel mai înalt. Eu știu că doar la sfârșitul unei călătorii foarte lungi și dificile o să găsești marea comoară. Cred că și tu ești un asemenea vânător de comori. Ai învins o teamă mare. Acum a sosit clipa să umbli într-o credință mare.”

“Știu că este adevărat ce îmi spui, și cred în inima mea că trebuie să mă urc pe cel mai înalt munte, pentru că altfel o să aleg mereu mai puțin decât aș fi putut să am. Sunt nerăbdător să-mi continui călătoria și să ajung la destinație.”

“CREDINȚA și RĂBDAREA merg mână-n mână”, i-am răspuns eu. “Nerăbdarea este cu adevărat o formă de lipsă de credință. Aceasta nu o să te conducă niciodată spre cele mai înalte scopuri ale lui Dumnezeu. Ceva bun se poate dovedi a fi cel mai mare dușman al celui mai bun om. A sosit vremea să-ți fixezi drept model de viață, să alegi întotdeauna ce este mai înalt și mai bun. Numai așa o să rămâi aproape de Înțelepciune.”

“Mai ai să-mi spui ceva înainte să plec?”, m-a întrebat Ștefan, “șezând pe o piatră și alegând cu înțelepciune să fie răbdător și să-și primească toate informațiile de care avea nevoie înainte să plece.”

M-am gândit că s-ar putea ca el să cunoască Înțelepciunea chiar mai bine decât am cunoscut-o eu.

O avertizare

“Există o altă ‘înțelepciune’, care nu vine de la Dumnezeu, și un altul care se numește pe sine drept ‘Înțelepciunea’. El nu este Înțelepciunea, ci dușmanul nostru. Acesta poate fi de multe ori greu de recunoscut, deoarece vrea să pară că este Înțelepciunea, și se preface foarte bine. El vine ca un înger de lumină, și aduce de obicei adevărul. Va avea o parte de adevăr și înțelepciune, dar chiar și mie mi-a luat mult timp să le deosebesc pe acestea de Adevărul și Înțelepciunea lui Dumnezeu. Am învățat că încă mai pot să fiu înșelat de acesta, dacă încep să cred pentru o clipă că nu pot să fiu înșelat. Înțelepciune mi-a spus că niciodată nu o să putem să-l întrecem pe dușman în istețime – apărarea noastră o să conștie mai întâi din a-l recunoaște, și apoi din a ne împotrivi lui.”

Ochii lui Ștefan erau mari pe măsură ce venea peste el acea privire de “am înțeles”. “Știi despre cine vorbești!”, a exclamat el. În închisoare am cunoscut o mulțime de oameni care îl urmau pe acesta. Ei vorbeau mereu de o ‘înțelepciune superioară’, de o ‘cunoaștere superioară’. Aceștia păreau a fi oameni generoși și cinstiți, dar fuseseră înșelați. De fiecare dată când le vorbeam despre Înțelepciune, ei spuneau că și ei cunoșteau acea ‘Înțelepciune’, care le era ‘călăuză interioară’. Dar de fiecare dată când îi ascultam, simțeam că ei nu mergeau spre libertate, precum îmi spuneau ei, ci mai curând spre o robie și mai puternică din cadrul acelei închisori. Pur și simplu simțeam întineric în jurul lor, și acesta era cu mult diferit de lumina pe care o simțeam când vorbeam cu Înțelepciunea. Știam că nu eram la fel ca ei.”

“Acum știi că adevărata Înțelepciune este Isus. Adevărata înțelepciune este SĂ-L CAUȚI PE EL. Oricare altă înțelepciune, care nu te conduce la Isus, este una falsă. Isus o să te elibereze întotdeauna. Falsa ‘Înțelepciune’ o să te ducă mereu în robie. Totuși la început adevărata libertate poate să arate des ca robia, și robia ca libertatea.”

“Nu o să fie ușor, nu-i așa?”, s-a plâns Ștefan.

“Nu, nu o să fie ușor, și este normal să fie astfel. Îndoiala nu este echivalentă cu adevăratul discernământ, dar dacă o să te îndoiești de ceva, atunci să te îndoiești de tot ce pare a fi ușor. Deși am trecut pe mai multe uși, nu am găsit nicăieri situații ușoare, și nici vreo cale care să fie dreaptă. A alege calea cea mai ușoară, este cel

mai sigur mod de-a te rătăci. Ai fost chemat să fii un soldat și o să trebuiască să lupți. La ora actuală toată lumea se află în puterea falsei Înțelepciuni, și ca să-ți îndeplinești destinul, va trebui să biruiești lumea.”

“A trebuit să fac niște lucruri care au fost mai grele decât orice altceea am făcut vreodată”, a recunoscut Ștefan. “Dar ai dreptate, este greu, dar se merită. Nu am cunoscut niciodată mai înainte o asemenea bucurie, o asemenea împlinire și o asemenea speranță. Libertatea este grea. Este greu să trebuiască să aleg un munte pe care să urc. Când m-am aflat acolo, am știut că s-ar putea să nu pot să escaladez acel zid. Am simțit că tema de-a alege să fac acel lucru, era de fapt un zid din interiorul meu. Dar odată ce m-am hotărât, am știut că o să reușesc să ajung în vârf. Dar o să fie vreodată mai ușor?”

“Nu cred, dar ce este ‘greu’ de realizat, îți aduce o împlinire și mai mare. Fără bătălie nu poate exista victorie, și cu cât bătălia este mai mare, cu atât este și victoria mai mare. Cu cât experimentezi mai multe victorii, cu atât mai mult aștepți bătăliile, și te înalți mai sus că să-i înfrunți pe cei mai mari. Ușurința vine din faptul că Domnul ne conduce întotdeauna spre victorie. Dacă o să rămâi lângă El, nu o să eșuezi. După fiecare bătălie, după fiecare test, o să fii și mai aproape de El și o să-L cunoști mult mai bine.”

“O să simt mereu acel întuneric, atunci când Înțelepciunea cea falsă o să încerce să mă inducă în eroare?”

“Nu știu. Dar știu că întunericul vine atunci când dușmanul ne amăgește cu egoismul! Când i-a amăgit pe primul bărbat și pe prima femeie să mănânce din Pomul cunoștinței binelui și răului, primul lucru pe care l-au făcut aceștia, a fost să se uite la ei înșiși. Odată ce falsa Înțelepciune ne face egocentrice, căderea noastră în robie este sigură. Înșelătorul o să te facă întotdeauna să fi egoist. Chemarea de-a ne împlini destinul, nu este de dragul nostru, ci de dragul Domnului nostru și a oamenilor Lui.”

“Și-a îndeplinit cineva destinul fără să fi fost înșelat?”

“Nu cred. Chiar și marele apostol Pavel a recunoscut că a fost împiedicat de Satana. Și Petru a fost înșelat de câteva ori, iar acestea sunt consemnate în Scripturi. Și cine știe de câte ori au mai fost înșelați oamenii de Satana, fără să se fi scris despre toate acestea în Scripturi. Dar nu te preocupa prea mult de această ÎNȘELĂCIUNE. Aceasta este de fapt una dintre cele mai mari curse ale diavolului. El îi înșeală pe mulți, făcându-i să se teamă mai mult de puterea lui de a înșela, decât să se

Încredă în PUTEREA Duhului Sfânt de a-i conduce la ADEVĂR. Cei care au căzut în această cursă, nu numai că vor cădea din ce în ce mai mult în robia fricii, ci vor și ataca pe oricine umblă în libertatea care vine odată cu credința. Sunt sigur că nu o să ajungi sus pe acel munte, fără să fi fost atacat.”

“Aceștia cunosc Numele lui Isus?”, a întrebat Ștefan, puțin confuz. “Trebuie să-L fi cunoscut, nu, din moment ce au trecut de acel zid și au ajuns atât de departe. Sau cel puțin trebuie să fi știut ceva despre El.”

„Sunt sigur că au știut. Dar stai și privește înainte, de la un capăt la altul al văilor din jurul fiecărui munte. Spune-mi ce vezi?”

“Parcă sunt niște închisori mici. Se pare că sunt multe altele ca cea din care am ieșit eu.”

“De aceea am fost surprins când mi-ai zis ce îți spusese Înțelepciunea, cum că aceea era singura închisoare; și abia după ce am petrecut o vreme acolo, am înțeles ce vruse să spună prin aceasta. Uită-te la zidurile acelea înalte. Uită-te la garduri. Toate sunt la fel. Dacă te prind undeva pe drum, nu o să te mai aducă înapoi de unde ai plecat. Ei știu că o să preferi moartea, dar o să te ducă la una din celelalte închisori. Dacă o să te apropii de ele, din exterior nu o să poți să-ți dai seama că sunt închisori, dar din interior sunt toate la fel, conțin oameni dezbinați și ținuți ostatici de propriile lor temeri.”

“Mă bucur că mi le-ai arătat”, a zis Ștefan cu mulțumire. “Când m-am aflat pe vârful zidului și m-am uitat de acolo la muntele pe care trebuia să urc, nici măcar nu mi-am dat seama că acelea erau închisori. Crezi că o să fiu atacat de multe ori de cei care o să încerce să mă prindă și să mă bage într-una din acele închisori? Și, vor utiliza acești oameni Numele lui Isus?”

“Însuși Domnul ne avertizează în Scripturi că în zilele de pe urmă o să vină mulți în Numele Lui, spunând că ei sunt Hristosul, și o să-i înșele astfel pe mulți. Una dintre caracteristicile pe care le-am putut observa la toți aceia pe care i-am întâlnit, a fost că ei renunțaseră pe parcursul călătoriei, astfel nemaîndeplinindu-și destinul. Ca să poți să continui, este nevoie de CREDINȚĂ, dar aceștia aleg TEAMA în locul credinței. Apoi încep să creadă că teama este de fapt credință, și încep să vadă acele ziduri de teamă, care încercuiesc închisorile, ca pe niște întărituri ale adevărului. Același lucru l-ar face teama și cu vederea ta, și apoi ai începe să vezi întăriturile ca și ei. Unii dintre acești oameni nu sunt de fapt necinstiți. Ei sunt sinceri, însă au fost înșelați prin intermediul celei mai mari înșelăciuni, și anume TEAMA DE ÎNȘELĂCIUNE.”

“Trebuie să mă lupt cu ei?”

“Te înțeleg; până și eu mi-am pus de multe ori această întrebare. Ei distrug credința multora, și fac călătorilor mai mult rău decât toate cultele și denomițiile la un loc. O să vină vremea când toate aceste piedici o să fie înlăturate, dar deocamdată ei își fac datoria de-a îngreuna calea.”

“Vrea Înțelepciunea să ne fie mai greu? Ne este și așa foarte dificil să luptăm contra fircii. De ce vrea să ne îngreuneze situația, făcându-ne să trebuiască să ne mai luptăm și cu acești oameni plini de teamă?”

“Călătoria o să fie așa de ușoară sau de grea, pe cât vrea El să fie. Această viață este o călătorie trecătoare, al cărei scop este să-i pregătească pe aceia care o să domnească cu El în vremurile veșnice care vor urma, drept fii și fiice ale Celui Prea Înalt. Fiecare testare are ca scop transformarea noastră după imaginea Lui. Unul dintre principalele lucruri pe care trebuie să le învățăm pe parcursul acestei călătorii, este să nu omitem nici una din testări, ci să le privim ca pe niște ocazii favorabile. Dacă cărarea pe care mergi este mai dificilă, acest lucru înseamnă că ai o chemare măreață.”

Nevoia de disciplină

“Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși. Mulți vor veni la ospățul nunții, dar puțini vor fi mireasa.”

Când ne-am întors, Înțelepciunea stătea chiar în spatele nostru. Avea înfățișarea tânărului atlet pe care îl cunoscuse Ștefan, și a spus:

“Aleargă în cursa care-ți stă înaintea, și premiul va fi mai mare decât ți-ai putea tu da seama. Știi că la antrenamentul de pregătire pentru cursă, ai nevoie de DISCIPLINĂ. Acum disciplinează-te în NEPRIHĂNIRE. I-am chemat pe toți să alerge, dar puțini o să alerge cu scopul de A CÂȘTIGA. Antrenează-te ca să câștigi!”

Apoi a dispărut.

“De ce a plecat?”, a întrebat Ștefan.

“A spus tot ce era de spus în acest moment. Ți-a vorbit despre DISCIPLINĂ. Eu consider că acesta este cel mai important cuvânt pentru tine la ora actuală.”

“Disciplină. Cât de mult am urât acest cuvânt!”

“Ți-a vorbit despre cursă. Ai fost cumva alergător?”

“Bineînțeles, alergam foarte repede. Eram cel mai rapid din toată școala, și mi s-a oferit chiar și o bursă din partea unei universități renumite.”

“Presupun că nu ai acceptat.”

“Nu, nu am acceptat.”

“Din cauza lipsei de disciplină nu ai mai mers la facultate?”

“Nu, ci a fost...” A urmat o tăcere îndelungată, timp în care Ștefan se uita în jos, la picioare. “Da, cred că se poate să fi fost asta.”

“Acum, nu-ți face griji. Oricum trebuie să înțelegi ceva: mulți dintre aceia, care sunt cei mai buni într-un anumit domeniu sau într-o anumită profesie, nu devin niciodată oameni care realizează multe, aceasta din aceiași cauză, din LIPSĂ DE DISCIPLINĂ. Lucrul pe care-l faci acum, este cu mult mai important decât orice altceva, chiar și decât facultatea. Este evident că disciplina a fost slăbiciunea ta, iar acest lucru te-a costat enorm de mult, dar în Hrisots toate lucrurile se fac noi. În El pot până și cele mai mari slăbiciuni ale tale să devină cele mai tari puncte ale tale. Acum ești ucenicul Lui, iar aceasta înseamnă că ești disciplinat.”

“Știi că-mi spui adevărul, și mai știi și că nu vreau să pierd această cursă.”

“Vezi cărarea care duce spre munte?”

“Da, o văd.”

“Ea se numește DISCIPLINĂ. Rămâi pe ea, dacă vrei să ajungi în vârf.”

Oștirea

Dintr-o dată m-am aflat stând pe un munte înalt, care dădea spre o câmpie uriașă. Înaintea mea se afla o oștire, care mășăluia pe un front întins. Din marea mulțime de soldați s-a desprins o avangardă formată din 12 divizii, care mergeau în frunte. Aceste divizii erau separate mai departe în – după cum presupuneam eu – regimente, batalioane, companii și detașamente. Diviziile se deosebeau unele de altele după steaguri, iar regimentele după culorile uniformelor pe care le purtau. Batalioanele, companiile și regimentele se deosebeau după ținută, cum ar fi centurile sau epoleții. Toți purtau armuri din argint strălucitor, aveau scuturi din aur pur, iar armele erau din aur și argint. Steagurile erau uriașe, mai lungi de zece metri. În timp ce mășăluiau, armurile și armele lor strălceau în bătaia soarelui ca fulgerul, iar fâlfâitul steagurilor și zgomotul pașilor sunau ca un tunet. Cred că pământul nu a mai fost niciodată martor la așa ceva.

În clipa următoare m-am aflat atât de aproape de aceștia, încât le puteam vedea fețele, erau bărbați și femei, tineri și bătrâni din orice rasă. Pe fața lor puteam să citesc o dârzenie cumplită, cu toate că nu păreau să fie încordați. În aer se simțea

războiul, dar printre rândurile de soldați simțeam o pace adâncă, și știam că la nici unul din ei nu le era teamă de bătălia spre care mășăluiau. Când m-am apropiat de ei, am simțit o atmosferă spirituală care era la fel de copleșitoare ca și înfățișarea lor. Mi-am îndreptat privirea spre uniformele lor. Culoarele lor erau splendide. Fiecare soldat avea medalii și însemne ale gradului. Generalii și ofițerii cu rang mare mășăluiau în rând cu ceilalți. Se știa că cei cu rang mai mare conduceau, dar cu toate acestea, la nici unul nu-i păsa prea mult de rang. De la ofițerul cu rangul cel mai mare și până la ofițerul cu rangul cel mai mic, toți păreau să fie prieteni apropiați. Era o armată care părea să fie de o disciplină nemaipomenită, și în același timp părea să fie o familie mare.

Uitându-mă la aceștia, toți păreau a fi nepărtinitori; totuși nu erau fără identitate, ci toți erau foarte siguri de sine și de ceea ce făceau. Nu se osteneau deloc pentru ei înșiși, și nici nu căutau să fie apreciați. Printre aceste rânduri nu am putut să sesizez ambiție sau mândrie. Era extraordinar să vezi atât de mulți oameni unici și totuși într-o asemenea armonie, mășăluind într-un ritm perfect. Eram sigur că niciodată nu mai fusese o asemenea oștire pe pământ.

Imediat după aceasta, m-am aflat în spatele diviziilor acestei oștiri, uitându-mă la un grup mult mai mare, format din sute de divizii. Fiecare divizie era de mărimi diferite, cea mai mică dintre ele având în jur de 2000 de soldați, iar cea mai mare undeva în jur de câteva sute de mii de soldați. Cu toate că acesta nu era la fel de energic și de uimitor în ce privește culorile ca și primul grup, el copleșea datorită mărimii pe care o avea. Și acest grup avea steaguri, dar nu atât de mari și de impresionante ca grupul dinaintea lui. Toți aveau uniforme și ranguri, dar m-a surprins faptul că mulți dintre ei nu aveau armura completă, și nici măcar nu aveau arme. Puținele armuri și arme pe care le aveau, nu erau nici pe jumătate atât de șlefuite și strălucitoare ca cele ale primei oștiri.

Uitându-mă mai îndeaproape la acești oameni, puteam citi hoărârea pe fețele lor, și toți aveau o țintă, dar le lipsea acea concentrare pe care o întâlnisem la primul grup. Aceștia păreau mult mai conștienți de rangurile lor și de ale celor din jurul lor. Am simțit că acesta era motivul care-i împiedica să se concentreze. Printre rândurile acestui grup se simțea ambiția proprie și gelozia, care indiscutabil distrăgeau atenția. Totuși am simțit că acest al doilea grup avea un nivel de devotament și scop mult mai ridicat decât cel al oricărei armate de pe pământ. Și acesta părea să fie o forță puternică.

În spatele celei de-a doua oștiri se găsea o a treia, care mășăluia cu mult în spatele primelor două, astfel încât nu eram sigur că soldații puteau să vadă grupurile din fața lor. Acest al treilea grup era cu mult mai mare decât prima și a doua oștire la un loc, și era în mod aparent compus din milioane de soldați. Privind de la distanță, această oștire părea să se miște în mai multe direcții, asemenea unui stol de păsări, mergând mai întâi pe un drum și apoi pe următorul, niciodată înaintând în linie dreaptă pe o perioadă mai lungă de timp. Din cauza acestui mers neregulat, se depărta din ce în ce mai mult de primele două grupuri.

Apropiindu-mă de acest grup, am văzut că soldații erau îmbrăcați cu niște uniforme zdrențuroase, de o culoare cenușie lipsită de orice strălucire, care nu erau călcate sau nici măcar curate. Aproape fiecare era însângerat și rănit. Câțiva încercau să meargă înainte, dar majoritatea pur și simplu mergeau la pas în direcția principală, spre care erau conduși de ceilalți. Permanent se dezlănțuiau lupte printre rânduri, provocând o mare parte din rănilile pe care le aveau soldații. Unii dintre ei încercau să rămână lângă steagurile uzate și risipite de la un capăt la celălalt al rândurilor. Nici măcar cei care stăteau în apropierea steagurilor nu aveau o identitate exactă, pentru că se deplasau mereu de la un steag la altul.

Am fost surprins să văd că în această oștire existau doar două garde – generali și ostași. Doar câțiva dintre ei aveau o parte din armură, și nu am văzut să fi avut vreo armă, cu excepția armelor folosite la exerciții pe care le aduceau generalii. Aceștia fluturau acele arme de exercițiu de parcă aceasta îi făcea să fie mai deosebiți, dar până și aceia din rânduri își puteau da seama că ele nu erau arme adevărate. Acest lucru era trist, deoarece era clar că cei care se aflau în rânduri, încercau cu disperare să găsească pe cineva pe care să-l urmeze cu adevărat.

Nici unul dintre ei nu părea să aibă vreo ambiție, cu excepția generalilor. Dar lipsa de ambiție nu se datora ca în prima oștire, caracterului lor lipsit de interese proprii și altruist, ci faptului că nu le păsa. M-am gândit că până și acea ambiție care se găsea în cel de-al doilea grup, era mai bună decât confuzia care domina în cel de-al treilea. Generalii de aici păreau să fie mai degrabă concentrați asupra discuțiilor despre ei înșiși și asupra luptei lor împotriva celorlalți din grup, la fel ca și acele grupuri mici din preajma steagurilor. Apoi am putut să văd, că de fapt luptele iscate între soldații din rânduri erau motivul pentru care acest grup făcea din când în când schimbări de direcții cu mari devieri și neregularități.

Privind la milioanele de soldați din cel de-al treilea grup, mi-am dat seama că aceștia mai curând slăbeau puterea oștirii, decât s-o întărească. Într-o bătălie adevărată, aceștia ar fi fost mai degrabă un obstacol, decât un ajutor. Până și susținerea lor în viață cu mâncare și ocrotire, ar fi costat mai mult în ce privește resursele, decât orice contribuție pe care ar fi putut ei s-o aducă în luptă. După părerea mea, un simplu soldat din celelalte oștiri valora mult mai mult decât câțiva generali din a treia oștire. Nu puteam să înțeleg de ce primele două grupuri i-au permis acestuia din urmă să le urmeze. Un lucru era sigur, aceștia nu erau soldați adevărați!

Înțelepciunea Seforei

Mă aflam acum pe un munte, de unde putea să văd întreaga oștire. În timp ce urmăream ce se petrecea în vale, mi-am dat seama că acea câmpie din fața oștirii era uscată și plină de praf, însă imediat ce au trecut primele 12 divizii, pământul a devenit de un verde închis, pomii au dat umbră și rod, iar râurile au curs peste tot pământul. Această oștire refăcea pământul. M-am gândit cât de diferit era acest lucru în comparație cu ce s-ar fi întâmplat dacă pe acolo ar fi trecut una din oștirile reale de pe pământ. Aceasta ar fi devastat și pustiit tot locul, lăsându-l complet neroditor. Am privit și la trecerea diviziilor celei de-a doua oștiri prin același loc. Ele au lăsat podurile și multe clădiri întregi, însă pământul nu mai avea acea înfățișare pe care o lăsase prima oștire în urma ei. Iarba nu mai era atât de verde, râurile erau oarecum noroioase, și multe roade fuseseră culese.

Apoi am văzut ce s-a întâmplat după ce a trecut cel de-al treilea grup prin același loc. Iarba fie dispăruse, fie fusese călcată în picioare și nu mai putea fi zărită. Puținii copaci care mai rămăseseră, erau și ei goi. Râurile erau poluate. Podurile erau dărâmate și nu se mai putea trece peste ele. Clădirile arătau ca după un măcel îngrozitor. Părea că acest grup a distrus tot binele făcut de celelalte două grupuri. În mine creștea furia în timp ce mă uitam la membrii lui.

Am simțit prezența Înțelepciunii alături de mine. Nu a zis nimic mult timp, dar mi-am dat seama că și El era furios.

Egoismul distruge, a zis El în cele din urmă. Eu am venit să dau viață din belșug. Când oștirea Mea o să fie desăvârșită, o să Mă cheme mulți, și o să-i urmeze pe cei care Mă urmează pe Mine, dar aceștia nu o să Mă cunoască și nici nu o să umble pe căile Mele. Aceștia distrug roadele celor care Mă urmează. De aceea nu știe lumea ce să creadă despre poporul Meu, dacă este un blestem sau o binecuvântare.

În timp ce spunea Înțelepciunea aceste lucruri, am simțit o căldură puternică care venea de la El și care s-a intensificat până când a devenit atât de dureroasă, încât îmi era greu să mă concentrez la ce-mi spusese. Totuși știam că simțeam și eu ce simțea El, iar aceasta era o parte importantă a mesajului pe care mi-l comunica. Durerea era o combinație dintre compasiune pentru pământ și mânie împotriva egoismului acestei oștiri. Ambele sentimente erau atât de puternice, încât m-am simțit ca și cum fuserseră aplicate cu fierul roșu în mine.

Deoarece mânia Domnului creștea, m-am gândit că ar putea să distrugă toată oștirea. Apoi mi-am amintit cum l-a întâmpinat Domnul pe Moise, atunci când acesta mergea spre Egipt în ascultare față de El. Domnul a căutat să-l omoare, până când soția lui, Sefora, l-a tăiat împrejur pe fiul lor. Nu am înțeles niciodată acest lucru, până acum. Deoarece tăierea împrejur reprezintă înlăturarea naturii trupești sau a firii pământești, incidentul cu Moise a fost ca o prevestire profetică a păcatelor preotului Eli, care a adus un blestem asupra lui și o înfrângere asupra Israelului, din cauză că nu și-a disciplinat fiii.

“Doamne, ridică-i pe cei cu înțelepciunea Seforei!”, am strigat eu.

Căldura a crescut în intensitate și am simțit cum peste mine a venit o dorință profundă să merg la conducătorii acestei oștiri mari și să le spun istoria Seforei, și că toți aceia care fac parte din armata Domnului, au inimile tăiate împrejur. Trebuia să fie îndepărtată acea fire pământească. Am știut că dacă aveau să meargă mai departe fără să schimbe ceva, toată oștirea era în pericol de a fi distrusă de Însuși Domnul, la fel cum aproape că era să-l omoare pe Moise, atunci când acesta se întorcea în Egipt.

În clipa următoare m-am aflat în Sala de Judecată, înaintea Scaunului de Judecată. Cu toate acestea Domnul mi-a apărut tot ca Înțelepciune, dar nu l-am mai văzut niciodată atât de înverșunat, și Cuvintele Lui nu mai avuseseră o greutate atât de mare.

“În inima ta ai mai văzut de multe ori o astfel de oștire. Liderii pe care îi am sub comnda mea, o să conducă această oștire. Te trimit la mulți dintre acești lideri. Ce ai să le spui?”

“Doamne, această oștire este foarte mare, dar eu sunt întristat de situația celui de-al treilea grup. Nu știu cum i se permite să pretindă că face parte din oștirea Ta. Vreau să spun că înainte să meargă mai departe, prima și a doua oștire ar trebui să se

întoarce, și să-o împrăștie pe cea de-a treia. Aceasta nu este altceva decât o gloată mare.”

“Ce ai văzut astăzi se află încă în viitor. Lucrările pe care o să le încep, o să adune această oștire și o să o pregătească să fie ce ai văzut. În prezent aproape toată oștirea se află în situația celui de-al treilea grup. Cum să pot să-i las să fie împrăștiați?”

Am fost uimit de ce auzeam, cu toate că știam că nu mai văzusem niciodată ca vreunul din oamenii Domnului să fi fost într-o stare atât de bună precum măcar și soldații celui de-al doilea grup al acestei oștiri.

“Doamne, am simțit MÂNIA Ta față de acest grup. Dacă aproape toată oștirea Ta se află într-o asemenea situație, atunci eu Îți sunt recunoscător că nu ne-ai distrus deja pe toți. În timp ce m-am uitat la al treilea grup, am simțit că situația lor deplorabilă se datora lipsei lor de antrenament, echipare și vedere, și de asemenea a neacceptării Crucii, care le poate tăia inimile împrejur. Trebuie să merg la acest grup cu mesajul despre Sefora, însă și ei o să aibă nevoie de ofițeri și sergenți de instruire, care să-i antreneze.”

Înțelepciunea a continuat:

“Adu-ți aminte de prima oștire pe care ai văzut-o în fața muntelui. Nici aceștia nu au fost pregătiți de luptă, și când a început bătălia, cei nepregătiți au dat bir cu fugiții. Totuși mulți s-au întors purtând armuri, și au permis ca iluziile lor să fie înlocuite cu ADEVĂRUL. Primele două grupuri din această oștire au fost schimbate și ele de luptele care le-au trezit la adevărata lor condiție. Apoi au strigat la Mine, și le-am trimis păstori după inima Mea.

Toți păstorii Mei sunt ca Regele David. Ei sunt gata să-și dea viața pentru poporul Meu, și nu sunt ca acei servitori care nutresc un loc sau o poziție. Ei sunt neînfricați în luptele împotriva dușmanilor Mei, și sunt sinceri când Mi se închină Mie. O să trimit acești păstori. Trebuie să te întorci cu mesajul Seforei. Cât de curând o să vină vremea în care nu o să mai îndur prezența celor care vor căuta să fie numărați alături de oamenii Mei, dar care nu au acea tăiere împrejurul inimii. Trebuie să le faci cunoscută MÂNIA Mea.

Te trimit înapoi ca să mergi alături de acei profeți, pe care Eu îi voi da, ca odinoară pe Samuel, și ei o să toarne untdelemn peste adevărații Mei păstori. Mulți dintre aceștia sunt considerați a fi cei mai neînsemnați dintre frații lor, dar o să vezi cum o să slujească ca niște păstori credincioși micilor turme pe care le au în grijă, ca niște

lucrători credincioși în orice li se va cere să facă. Aceștia sunt credincioșii Mei chemați să fie regi. Acestora o să le încredințez autoritatea Mea. Ei o să-l pregătească pe poporul Meu pentru marea bătălie finală.”

Apoi mi-am pus în inima mea următoarea întrebare: Dacă noi suntem acum în situația celui de-al treilea grup, atunci ce ar trebui să se întâmple cu generalii care nu arătau deloc a fi generali?

“Ai dreptate, aceștia nu sunt niște generali adevărați”, a răspuns Domnul. “Pe aceștia nu i-am ales Eu, ci s-au ales ei singuri. Însă unii dintre ei o să se schimbe și atunci o să-i fac generali. Alții o să devină niște ofițeri de nădejde. Cu toate acestea, mulți o să fugă de la cel dintâi semn al bătăliei, și tu nu o să-i mai vezi niciodată.

Însă adu-ți aminte: toți cei care o să facă parte din primele două grupuri, au făcut cândva parte din ultima. Când o să mergi la ei cu mesajul despre Sefora și o să le spui că Eu nu o să mai îndur poftele trupești ale poporului Meu, cei pe care i-am chemat Eu și care Mi se supun cu sinceritate, nu o să fugă de tăierea inimii împrejur, ci o să se împotrivescă poftelor trupești, astfel încât nu o să mai fie nevoie să trimit Judecata asupra lor. Păstorii Mei sunt responsabili de situația soldaților Mei. Cei pe care i-am chemat, o să primească aceste responsabilități pentru că ei Mă iubesc pe Mine, îl iubesc pe poporul Meu și iubesc neprihănirea.”

Căpetenia oștirii

Am remarcat imediat că nu mă mai aflam în fața Scaunului de Judecată, ci eram din nou pe acel munte uitându-mă la oștire. Înțelepciunea stătea lângă mine. Era hotărât, dar nu-l mai simțeam durerea și mânia pe care le simțisem mai înainte.

“Te-am lăsat să vezi puțin în viitor, a început Înțelepciunea să spună. O să te trimit la cei chemați să-Mi pregătească oștirea și s-o conducă. Aceștia sunt cei care au luptat în bătălia de pe munte. Aceștia sunt cei care au rămas credincioși, după ce au stat față-n față cu oștirea acuzatorului. Aceștia sunt cei care au păzit și au protejat poporul Meu, chiar cu riscul vieții lor. Ei sunt chemați să fie lideri în oștirea Mea: o să lupte în bătălia finală și o să rămână în picioare fără să se teamă de puterile întunericului.

După cum vezi, această armată mășăluiește înainte, dar o să vină și vremuri în care aceștia o să-și așeze tabăra. Așezarea taberei este la fel de importantă ca și mășăluirea înainte. Este o vreme pentru organizare, antrenament, îmbunătățire a abilităților de luptă și pregătirea armelor. Este o vreme în care cei din primul grup

umblă printre cei din al doilea grup, ca să-i găsească pe aceia chemați la nivelul următor. Fă aceasta atâta timp cât mai poți, pentru că vine clipa când o să se împlinescă cuvintele din Apocalipsa 11:1-2 (“Apoi mi s-a dat o trestie asemenea unei prăjini și mi s-a zis: „Scoală-te și măsoară Templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei ce se închină în el. Dar curtea de afară a Templului las-o la o parte nemăsurată, căci a fost dată neamurilor, care vor călca în picioare sfânta cetate patruzeci și două de luni.”), și aceia care vor să fie chemați după Numele Meu, dar nu umblă pe căile Mele, o să fie călcați în picioare. Înainte de bătălia finală, armata Mea o să fie la fel de sfântă ca și Mine. O să-i îndepărtez pe aceia care nu au inimile tăiate împrejur, și pe liderii care nu trăiesc în neprihănirea Mea. Când o să se dea ultima bătălie, nu o să mai fie un al treilea grup precum vezi aici.

Până acum, timpul pe care oștirea Mea l-a petrecut fiind așezată în tabără, a fost irosit. La fel cum există un scop foarte clar în conducerea poporului Meu spre avansare, tot așa există și un scop pentru chemarea oștirii Mele să ridice o tabără. Tăria armatei care o să meargă mai departe, o să fie hotărâtă de calitatea taberei ei. Când o să sosească vremea ca oștirea să așeze o tabără pe perioada unui perioade anume, atunci Eu o să-Mi învăț poporul căile Mele. Oștirea rămâne oștire, fie că este pace, fie că este război. Trebuie să înveți cum să așezi o tabără, cum să mergi mai departe și cum să lupți. Va fi bine, doar dacă le vei face pe toate acestea bine.

Oștirea Mea trebuie să învețe să le facă bine pe fiecare dintre acestea, aceasta în orice vreme. Poate că o să crezi că este timpul să mergi mai departe, dar Eu o să te sfătuiesc să așezi o tabără, pentru că Eu pot să văd lucruri pe care tu nu poți să le vezi, nici măcar din punctul în care ai ajuns. Dacă o să Mă urmezi, o să faci întotdeauna ce trebuie la timpul potrivit, chiar dacă ție nu o să ți se pară așa. Adu-ți aminte că Eu sunt Căpetenia oștirii.

Hotărârea unei oștiri este determinată de noblețea misiunii pe care o are, de cât de bine este pregătită pentru misiunea ei, și de cât de bine este condusă. Această oștire o să meargă înainte, având cea mai nobilă misiune care a fost dată vreodată omenirii. Totuși puțini din oamenii Mei sunt echipați pentru misiunea lor, și cei care conduc poporul Meu, își urmează propriile dorințe. Acum o să Îmi ridic lideri care o să-l instruiască și o să-l echipeze pe poporul Meu. Aceștia o să Mă urmeze întotdeauna, pentru că Eu sunt Căpetenia oștirii.

Multe oștiri experimentează atât victorii cât și înfrângeri. Oștirea Mea merge înainte de multe secole. Și ea a avut parte de multe înfrângeri și de multe victorii. Oștirea

Mea a pierdut în multe bătălii, din cauză că l-a atacat pe dușman atunci când Eu nu i-am dat acest ordin. Alții au fost înfrânți pentru că au atacat dușmanul cu oameni nepregătiți. O mare parte dintre acești lideri au făcut aceasta pentru că au căutat să primească ei înșiși glorie. Exact cum a scris Pavel despre cei din vremea lui: “Toți umblă după foloasele lor.” (Filipeni 2:21)

Alți lideri au avut interesele Mele în inimile lor, și au căutat cu adevărat să obțină victoria asupra răului, de dragul Meu, dar ei nu și-au pregătit bine oamenii; aceștia nu au umblat cu Mine, și nu M-au avut drept ÎNȚELEPCIUNEA lor. O să se schimbe și acest lucru. De acum încolo o să fiu Comandantul oștirii. Să nu te lași descurajat de felul în care o să-i vezi pe oamenii Mei, ci ține minte ce o să devină ei. O să ridic lideri care o să meargă doar atunci mai departe, când o să le-o poruncesc Eu. Atunci când oștirea o să Mă urmeze, o să câștige fiecare bătălie. Când o să așeze tabăra, o să-Mi cunoască prezența Mea, și o să fie tot mai puternici pe căile Mele.

În viitor o să ajungi la un moment, când o să vezi armata mea așa cum ai privit-o aici. În acea vreme o să simți din nou MÂNIA din Mine. Află că nu o să mai îngădui ca vreunul să rămână în situația celui de-al treilea grup. O să opresc întreaga oștire, până când cei din acest grup o să fi fost disciplinați destul de bine, încât să ajungă soldați, chiar dacă o să fie împrăștiați pe ici și colo. O să-i pregătesc și pe cei din cel de-al doilea grup, făcându-i să se lepede de ambițiile lor păcătoase, și să trăiască pentru Mine și pentru ADEVĂRUL Meu. Atunci oștirea Mea o să meargă înainte, ca să aducă viață, și nu ca să mai distrugă. Eu o să fiu în mijlocul lor, pentru ca armata să-l calce în picioare pe inamic. Eu o să fiu Căpetenia oștirii!”

Orașul

De pe muntele pe care mă aflam acum, puteam să văd un oraș. Gloria lui întrecea orice văzusem sau îmi imaginasem până acum. Fiecare clădire și fiecare casă era unică și foarte frumoasă, într-o simetrie totală unele cu celelalte, dar și cu câmpiile, munții și locașurile de apă din împrejurimi. Orașul parcă creștea ca o plantă, în loc să fie construit. Parcă aveam în față ceva ce fusese construit de către o rasă care nu dipăruse, și care umblase în neprihănirea și puritatea de la început a lui Adam și a lui Eva.

Una din trăsăturile care au ieșit în evidență, a fost cantitatea mare de geamuri a fiecărei construcții sau locuințe. Sticla lor era foarte curată și clară, iar geamurile și ușile erau situate în așa fel, încât îmi puteam da seama nu doar că eram bienvenit în

oricare din locuințe, ba chiar invitat. Totul arăta ca și cum absolut nimic nu ar fi fost ascuns, și nu ar exista nici un pericol ca vreun lucru să poată să fie furat.

Apoi mi-am întors privirea spre oamenii din oraș. Toți îmi păreau atât de apropiați, și în același timp știam că nu-i mai întâlnisem niciodată. Erau așa cum mi-l închipuisem pe Adam înainte de izgonirea lui din grădina Edenului. Ochii fiecăruia străluceau datorită unei înțelegeri care părea să fie absolută, o profunzime intelectuală care depășea și cea mai inteligentă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Mi-am dat seama că aceasta era de fapt rezultatul unei liniști și a unei păci extraordinare, complet degajate de confuzie sau îndoială, sau poate că de acea confuzie care provine din îndoială. Nu exista nici un fel de ambiție proprie, pentru că fiecare era atât de sigur de sine, și era foarte mulțumit de ceea ce era și făcea. Din cauză că toți cei de aici erau liberi, erau și foarte sinceri. Sărăcia sau boala păreau a fi de neînțeles.

M-am uitat la străzile din oraș. În centru erau câteva bulevarde mari, toate având o singură direcție, iar multe alte drumuri mai mici se uneau cu acestea. Uitându-mă la unul din acele bulevarde mai mari, mi-a fost transmisă cunoștința despre adevărul SFINȚENIEI. M-am uita la un alt bulevard, și deja cunoșteam adevărul despre VINDECARE. Apoi am privit spre un altul, și am înțeles imediat JUDECATA. Privind fiecare stradă, am înțeles un alt adevăr. Mi-am dat seama că fiecare bulevard era o cale spre acel adevăr. Oamenii care umblau și locuiau pe fiecare dintre acestea, păreau să reflecte adevărul bulevardului respectiv.

Atenția mea a fost îndreptată spre numeroasele străzi care se uneau cu bulevardele. Uitându-mă la fiecare dintre acestea, m-am simțit ca și cum aveam parte la roadele Duhului Sfânt, precum ar fi BUCURIA, PACEA și RĂBDAREA. Acestea veneau ca și sentimente, în locul înțelegerii care venea când priveam spre bulevarde.

Mi-am dat seama că în timp ce unele dintre aceste străzi erau unite cu fiecare bulevard, unele bulevarduri se uneau doar cu una sau cu două străzi. De exemplu, puteam să ajung pe bulevardul SFINȚENIEI, mergând doar pe strada DRAGOSTEI. Puteam să ajung pe bulevardul JUDECĂȚII, mergând pe străzile DRAGOSTEI și a BUCURIEI. Totuși bulevardul HARULUI se unea cu toate străzile. Ca să ajung pe oricare din bulevardurile ADEVĂRULUI, a trebuit să merg pe câte o stradă care avea numele conform unuia din roadele Duhului.

Oamenii umblau pe bulevarduri și pe străzi, în timp ce unii dintre ei doar stăteau la marginea acestora. Unii dintre ei stăteau în casele de pe o stradă sau un bulevard

anume, iar alții își construiau case pe acele străzi sau bulevarduri. Cei care locuiau în case, serveau în continuu mâncare și băutură celor care mergeau sau stăteau pe străzi. Din acest oraș lipseau restaurantele, hotelurile sau spitalele. Am înțeles imediat că nu era nevoie de nici unul din ele, deoarece fiecare casă era un fel de centru al ospitalității și vindecării.

Aproape fiecare casă era deschisă călătorilor. Cele care nu erau deschise, erau folosite cu scopuri deosebite, precum studierea sau vindecarea pe termen lung. M-am întrebat de ce ar avea cineva tocmai aici nevoie de vindecare, dar motivul pentru aceasta urma să mi se arate mai târziu. Totuși nu-mi puteam imagina un loc mai plăcut pentru convalescență. Însă îmi puteam da seama că fiecare casă fusese construită pentru marea lucrare de slujirea a OSPITALITĂȚII, AJUTORĂRII sau VINDECĂRII, chiar și cele care se construiau pe bulevardul JUDECĂȚII, care părea a fi locul cu cea mai mare activitate. Din această cauză, bulevardul JUDECĂȚII părea mai atrăgător. Era evident că fiecare stradă nu doar oferea siguranță, ci era mai dorită decât oricare alt drum sau șosea pe care le-am văzut vreodată, chiar și mai mult decât parcurile. Acest oraș era cu mult mai glorios decât oricare utopie pe care au conceput-o filozofii.

Atenția mi-a fost atrasă din nou spre bulevardul JUDECĂȚII. Acesta părea să fie artera cea mai puțin circulată, dar ea devenea din ce în ce mai activă, deoarece toate celelalte străzi și artere duceau spre ea. Oamenii încă mai păreau să ezite să meargă pe bulevardul JUDECĂȚII, cu toate că acesta devenea punctul central al activității.

Privind spre capătul arterei, am putut să văd că drumul era constant într-o înclinație, iar la capătul lui se afla un munte înalt, împresurat de o glorie subtilă, dar totuși profundă. Dacă oamenii ar fi putut să vadă capătul drumului, ar fi umblat mai mult pe aici. Mi-am dat seama că am fost atras de acest drum, deoarece avea acea atracție ca și cea a Marii Săli de Judecată. Am știut că acesta era drumul care ducea spre cunoașterea Domnului ca Judecător Drept.

Legătura păcii

Mă întrebam dacă acest oraș era cumva cerul sau Noul Ierusalim. Cu toate că acești oameni depășeau cu mult statura oricărui dintre cei pe care îi văzusem pe pământ, ei nu aveau nici măcar pe departe gloria acelor din cele mai joase poziții din Sala de Judecată. La aceasta mă gândeam când am simțit Înțelepciunea stând din nou alături de mine.

“Aceștia sunt exact aceiași oameni pe care i-ai văzut în oștirea Mea”, a început Înțelepciunea să-mi spună. “Orașul și oștirea sunt același lucru. Liderii care o să vină, au avut viziuni atât ale oștirii, cât și ale orașului Meu. Eu le construiesc pe amândouă, și o să-i folosesc pe liderii pe care-i pregăteasc acum, să termine ce am început în urmă cu multe generații. Generalii Mei o să fie meșterii-zidari pentru orașul Meu, și meșterii-zidari o să fie generalii. Aceștia sunt totuna.

Într-o zi nu o să mai fie nevoie de oștire, dar orașul o să dăinuiască pentru totdeauna. Trebuie să pregătești oștirile pentru bătăliile lor actuale, dar construiește orașul pentru viitor.

Pentru pământ există un viitor. Acesta o să fie un viitor glorios, după ce o să-Mi trimit JUDECATA. O să le arăt oamenilor viitorul, astfel ca el să fie în inimile lor. Precum scria și Solomon: “Tot ce face Dumnezeu, dăinuiește în veci.” (Eclesiastul 3:14) Pe măsură ce poporul Meu devine ca Mine, tot ce o să construiască o să aibă durabilitate. O să facă totul cu pace pentru prezent și viziune pentru viitor. Orașul pe care-L construiesc ca să dureze o veșnicie, este construit pe baza ADEVĂRULUI din inimile oamenilor. Adevărul Meu o să dureze, și cei care umblă în adevăr, o să lase roade care o să rămână.

O să vin pe pământ drept Înțelepciune în poporul Meu, ca să construiesc orașul. Cunoașterea adevărului o să umple orașul Meu, dar Înțelepciunea este cea care o să-l construiască. Înțelepciunea care o să vină peste zidarii Mei, o să facă lumea să se minuneze și mai mult de orașul Meu, decât s-a minunat de orașul construit de către Solomon pentru ei. De când au mâncat oamenii pentru prima dată din Pomul cunoașterii binelui și răului, ei s-au închinat falsei înțelepciuni. Înțelepciunea lumii a început deja să pălească în fața înțelepciunii Mele, pe care o s-o descopăr prin orașul Meu. Și atunci aceia care se vor închina vreunei alte ‘înțelepciuni’, se vor rușina de aceasta. Tot ce a făcut Solomon, a fost de fapt o profeție despre ce o să construiesc Eu.

Tu ai aruncat doar o privire sumară asupra orașului pe care o să-l construiesc. Din când în când o să-ți arăt mai mult, dar deocamdată trebuie să te uiți la un singur lucru. Ce te-a impresionat cel mai mult la acest oraș?”

“Lucrul care m-a impresionat cel mai mult, a fost armonia. Totul se potrivea perfect, și tot orașul era pe măsura acestei atmosfere”, i-am răspuns eu.

“Legătura desăvârșită a păcii perfecte este DRAGOSTEA”, a continuat Domnul. “În orașul Meu o să existe unitate. În tot ce am creat a existat o armonie. În Mine s-au

potrivit toate lucrurile. Ce fac acum pe pământ, este să restaurez armonia de la început dintre Tatăl Meu și creația Lui, și cea dintre toate ființele. Când întreaga omenire o să trăiască în armonie cu Mine, și pământul o să fie în armonie cu ea, atunci nu o să mai existe cutremure, inundații sau furtuni. Eu am venit să aduc pacea pe pământ.”

Știam că priveam în viitor, la fel ca atunci când am văzut armata. Știam de asemenea că toate acele lucruri legate de construirea cu pace pentru prezent și viziune pentru viitor, erau foarte importante pentru acea armonie pe care am văzut-o eu. Timpul făcea și el parte din creația Lui, care trebuia să I se conformeze.

Înțelepciunea m-a întors imediat în așa fel, încât să-L privesc în ochi, și mi-a spus:

“Iubesc tot ce am creat. Iubesc animalele de pe câmp și peștii din mare. O să fac lucrurile așa cum trebuiau să fi fost, dar mai întâi de toate trebuie să restaurez OMENIREA. Nu am venit doar ca să vindec, ci și ca să restaurez. Tu trebuie să vezi lumea așa cum trebuie să devină ea, și nu cum este acum; numai așa o să faci parte din lucrarea Mea de restaurare. Ca și Ezechiel, trebuie să vezi o oștire foarte mare chiar și în cele mai uscate oase. Trebuie să proorocești acelor oase VIAȚA, astfel ca ele să devină oștirea pe care le-am chemat Eu să fie. Apoi oștirea Mea o să mășăluiască, și când o să se întâmple acest lucru, ea o să fie restaurată, și nu o să mai distrugă. O să lupte împotriva răului, dar în același timp o să construiască ORAȘUL NEPRIHĂNIRII.

Toate comorile pământului la un loc nu se pot compara ca valoare, cu valoarea sufletului unui singur om. Eu Îmi construiesc orașul în inimile oamenilor, cu inimile oamenilor. Pe cei cu înțelepciune mai mare, cei care cunosc comorile eterne, o să-i folosesc ca să-Mi construiesc orașul. Pe zidari îi vei cunoaște după ÎNȚELEPCIUNEA, mintea lor este concentrată asupra comorilor cerului, nu asupra lucrurilor pământești. Pentru aceasta, lumea o să-și aducă bogățiile în orașul Meu, la fel cum a făcut Solomon.

O să trimit meșteri-zidari înțelepți. Trebuie să umbli împreună cu ei, iar ei trebuie să umble toți împreună. Toate bulevardurile și străile pe care le-ai văzut în acest oraș, o să fie inițiate pe pământ ca și fortărețe ale adevărului. Fiecare fortăreață o să stea împotriva forțelor întunericului, iar acele forțe nu o să poată să li se împotrivescă. Fiecare o să fie asemeni unui munte, cu izvoare care curg ca să ude pământul. Fiecare o să fie ca o cetate de scăpare și adăpost pentru toți cei care o să Mă caute.

Orice armă ridicată împotriva lor, o să fie fără putere, și nici o armă pe care o să le-o dau Eu, nu o să dea greș.”

Zidarii Domnului

În timp ce vorbeam, ochii mi s-au deschis ca să văd cea mai frumoasă vale pe care am văzut-o vreodată. Munții care formau această vale și însăși valea erau mai verzi decât oricare alt verde pe care l-am văzut până acum. Stâncile erau asemeni unor fortărețe din argint; copacii erau perfecți și foarte încărcați cu roade. În centru era un râu alimentat de izvoarele care veneau din fiecare munte de prin prejur. Apa strălucea în cea mai albastră nuanță, și se potrivea de minune cu cerul. Fiecare fir de iarbă era minunat. Valea era plină de tot felul de animale, care păreau toate a fi cele mai bune din rasa lor, fără nici o boală sau cicatrice. Se potriveau perfect cu valea, și unele cu altele. Niciodată în viața mea nu mai văzusem un asemenea loc pe pământ. Mă întrebam dacă nu cumva vedeam grădina Edenului, dar am văzut câțiva soldați în armuri, care supravegheau valea. Alți soldați urmăreau fiecare izvor de apă care curgea spre râu, iar apoi urmăreau râul până în locul în care supravegheau primii soldați. La început nu mi s-a părut că soldații ar trebui să fie acolo, dar din anumite motive am fost liniștit la gândul că aceștia trebuiau să fie acolo.

M-am uitat la soldați. Păreau a fi duri și oțeliți în luptă, dar în același timp blânzi și prietenoși. Erau înspăimântători și neclintii, și totuși păreau a fi foarte pașnici. Erau serioși și sobri, iar pe de altă parte, erau plini de bucurie și gata să râdă. M-am gândit că dacă ar trebui să merg la luptă, chiar dacă războiul este întotdeauna înspăimântător, nu ar exista alt grup de soldați alături de care aș prefera să lupt, decât acesta format din ei.

Am remarcat că armura le era făcută exact pe măsura lor, și se potrivea cu fiecare mișcare a lor, de parcă nu ar fi avut nici o armură. Pot să spun că era mai ușoară și mai rezistentă decât oricare altă armură. Părea a fi o combinație perfectă între culoarea apei, a munților și a cerului albastru, dându-mi impresia că este reflecția acestor culori într-o puritate nemaivăzută până acum. Armura însăși era dintr-un argint ‘din altă lume’, mai pur și mai profund decât oricare alt argint de pe pământ. Pe când mă întrebam cine or fi acești soldați, Domnul a început din nou să-mi vorbească:

“În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Aceștia sunt zidarii Mei. Fiecare din casa Mea o să fie o fortăreață din care o să-Mi trimit oștirile Mele. Unii o să meargă să

lupte ca niște cavaleri pentru cei săraci și asupriți, în timp ce alții o să năvălească drept mici companii între întăriturile dușmanului, ca să aducă comorile înapoi. Unii o să trimită un comandant ca să învingă orașul peste care apoi o să domnească adevărul și neprihănirea Mea, iar soldații din celelalte fortărețe o să se unească cu această oștire, ca să elibereze toate națiunile cu ADEVĂRUL Meu, cu DRAGOSTEA Mea și PUTEREA Mea.

Aceste fortărețe nu sunt doar pentru protecția oamenilor Mei, ci și pentru mobilizarea, antrenarea și trimiterea oștirii Mele la luptă pe pământ. În curând o să vină întunericul vremurilor, însă oamenii Mei nu o să fie ascunși. Ei o să meargă înainte, ca să învingă răul prin bine. Ei o să biruiască iubindu-i pe alții mai mult decât propriile lor vieți. Aceștia o să fie cei fără teamă pe care o să-i trimit înainte de întoarcerea Mea.

Chiar și profețiile venirii lor o să provoace tresoare în inimile dușmanilor Mei. Ei nu o să se teamă de nimic. Ei o să iubească. DRAGOSTEA este mai puternică decât TEAMA, și dragostea lor o să zdrobească puterea FRICII, în care este ținută lumea încă de la început. Deoarece ei vor fi ales să moară în fiecare zi, frica de moarte nu o să aibă nici o putere asupra lor. Aceasta o să le dea putere asupra fiecărui dușman a cărui putere este teama. Odată am fost mort, dar acum sunt viu pentru totdeauna, iar cei care Mă cunosc pe Mine, nu o să se teamă de moarte; de aceea ei o să Mă urmeze oriunde o să merg Eu.

Fiecare din locuințele Mele o să se găsească într-o vale ca aceasta. Ea este plină de acea viață care a fost pe pământ înainte de izgonirea lui Adam, pentru că aici a dat PUTEREA MÂNTUIRII Mele din nou naștere la VIAȚA ADEVĂRATĂ. Locuința Mea o să fie găsită acolo, unde toate izvoarele o să curgă într-unul. Așa cum casele mari au nevoie de mai mulți meșteri, la fel are nevoie și casa Mea.

Meșterii Mei o să aibă ÎNȚELEPCIUNEA să-și isprăvească supravegherea înainte să înceapă să constuiască. Fiecare casă o să se potrivească perfect în acest loc, conform măsurilor Mele, și nu ale oamenilor. Prima îndemânare dezvoltată de către zidarii Mei, va fi cea de a-și supraveghea lucrarea. Ei o să trebuiască să cunoască acest loc, pentru că Eu l-am pregătit pentru poporul Meu. Când o să construiești cu înțelepciunea Mea, construcția se va potrivi perfect cu acest loc.”

Apoi am stat în vale lângă un izvor, și am început să-l urmez spre vârful muntelui. În timp ce mă apropiam de vârful muntelui, am început să aud niște zgomote puternice și îngrozitoare. Când m-am uitat dincolo de vale, am putut să văd războaie și cutremure puternice, care sfâșiau pământul, iar furtunile și focul păreau să înconjoare

întreaga vale. Era ca și cum stăteam la granița dintre rai și iad, și mă uitam spre însuși iadul. Simțeam în sinea mea că tot iadul nu avea nici o putere să treacă de granița dinspre vale, dar acea imagine era atât de înspăimântătoare, încât am alergat înapoi spre vale. Imediat am simțit prezența Înțelepciunii alături de mine.

“Aici trebuie să trăiești: între viață și moarte. Nu te teme, ci CREDE. Ai fost slab, dar acum EU SUNT CU TINE, așa că fii CURAJOS și PUTERNIC. Nu lăsa ca teama să te controleze, să nu faci nimic din teamă. Fă totul din dragoste, și astfel o să triumfezi mereu. DRAGOSTEA este sursa curajului, și aceasta o să domnească în cele din urmă. Încurajează-i pe zidarii Mei cu aceste cuvinte.”

Cuvintele vieții

M-am aflat din nou în Marea Sală de Judecată, stând în fața aceleiași uși. Eram puțin buimăcit de ce văzusem la margine văii, dar cuvintele Lui încă mai aveau ecou în mine. „Dragoste, dragoste...”, repetam mereu. „Nu trebuie să uit puterea dragostei. Există o pace desăvârșită în dragoste. Există curaj în dragoste. Există putere în dragoste.”

M-am uitat spre ușă. Știam că aceasta era ușa Bisericii Lui. Acele fortărețe despre care vorbise Înțelepciunea, erau de fapt biserici și mișcări. M-am gândit la niște adunări și mișcări care se pregăteau pentru ceea ce tocmai văzusem. M-am gândit la supraveghetorii spirituali pe care-i cunoscusem, însă nu gândisem în acest fel până acum. Apoi din nou, părea că mulți dintre ei erau atât de frânți de luptă în încercarea lor de a supraviețui, încât în disperarea lor se luptau chiar unii împotriva altora.

M-am gândit la lupta care avusese inițial loc pe munte. Inamicul se folosise de creștini ca să-i atace pe creștinii care încercau să urce muntele. Chiar dacă bătălia ar fi fost câștigată, iar majoritatea creștinilor ar fi scăpat de sub puterea Acuzatorului, știam că ar fi fost nevoie de mult timp ca acele răni să se poată vindeca. Mulți fuseseră ceva vreme sub influența Acuzatorului, încât a-i acuza pe alții făcea deja parte din natura lor, și putea să dureze ceva până când mințile lor aveau să fie schimbate. Știam că Biserica era foarte departe de a fi unită.

De unde să încep? M-am gândit în sinea mea. Ce trebuie să fac după ce o să trec de această ușă?

“Nu este nevoie să începi nimic, deoarece este deja gata, a zis Înțelepciunea. Am săvârșit pe CRUCE unitatea poporului Meu. Chiar dacă pare ca și cum dușmanul ar fi dormit de la Cruce și până acum, el a făcut de fapt parte dintr-un plan pe care L-am

avut cu Tatăl Meu încă de la început. Dacă predici Crucea și trăiești sub puterea ei, atunci o să faci voia Mea. Cei care Îmi slujesc doar Mie și nu și propriilor lor ambiții, o să se cunoască unii pe alții, și o să fie împreună. Cei care se tem cu adevărat de Dumnezeu, nu au de ce să se teamă de nimic altceva pe pământ. Cei care se tem de Mine, nu se vor mai teme de nimeni altcineva, ci se vor iubi unii pe alții și vor sta împreună la masa Mea.

Te-am chemat ca să vezi, și o să vezi cum o să vină Împărăția Mea. Răul o să fie aruncat jos pe pământ, și o să aducă o pedeapsă mare cu el. Dar să nu te temi de pedeapsa lui, deoarece Eu o să-Mi îndrept pedeapsa împotriva nedreptății. Cel Rău și toți cei care-l urmează, o să cunoască pedeapsa Mea. Trebuie să vezi aceste lucruri, însă să nu te temi de ele, pentru că Eu locuiesc în mijlocul poporului Meu și sunt mai mare decât toți. Privind la Mine, nu o să te temi de nimic. O să te temi doar dacă nu o să privești la Mine.

Doar când răul din omenire o să fie unit definitiv cu cel Rău, atunci întreaga omenire și creație o să înțeleagă zădărnicia și drama acestei revolte. În același timp, poporul Meu o să se unească cu Mine, și marea lumină a Mea o să se împotrivescă marelui întuneric. Cei care o să umble în fărâdelege, o să cadă în întunericul cel adânc, iar cei care o să umble în supunere, o să strălucească ca stelele de pe cer.

Umilința și supunera o să te conducă întotdeauna la Mine. Când o să vii la Mine, o să vezi și o să declari Gloria Mea. Cerurile și pământul o să vadă în curând diferența dintre lumină și întuneric. Ai fost chemat să trăiești între lumină și întuneric, ca să-i aduci la lumină pe aceia care trăiesc în întuneric. Nici acum nu-Mi doresc ce vreunul dintre ei să piară.”

În Gloria care ne înconjură, era foarte greu să-ți amintești de întunericul și de evenimentele îngrozitoare la care tocmai fusesem martor. M-am gândit la diferența dintre Gloria Lui și chiar și marele fast și marea splendoare a omului.

„Cât de neînsemnați suntem!“, am șoptit eu. „Dacă toată omenirea ar putea să arunce măcar o privire la Scaunul Tău de Judecată, s-ar pocăi toți în cel mai scurt timp. Doamne, de ce nu Te arăți lumii, astfel încât aceasta să nu mai îndure tot acest rău? Nimeni nu ar alege răul, dacă ar putea să Te vadă așa cum ești Tu.“

„O să Mă arăt. Când cel Rău își va fi îndeplinit traseul, atunci o să Mă arăt lumii. La fel cum cel Rău se arată prin cei căzuți, Eu o să Mă arăt prin oamenii restaurați. Atunci lumea o să Mă vadă, nu doar în Gloria pe care o am în Ceruri, ci în timp ce Gloria Mea o să se împotrivescă întunericului. Gloria Mea depășește cu mult ce vezi

tu aici; ea face parte din natura Mea. După ce o să-Mi arăt natura Mea poporului Meu, o să Mă întorc în Gloria pe care o am Eu aici. Până atunci o să-i caut pe aceia care vor să Mă urmeze pentru că Mă iubesc și iubesc adevărul, nu doar pentru că iubesc gloria și puterea.

Cei care o să aleagă să Mi se supună atunci când întreaga lume va fi nesupusă, o să fie vrednici să fie moștenitori împreună cu Mine. Aceștia o să fie vrednici să conducă cu Mine, să-mi vadă Gloria și să aibă parte la ea. Aceștia sunt cei care nu trăiesc pentru ei, ci pentru Mine. Unii dintre acești frați mari ai Mei, o să se arate cât de curând. Ei o să susțină adevărul împotriva marelui întuneric. Aceștia o să rămână statornici pe tot parcursul proceselor. Te-am adus aici și o să te trimit înapoi ca să-i încurajezi să rămână în picioare, și să nu cadă, pentru că vremea salvării lor este aproape.

Te trimit să-i avertizezi pe acești oameni măreți. Satana a văzut Gloria Tatălui Meu și cea a îngerilor care Îi slujesc, și tot a căzut. El a căzut deoarece a început să se încreadă în gloria și puterea pe care Tatăl le-a repartizat, în loc să se încreadă în El. Aceia la care o să li se încredințeze PUTEREA și GLORIA Mea în aceste vremuri, să nu se încreadă în acestea, ci în Mine. Adevărata credință nu stă niciodată în tine, în puterea sau în gloria pe care ți le-am dat. Adevărata credință este în Mine.

Pe măsură ce vei crește în ADEVĂRATA CREDINȚĂ care este în Mine, va crește și dependența ta de Mine, și te vei încrede tot mai puțin în tine. Cei care se vor încrede în propriile lor puteri, nu vor putea suporta greutatea PUTERII sau GLORIEI Mele; ei vor putea să cadă la fel cum a căzut și cel Rău. Puterea Mea devine desăvârșită în slăbiciune, însă nu uita niciodată că în tine nu este doar slăbiciune, și că singur nu ești altceva decât un nesăbuit.

Cei vrednici să stăpânească alături de Mine în vremea care se apropie, o să demonstreze aceasta prin trăirea în întuneric și în lipsa de putere a trupului omenesc, și totuși o să-mi slujească și o să se încreadă în Mine. Chiar și cei mai mari îngeri o să facă cu bucurie plecaciuni în fața celor dovediți credincioși în felul acesta. Până și îngerii se miră atunci când bărbații și femeile care suferă și au văzut doar atât de puțin din Gloria Mea, rămân totuși statornici față de Mine și față de adevărul Meu în vremurile marelui întuneric. Aceștia merită să fie chemați frații Mei, fiii și fiicele Tatălui Meu.

Pe pământ adevărul pare deseori a fi fără putere și foarte ușor de înfrânat. Cei care privesc de aici știu că adevărul Meu o să domnească întotdeauna. Vremea ridicării

Mele în picioare și a aducerii Judecăților Mele peste pământ, a fost amânată doar astfel ca frații Mei să poată să-și dovedească dragostea lor față de Mine, stând cu orice preț în picioare pentru adevăr. Adevărul și bunătatea Mea o să domnească veșnic, și la fel o să fie și cu toți aceia care o să vină la Mine pentru că iubesc adevărul. Aceștia o să strălucească ca stelele făcute în cinstea lor.”

În timp ce vorbea Înțelepciunea, mă simțeam ca și cum eram stropit cu apa vieții. Câteodată îmi era rușine, deoarece atât aici cât și pe pământ, eram trist și confuz chiar și în prezența Gloriei Lui. Dar acum, în timp ce Îmi vorbea, cuvintele Lui mă curățau în așa fel, încât în mintea Mea s-a făcut o lumină care trecea dincolo de starea de veselie mintală. Cu cât eram mai curat, cu atât Cuvintele Lui păreau să izbucnească cu o strălucire și mai purificatoare. Nu doar am văzut Gloria Lui, ci am și simțit-o în Mine. În prezența Lui nu numai că auzeam adevărul, ci chiar îl și absorbeam.

Mireasa Lui iubită

Această senzație de a fi curățit de Cuvintele Lui a fost mai minunată decât s-ar putea descrie, dar a fost familiară. Știam că simțisem aceasta când ascultasem acea predică care ungea, de la cel care fusese în prezența Domnului. Efectul nu era paralizant, ci chiar contrar. În loc să-mi amorțească simțurile, le-a accelerat. În prezența Lui am simțit cum mii de fragmente de informații acumulate de-a lungul anilor, erau toate legate împreună ca să dea un sens mai larg spuselor Lui. În felul acesta fiecare devenea asemeni unui stâlp înalt al cunoștinței din mintea mea. Apoi s-a transformat într-o pasiune, și simțeam o dragoste adâncă pentru fiecare adevăr.

În timp ce vorbea, simțeam o anumită energie, care-mi permitea să văd fiecare adevăr mai profund decât mai înainte. Cuvintele Lui nu transmiteau doar informație, ci VIAȚĂ. Această iluminare era la fel ca cea pe care o experimentasem după ce mă hotărâsem să nu mai încerc să ascund unele lucruri ori de câte ori mă aflam în fața Scaunului de Judecată. Cu cât îmi deschideam inima mai mult în fața Cuvintelor Lui, ca să dau pe față orice întuneric din mine și ca să mă schimb, cu atât mai multă putere păreau să aibă Cuvintele Lui în Mine.

Domnul nu-mi dădea doar informații în timp ce-mi vorbea, ci totodată îmi reorganiza mintea și inima, astfel încât aceste adevăruri să fie temelia înțelegerii, iar înțelegerea să transmită dragostea pentru adevăr. De exemplu, am avut o înțelegere sănătoasă despre Biserică drept mireasa lui Hristos. În timp ce vorbea despre lucrarea de

slujire, care avea ca scop pregătirea miresei Lui, în inima mea am văzut fiecare biserică pe care o cunoșteam. Acestea au devenit foarte repede mai mult decât un grup de oameni: au devenit IUBITA LUI. Am simțit o pasiune arzătoare să le ajut să se pregătească pentru El. Aproape că mi s-au slăbit genunchii, când am văzut ce au făcut în poporul Lui respingerea păcatului și a stricăciunii lumii. Știam că simțeam la fel ca El.

Adevărul curățător curgea peste mine. Curățirea pe care am simțit-o, era mai minunată decât am crezut vreodată că ar fi posibil. Era ca și cum mi-aș fi trăit toată viața într-un canal, și de-abia acum mi se făcea un duș cu apă caldă. Puterea adevărului curățător m-a cuprins cu o asemenea forță, încât doream neapărat să mă întorc înapoi pe pământ ca să comunic acest lucru poporului Lui.

“O să trimit puterea adevărului sfințit, ca să-l curețe pe poporul Meu”, a continuat Înțelepciunea. “Mireasa Mea o să fie curățată de toate murdăriile. O să trimit mesagerii Mei, care o să fie niște flăcări de foc care ard cu stăruință pentru sfințenia Mea și sfințenia poporului Meu.”

Când vorbea, simțeam profunzimea și puterea mesajului de sfințire. Apoi am cunoscut fără nici o îndoială puterea adevărului prin care puteam să-l realizez. În inima mea ardea o viziune a miresei glorioase pe care o merită El. Doream să împărtășesc lucrul acesta cu oamenii Lui, astfel ca ei să devină pe deplin concentrați asupra stării de a fi gata pentru El. Nu puteam să percep să mai fac ceva, fără ca acesta să fie principalul meu scop.

Începuse să vorbească despre frotărețele adevărului și ale neprihăririi. În timp ce vorbea, parcă vedeam adunările cu care fusesem obișnuit și cum se luptau acestea între ele. Dintr-o dată mi s-a întristat inima cu privire la aceasta, ca niciodată până atunci, și am simțit nevoia să fiu împuternicit cu adevărul Lui. Mâhnirea pricinuită, s-a transformat apoi în ceva cu mult mai plăcut decât puteam suporta.

“De ce nu umblă în adevăr?”, am izbucnit eu.

“Ai început să simți povara pe care a simțit-o și Neemia, când a aflat că Ierusalimul era în primejdie, pentru că zidurile lui fuseseră nimicite”, mi-a explicat Înțelepciunea. “Mesagerilor Mei o să le împărtășesc atât focul din inimă, ca să poată s-o vadă pe mireasa Mea curată, cât și povara lui Neemia, ca să poată să vadă zidurile mântuirii restaurate. Atunci poporul Meu nu va mai fi nimicit. Mi-ai văzut poporul drept o oștire a Mea, drept un oraș al Meu, și drept mireasa Mea. Acum nu doar le vezi, ci le și simți. Numai adevărul care vine din inimă, are puterea să schimbe oamenii. Apa vie

trebuie să izvorască tocmai din interiorul ființei, din inimă. La fel cum ai simțit că adevărul Meu te curăță, tot așa o să-Mi fac mesagerii să fie niște flăcări de foc, care o să rostească adevărul, nu doar ca să dea înțelegere, ci și ca să aibă puterea să schimbe inimile oamenilor. Adevărul pe care o să-l trimit Eu, o să-i convingă pe oameni de păcatele lor și o să-i curățească de ele.”

În timp ce vorbea Înțelepciunea, creștea în mine râvna de a face ceva. Îmi venau în minte strategii divine, despre care știam că ele aveau să-i ajute pe oamenii Lui. Abia așteptam să înceapă. Acum credeam că până și cele mai uscate oase puteau să devină o oștire deosebit de mare! În prezența Înțelepciunii nimic nu părea a fi imposibil. Nu-mi era deloc greu să cred că Biserica Lui o să devină o mireasă fără nici o pată sau cută, sau că Biserica Lui o să fie un oraș mare, stând ca și o fortăreață a adevărului ca să fie văzută de toată lumea. Nu aveam nici o îndoială că oamenii Lui, așa de slabi și înfrânți cum păreau acum, o să devină o oștire a adevărului, în fața căreia nu o să poată să stea nici o putere a întunericului. Simțind puterea adevărului mai puternică ca niciodată, știam că puterea Lui era cu mult mai puternică decât întunericul.

Cuvintele vieții

În prezența Lui am simțit că puteam să afirm în avans, că oricine o să audă despre viziunea pe care am primit-o despre mireasa Lui, o să fie schimbat. Mi s-a părut că cu o astfel de putere aș putea chiar să le vorbesc și micilor adunări, care fuseseră învinse de nenumărate ori, încât acestea să devină repede o fortăreață a adevărului. Știam că pe pământ cuvintele mele nu aveau nici un strop de putere.

“Cuvintele tale o să aibă această putere, dacă o să rămâi în Mine”, a intervenit Înțelepciunea. Eu nu te-am chemat să predici despre Mine, te-am chemat să fii o voce prin care să vorbesc Eu. Dacă o să rămâi în Mine și Cuvintele Mele o să rămână în tine, o să aduci roade care o să rămână veșnic. Cuvântul Meu a dat naștere întregii creații, și tot Cuvântul Meu o să facă o făptură nouă din tine și din poporul Meu. Cuvintele Mele sunt DUH și VIAȚĂ. Cuvintele Mele sunt dătătoare de viață. Ai fost CHEMAT nu doar să-i ÎNVEȚI pe alții despre Mine, ci să-Mi dai Mie voie SĂ VORBESC PRIN TINE. Dacă rămâi în prezența Mea, cuvintele tale o să fie de fapt Cuvintele Mele și ele o să aibă putere.”

M-am gândit la ce spusese odată Margaret Browning: “Fiecare rug aprins, arde cu focul lui Dumnezeu, dar numai aceia care au ochi să vadă, își scot încălțăminte din picioare; ceilalți doar culeg roadele.”

„Doamne, vreau să te văd în toate lucrurile“, i-am spus eu.

„Mesagerilor Mei o să le dau viziunea de a-Mi vedea scopul în toate lucrurile”, mi-a răspuns El. Pe acești mesageri o să-i fac flăcări de foc, la fel cum am apărut Eu la rugul aprins. Focul Meu o să fie peste ei, și ei nu o să se mistuiască. Omenirea o să se minuneze de o asemenea priveriște și o să se întoarcă ca s-o vadă. O să le vorbesc chiar din mijlocul mesagerilor Mei, chemându-i pe oamenii Mei să-și împlinească destinul și să se ridice ca eliberatori, ca ce i-am chemat Eu să fie.”

În momentul următor am simțit că eram atras de ușă. Am pășit mai aproape de ea, și astfel puteam să văd ce era scris pe ea. Nu mai văzusem niciodată un asemenea scris. Era din cel mai pur aur și oarecum viu. Am început să citesc:

“Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El. El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, Cel Întâi Născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietate. Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui. Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină; negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel. Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica. Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi, ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu. Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume Hristos în voi, nădejdea slavei. Pe El Îl propovăduim noi și sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice

om desăvârșit în Hristos Isus. Iată la ce lucrez eu și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine.” (Coloseni 1:16-29)

În timp ce citeam aceste cuvinte, ele erau ca un fel de insuflare a vieții. Doar un singur Cuvânt venit de la Dumnezeu, valorează mai mult decât toate comorile de pe pământ! M-am gândit: Cum aș putea să mă mai las cuprins de grijile lumii, când eu am Cuvântul Lui? Am început să mă gândesc cât de mult s-ar merita osteneala traversării pământului, doar ca să auzi o predică cu ungera lui Dumnezeu. Însă uneori fusesem atât de leneș, încât nu-mi venea să merg nici până la celălalt capăt al orașului. Stând în fața ușii, m-am simțit îngrozit de nepăsarea mea față de Cuvântul Lui. “Doamne, îmi pare rău!”, am spus.

Pe când ziceam aceasta, a început să se deschidă ușa. În timp ce se deschidea, m-am întrebat cum de a putut să arate de la distanță atât de lipsită de strălucire și de neatrăgătoare, pe când privită de aproape, era mai complexă și mai frumoasă decât oricare altă ușă pe care o văzusem vreodată. M-am gândit că la fel judecă oamenii Biserica, și de fapt chiar și eu însumi am judecat-o de multe ori așa. Multă vreme L-am iubit pe Dumnezeu, dar nu i-am iubit pe oamenii Lui așa cum trebuia.

“O astfel de pocăință o să-ți deschidă ușa ca să mergi înainte spre scopul pentru care ai fost chemat. Nu poți să împlinești acest scop fiind separat de poporul Meu. Eu l-am chemat ca să fim UNA, și aceasta o să se întâmple acum. Separat de oamenii Mei nu poți să trăiești potrivit cu ce ai văzut în viziunile tale. Acum trebuie să mergi de la a fi văzut calea și a fi cunoscut adevărul, la a fii un vas al vieții Mele. Și acest lucru nu poți să-l faci fiind separat de oamenii Mei. Tatăl Mi-a dat Mie dragostea Lui, astfel ca ea să poată să fie în tine. Acum o să-ți dau DRAGOSTEA Mea pentru oamenii Mei. Mesagerii Mei trebuie să-i vadă și să-i iubească; la fel cum îi văd și îi iubesc Eu. Dacă o să-Mi iubești Cuvântul, o să ți se deschidă acea ușă către destinul tău alături de oamenii Mei. “

Cuvintele Lui nu îmi atingeau doar mintea, ci și inima. Le-am simțit pe amândouă. Doar am ascultat acea dragoste cu care a vorbit despre poporul Lui, și ea mi-a fost transmisă și mie. Aceasta era o dragoste mai mare decât am simțit vreodată, dar îmi părea foarte cunoscută, deoarece am experimentat-o la un astfel de nivel atunci când am ascultat predici cu ungera divină. M-am gândit cum de oi fi putut să spun de atâte ori în nechibzuința mea, că în cer nu o să existe nici un fel de predică. În clipa umătoare chiar am început să tânjesc după predicarea Cuvântului Lui.

“În ceruri o să fie atât predici cât și învățături. Povestea Mea o să fie menționată veșnic. De aceea este numită ea Evanghelia veșnică. Eu sunt Cuvântul și Eu sunt Adevărul, iar CUVINTELE ADEVĂRULUI o să umple creația Mea pentru totdeauna. La fel cum te bucuri tu acum de aceste cuvinte ale adevărului, tot așa o să se bucure și toată creația de ele, pentru că ele vin de la Mine. Și îngerilor le place să-ți asculte mărturiile, și chiar o să le și asculte. Celor răscumpărați o să le placă întotdeauna să spună și să asculte povestiri despre mântuirea Mea. Dar acum trebuie să le spui celor care locuiesc în întuneric. Cuvântul mărturiei Mele o să-i elibereze pe mulți. Cei care Mă iubesc, iubesc Cuvântul Meu. Lor le place să-l citească și să-l asculte. Ți-a fost încredințat adevărul care-i va elibera pe oameni, și acesta este Cuvântul Meu care se găsește în inima ta. Mergi la alții cu Cuvântul Meu. Atunci o să vezi puterea lui.

Mana

Am trecut dincolo de ușă. Însă am fost surprins să constat că toată Gloria în care mă aflasem până în acel moment, dispăruse. Era întuneric și mirosea a mucegai, ca într-o pivniță veche. Era înspăimântător, dar încă mai simțeam puterea cuvintelor rostite de Domnul, și aceasta m-a liniștit.

“Simți ungera Duhului Sfânt”, a zis o voce.

“Cine ești tu?”, am întrebat.

“Mai întrebi?”

Nu părea să fie Înțelepciunea. Oricum știam că era Domnul. Treptat, ochii mei au început să vadă, obișnuindu-se cu întunericul, și am fost surprins să-l văd pe vechiul meu prieten, vulturul alb.

“Domnul locuiește în tine, și la fel cum te aflai acolo în prezența Lui, tot așa poți să rămâi și aici în starea pe care ai experimentat-o acolo. Știu că te-ai dedicat prezenței Lui, și acesta este un lucru bun, dar aici trebuie să-L recunoști în multe feluri. Mai întâi de toate trebuie să-L recunoști vocea în inima ta, și apoi să-L recunoști vorbind prin alții.

Ai știut lucrul acesta dinainte, și l-ai experimentat din când în când, dar nu așa cum trebuie să-l știi acum. El o să fie întotdeauna aproape de tine, și o să-L găsești foarte ușor. El o să te conducă mereu la adevăr. Doar condus de Duhul Sfânt o să vezi și o să știi totul așa cum este în realitate. În vremurile care o să vină, o să pierim dacă nu o să-L urmăm îndeaproape.”

“Știu că-mi spui adevărul, deoarece aud Înțelepciunea vorbind prin tine. Te afli aici ca să-mi arăți calea? Abia văd.”

“Din când în când o să vin la tine, ca să te înștiințez cu privire la indicatoarele care o să-ți spună că te afli pe calea cea bună, dar trebuie să te lași condus de Duhul Sfânt. O să te ajut să înțelegi modul în care te conduce El prin diferite locuri, dar mai întâi trebuie să-ți vorbesc despre mană, astfel ca tu să poți să trăiești.”

“Mană! Vorbești despre aceeași mană pe care au mâncat-o israeliții când se aflau în pustie? Așa ceva o să mâncăm aici?”

Chiar de la începutul vremurilor, toți cei care au umblat cu Dumnezeu, au trăit datorită ei. Mana pe care au mâncat-o israeliții în pustie, era o profeție a aceleia care este aici. Domnului o să-ți dea zilnic mană proaspătă. Așa cum a acoperit pământul zilnic cu mană pentru israeliții care se aflau în pustie, tot așa o să acopere pământul cu adevăr pentru poporul Lui. O s-o vezi și tu, în orice direcție în care o să te întorci. Chiar și în milocul întunericii și al tristeții. Cuvântul Lui o să te înconjoare, și astfel o să poți s-o aduni. Cei aruncați în mijlocul închisorilor o să se trezească, găsind-o zilnic. Și aceia care locuiesc în palatele maiestuoase pot s-o găsească zilnic. Dar mana Lui este la fel de gingașă și ușoară ca roua, și se zdrobește ușor. Trebuie să ai inima gingașă și ușoară ca s-o poți vedea.”

Epistolele vii

Domnul vorbește zilnic cu fiecare din oamenii Lui. Ei nu pot să trăiască doar cu pâine, ci au nevoie de Cuvintele care ies din gura Lui. Acestea nu sunt cele pe care le-a rostit în trecut, ci acelea pe care le rostește în fiecare zi”, a continuat vulturul.

“Mulți dintre ei sunt slabi, pentru că nu știu cum să strângă mana pe care le-o dă Domnul zilnic. Aceștia deviază de la drumul inițial, deoarece nu-i cunosc vocea. Oile Lui îi cunosc vocea, și-L urmează pentru că-L recunosc pe El. Mana este pâinea vieții dată în fiecare zi poporului Lui. Trebuie să înveți s-o recunoști și să-i înveți și pe oamenii Lui s-o recunoască. Când o s-o gustе la fel cum o guști tu acum, o s-o caute zilnic cu zel. Nu-ți fă griji cu privire la cum să aduni mâncare și apă, ci învață să vezi și să ai parte de această mană pe care ți-o dă Domnul în fiecare zi. Aceasta o să te păzească atunci când toate celelalte o să piară.

Scripturile sunt carnea pe care ne-o dă Domnul, iar mana Lui o găsim în epistolele Sale vii, adică în HRANA tare a CUVÂNTULUI lui scris. Aceasta o să ne întărească

pentru ce o să urmeze, iar mana o să ne slujească ca încurajare prin ce vom trece în viitor.

Cuvintele pe care le-ai auzit de la sfinți în Sala de Judecată, erau mana de la Dumnezeu. Și oamenii Lui sunt mană pentru lume. Mana este pâinea vieții, cuvintele vii adresate zilnic poporului Lui, rostite prin oamenii Lui. Scripturile au fost scrise odată și nu o să mai poată să fie schimbate. Ele sunt speranța sufletului nostru. Oricum, încă se mai scrie în Cartea Vieții. Cu fiecare suflet care vine la El, El scrie un capitol nou în Cartea Vieții.”

Victorie sau înfrângere

Scripturile sunt schițele locuinței Lui, pe care o clădește printre oameni. Ele sunt mărturia felului în care a lucrat El cu bărbați și femei, ca să le aducă acestora mântuirea. Oamenii Lui sunt vase ale Cuvântului viu și sunt martori pentru lume, cum că Cuvintele Lui nu sunt doar din trecut, ci că ele sunt încă vii și dau încă viață. Ca să-l știi Cuvintele, trebuie să cunoști Scripturile și mana Lui. Scripturile sunt de fapt planurile Lui veșnice, care nu o să se schimbe, și noi trebuie să le știm, ca să umblăm pe căile Lui. Mana Lui o să-ți dea tărie, ca să poți să umbli zilnic pe ele și să ai părtășie cu El. Dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții”, a zis vulturul.

“Mulți dintre mesagerii Lui nici nu-și dau seama că sunt folosiți în acest fel. De foarte multe ori ei nu știu că El vorbește prin ei. Cei cărora le vorbește, îi recunosc rar vocea. Aceasta trebuie să se schimbe. Oamenii Lui au fost chemați să fie în unitate cu El și cu tot ce face El, dar numărul celor care îi cunosc vocea este foarte mic. De aceea Îl urmează rar în direcția spre care vrea Domnul să-i conducă. El dorește ca toți oamenii Lui să știe când le vorbește sau când vorbește prin ei. La fel cum o comunicare sigură dintre un general și soldații lui poate determina rezultatul bătăliei, tot așa și puterea Lui de comunicare cu poporul Său va determina victoria sau înfrângerea în zilele care vor urma.

El pregătește acum câți se poate de mulți mesageri, care să transmită mesajul Lui mai departe. La rândul lor, acești mesageri o să-i învețe pe oamenii Lui să-l cunoască VOCEA și CĂILE. Trebuie să-i primești pe mesagerii Săi ca și când L-ai primi chiar pe Domnul. Tu va trebui să-i ajuți pe calea lor. Succesul lucrării lor de slujire va determina căderea și înălțarea multora.”

Pentru o clipă m-am gândit că aceștia nu o să aibă cu siguranță nevoie de ajutorul meu, din moment ce sunt trimiși de Domnul. Aceasta mi-a adus o mustrare aspră din partea vulturului, care-mi putea citi gândurile.

“Nici să nu-ți treacă prin cap așa ceva! Mulți dintre oamenii Lui cad din cauza acestei iluzii! Dumnezeu ar putea să facă toate lucrurile și fără noi, dar a ales să le facă prin noi. Noi suntem porvizia Lui pentru alții. El și-a trimis un Ajutor care să locuiască în oamenii Lui; de aceea urmărește ca aceștia să se ajute unii pe alții. El a plănuit toate lucrurile astfel ca noi să-L iubim mai mult decât orice altceva, dar noi trebuie să ne iubim și unii pe alții. Avem nevoie de El mai mult decât de oricare alt lucru, însă avem nevoie și unii de alții. În felul acesta suntem toți supuși, astfel ca El să ne încredințeze HARUL și PUTEREA Lui.”

“Îmi pare rău”, i-am spus eu. “Cunosc foarte bine toate aceste lucruri, dar uneori tind să le uit.”

“Acele vremuri în care ai uitat lucrurile acestea, te-au costat mult mai mult decât trebuie să afli tu la ora actuală, dar uitarea lor te va costa și mult mai mult în viitor, mai mult decât o să poți să înduri. Avem nevoie de Domnul mai mult decât de orice, dar avem nevoie și de toți oamenii Lui. În aceștia vom găsi Ajutorul, pe Cel care ne duce la adevăr și pe Cel care ne duce la Fiul.

Acum Domnul Își trimite mesagerii. Unii o să fie bătrâni și înțelepți. Alții o să fie tineri și fără experiență, dar aceștia o să cunoască vocea Domnului. Însă și dușmanul o să-și trimită mesagerii săi, ca să semene confuzie. Aceasta face parte din pregătirea noastră. Unii o să fie înșelați de mesagerii dușmanului pentru o vreme, iar alții o să sufere pierderi din cauza lor, dar cei care Îl iubesc pe Domnul și adevărul Lui, nu o să fie înșelați de aceștia prea mult timp, deoarece ei o să cunoască adevărul. Cei care o să fie înșelați pe o perioadă mai lungă de timp, o să învețe din lucrul acesta, și o să fie folosiți ca să-i demascheze pe înșelători în zilele de pe urmă.

Unii dintre aceia, care vor fi fost înșelați în trecut pe o perioadă mai lungă de timp, o să devină cei mai tari în adevăr, și acest lucru se va datora ÎNȚELEPCIUNII lor. Înțelepciunea înseamnă a-l cunoaște vocea Domnului și a-L urma. Aceștia nu vor mai putea fi depărtați de El. Nu judeca oamenii în baza trecutului lor, ci judecă-i după ceea ce au devenit. Slăbiciunile acelor care L-au urmat pe Înțelepciune, au devenit punctele lor forte. Nimeni nu este mai tare sau mai de încredere decât aceia care Îi cunosc vocea și Îl urmează.

Nu trebuie să încetăm să-l încurajăm pe poporul Lui să-i cunoască VOCEA. Trebuie să le ceri profeților Săi să-i confrunte și să-i demaște pe profeții falși. Trebuie să ducem acest mesaj până la sfârșit. Am fost trimiși să clădim acele linii de comunicare dintre El și aceia care o să fie soldații Lui în marea bătălie care urmează să se dea. Toți oamenii Lui trebuie să-l cunoască glasul. Curând o să vină vremea când toți aceia care nu-l vor cunoaște GLASUL, o să fie înșelați de către întuneric. Cei care îi știu glasul, nu o să fie înșelați deoarece Îl cunosc.”

Pe când spunea vulturul acestea, cuvintele lui au continuat să mă spele la fel ca atunci când mă aflam în prezența Înțelepciunii. Nu-L puteam vedea, dar știam că El era acolo, și El era Cel care îmi vorbea. Cu toate că nu puteam să văd prea bine în acel loc, aveam o limpezime a minții, care mă făcea să înțeleg. Întotdeauna am crezut că aveam o memorie slabă, dar în ciuda faptului că acum spunea mai mult decât îmi spusese vreodată, se părea că puteam să-mi amintesc fiecare cuvânt spus de El, chiar și atunci când venea prin altcineva. În acea clipă am știut că aceasta era puterea Duhului Sfânt, Cel care ne face să ne amintim de toate lucrurile. Când ești în El, este la fel, indiferent dacă te uiți la prezent, la trecut sau la viitor. În timp ce mă gândeam la aceste lucruri, vulturul a continuat.

“Acest loc pare a fi vechi și mucegăit, deoarece nu a intrat decât puțin aer proaspăt în el pe o perioadă lungă de timp. Ai găsit ușa și ai intrat. Aceași ușă care te-a adus în acest loc, te poate duce înapoi în Sala de Judecată. Ce ai primit în Sala de Judecată?”

“Înțelepciune și înțelegere”, i-am răspuns eu.

“Spus într-un singur cuvânt, HAR”, mi-a răspuns vulturul. “Tronul de Judecată este de asemenea Tronul Harului. Poți să mergi acolo oricând.”

Când a spus acestea, m-am întors ca să văd ușa din spatele meu. Acum o vedeam și mai frumoasă decât atunci când am intrat în Sala de Judecată. Am deschis-o și am trecut pentru a doua oară dincolo de ea.

Chemarea

M-am uitat spre Înțelepciune, care apoi m-a întors să privesc din nou la Marea Sală. Am fost surprins să-i găsesc pe toți aceia pe care îi mai întâlnisem acolo, stând în spatele meu. Însă m-a surprins și mai mult când i-am văzut arătând și mai plini de glorie.

„Ei nu s-au schimbat“, mi-a zis Înțelepciunea. „Tu te-ai schimbat. Ochii tăi s-au deschis și mai mult și ca atare pot să vadă mai mult decât au văzut mai înainte. Cu cât o să Mă vezi mai clar, cu atât o să Mă recunoști mai mult în alții.“

Mi-am întors privirea spre apostolul Pavel. Arăta regește, mai presus de orice caracterizare posibilă. Era de o asemenea autoritate și demnitate, și în același timp atât de plin de umilință, încât și cel mai modest țăran sau cel mai păcătos om de pe pământ, s-ar fi simțit foarte confortabil apropiindu-se de el. M-a copeșit acea dorință de a fi ca el.

Apoi mi-am întors privirea spre ceilalți și simțeam că ei erau cea mai apropiată familie a mea și cei mai buni prieteni pe care i-am cunoscut vreodată. Este imposibil de descris cum de îi iubeam, și de unde știam că și ei mă iubeau. Pe pământ nu exista nici o tovărășie care să se poată compara cu aceasta de aici, însă chiar și cea mai bună formă de pe pământ a acesteia, era un fel de anticipare a ei. Nu exista nici un fel de pretenție, poziție sau atitudine. Fiecare știa totul despre fiecare, și dragostea era sursa fiecărui gând. Să fiu în veșnicie cu această familie, avea să fie cu mult mai bine decât mi-am imaginat eu vreodată. Vream neapărat să-i iau pe toți cu mine, dar știam că nu ar putea părăsi această sferă.

Înțelepciunea mi-a răspuns din nou la gânduri:

“Ei o să fie cu tine, la fel cum și Eu sunt cu tine. Amintește-ți că ei sunt marele nor de martori. Chiar și atunci când tu nu o să-i mai vezi, ei o să fie la fel de aproape de tine precum sunt acum. Toți aceia care Mi-au slujit de la începutul vremurilor, sunt un singur trup, și în vremurile care se apropie, ei o să fie alături de tine, dar nu uita că și Eu o să fiu cu tine.”

Mă gândeam cum ar putea ceva ce o să experimentăm în veșnicie, să fie mai bun decât ce urma să găsim chiar aici în Sala de Judecată. Judecata venea din fiecare gând care era înfăptuit. Nu era o judecată a pedepsirii, ci o eliberare, fiindcă nu exista nici o tentativă de a ascunde ceva. Libertatea venea împreună cu tot ce era clar, astfel încât se distingea o anumită dorință de a expune orice slăbiciune a inimii. Dragostea era atât de măreață, încât știam că totul o să fie acoperit și făcut cum trebuie.

“Tot ce simți în prezența Mea, este adevărat”, a continuat Înțelepciunea. Această dragoste și apropiere pe care le experimentezi aici cu frații tăi, sunt reale. Toți sunteți una în Mine, și veți crește în adevărata dragoste, pe măsură ce veți crește în Mine. Dacă veți face aceasta, acea dragoste o să-i ajute și pe alții să guste libertatea pe

care ați experimentat-o aici. Când oamenii Mei care umblă pe pământ, o să primească adevărata judecată, o să umble în libertatea care o să-Mi permită să ating lumea cu dragostea Mea.

Doresc ca nici unul dintre ei să nu piară sau să sufere vreo pierdere, când o să vină aici. Toți să se judece singuri, ca să nu fie nevoie să-i judec Eu. Tocmai de aceea o să-Mi trimit Judecățile pe pământ. Acestea o să vină asemeni unor valuri în continuă creștere, care vor face ca lumea să creadă și să se pocăiască. Fiecare sunet de trâmbiță o să sune mai tare ca cel dinainte. Mesagerii Mei trebuie să-i ajute pe oameni să înțeleagă sunteul trâmbițelor.

Amintește-ți că și cei cu care va trebui să mergi pe pământ, fac parte din Trupul Meu. Ei nu au fost încă glorificați, însă trebuie să-i vezi așa cum au fost chemați să fie, și nu cum ți-au apărut înainte. Trebuie să-i iubești și să vezi autoritatea și harul din ei. Adu-ți aminte că așa cum îi vezi tu pe pământ, tot așa te vor vedea și ei pe tine. Învață să nu-i judeci după înfățișarea pe care o au, ci să-i vezi așa cum o să devină. Doar aceia care trăiesc cu înțelepciune în judecățile Mele și rămân în Mine, o să vadă autoritatea Mea în ceilalți. Totuși să nu-ți dorești ca oamenii să vadă autoritatea Mea în tine. Nu te îngrijora dacă alții o să te vadă sau nu cum ești; gândește-te cum să-i vezi pe alții așa cum sunt în realitate, și să Mă vezi pe Mine în ei. Când ajungi să te îngrijorezi de felul în care te văd alții, aunci deja îți pierzi autoritatea. Și când autoritatea devine țelul tău, începi să-ți pierzi adevărata autoritate. Cunoști autoritatea și lucrarea de slujire pe care ți le-am dat Eu; nu le cere oamenilor să te numească după poziția pe care o ai, ci după numele tău. Atunci numele tău o să fie mai mare decât poziția ta.

În Împărăția Mea autoritatea vine din cine ești tu, nu din ce ești tu. Slujirea este un rol pe care l-ai primit, și nicidecum un rang. Aici, rangul este dobândit prin umilință, slujire și dragoste. Diaconul care iubește mai mult, este mai mare decât apostolul care iubește mai puțin. Pe pământ profeții pot fi folosiți ca să scuture lumea, dar aici o să fie cunoscuți după dragostea lor. Și aceasta este chemarea ta: să iubești cu dragostea Mea și să slujești cu inima Mea. Atunci o să fim UNA.”

Închinare în duh

În timp ce ascultam cum vorbea Înțelepciunea, îmi era greu să înțeleg în paralel și pe altcineva, inclusiv pe acest mare nor de martori, dorind autoritate sau poziție în prezența Lui. Gloria și autoritatea Lui păreau să crească tot mai mult cu fiecare clipă

pe care o petreceam aici, și știam că imaginea pe care o aveam despre El, nu mi-L dezvăluia pe deplin. La fel cum universul se mărea cu o viteză incredibilă și dimensiunile lui nu erau de înțeles, revelația noastră cu privire la Domnul, părea să se mărească tot așa, veșnic.

„Cum pot să Te reprezinte niște oameni?“, am întrebat eu.

„Când Tatăl Meu mișcă și numai din degetul Lui cel mai mic, tot universul vibrează. Însă pe nici unul de aici nu o să-l impresioneze că o să scuturi popoare întregi cu cuvintele tale. Când cel mai neînsemnat dintre frații Mei de pe pământ o să-și arate dragostea, inima Tatălui Meu o să se bucure. Când și cea mai umilă dintre biserici o să-i cânte Tatălui Meu cu inimile pline de dragoste, El o s-o asculte împreună cu tot cerul. Domnul știe că cei de aici care-l privesc Gloria, nu pot face altceva decât să I se închine, și este mai degrabă înduioșat de aceia care trăiesc în întuneric și greutate, și cântă cu inimi adevărate, decât de toate mulțimile cerului.

Acele sunete sfâșietoare de pe pământ, fac de multe ori ca întreg cerul să plângă de bucurie, aceasta din cauză că văd că Tatăl este mișcat de ele. El plânge de multe ori din pricina sfinților care luptă să-și exprime adorarea față de El. De fiecare dată când văd că adevărata închinare a fraților Mei înduioșează inima Tatălui, durerea și suferința îndurate de Mine pe Cruce, mi se par ca și cum ar fi fost doar un preț mic de plătit. Nimic nu Mă bucură mai mult decât atunci când te închini Tatălui. Toată suferința Mea pe Cruce a fost ca tu să te poți închina Tatălui prin Mine. Prin această închinare, tu, Tatăl și cu Mine, vom fi UNA.”

Din tot ce experimentasem până acum, emoția care venea de la Domnul în timp ce-mi spunea aceste lucruri, era mai mare decât am trăit-o eu vreodată. Nu plângea și nici nu râdea. Vocea Lui era liniștită, dar ce-mi spunea despre adevărata închinare, venea tocmai din interiorul Lui, și era mai mult decât puteam primi eu. Știam că auzeam cea mai profundă DRAGOSTE a Fiului lui Dumnezeu, cea de a vedea bucuria Tatălui. Adevărata închinare a cerdincioșilor care luptă pe pământ, putea să facă acest lucru mai bine decât oricine altcineva.

Cu totate că locul acela era atât de glorios, îmi doream pentru prima dată cu disperare să merg chiar și la cel mai trist serviciu de închinare de pe pământ. Eram copleșit de faptul că prin aceasta puteam să-L înduioșăm pe Tatăl. Acea persoană de pe pământ, care I se închina Lui în aceste vremuri grele, însemna și mai mult pentru Tatăl, decât milioane și milioane care I se închinau în ceruri. Fiind acum pe pământ, Îi putem înuioșa inima într-un fel cum nu o vom mai putea-o face niciodată.

Acest lucru m-a surprins atât de mult, încât nici nu mi-am dat seama când am căzut la pământ. Imediat am intrat în ceea ce părea a fi un somn adânc.

L-am văzut pe Tatăl. Milioane și milioane Îl urmau. GLORIA Lui era atât de măreață, și PUTEREA Lui atât de copleșitoare, încât am simțit că în fața Lui întreaga lume nu făcea nici măcar cât un bob de nisip. Când am putut să-l aud vocea, m-am simțit asemeni unui atom pus în fața soarelui, iar când l-am văzut fața, am știut că soarele era un atom în comparație cu ea. Galaxiile erau ca niște perdele în jurul Lui. Veșmântul Lui era format din milioane și milioane de stele vii. Totul era viu în prezența Lui – Tronul, Coroana și Sceptrul. Știam că și dacă aș locui veșnic în prezența Lui, niciodată nu aș înceta să mă minunez; în tot universul nu exista un țel mai mare decât acela de a mă închina Lui.

Apoi Tatăl a devenit interesat de un singur lucru. Părea că tot cerul se oprise de asemenea să privească acel lucru. Privea Crucea. Dragostea pe care Fiul o avea pentru Tatăl Lui, și care fusese exprimată prin toată durerea și întunericul care au venit asupra Lui, L-a înduioșat atât de mult, încât a început să se cutremure. Când Tatăl și-a închis ochii, cerul și pământul s-au cufundat în întuneric. Emoția Lui era atât de puternică, încât nu cred că aș fi putut s-o supraviețuiesc, dacă aș fi continuat să mă mai uit la această scenă și măcar o clipă în plus.

Apoi m-am aflat într-un alt loc, urmărind un serviciu de închinare în clădirea unei biserici mici. Precum mi se întâmplase des în experiențele profetice, mi se părea că știu totul despre fiecare din acea mică încăpere stricată. Toți treceau în viețile lor prin încercări grele, dar nici măcar nu se gândeau la acestea în timp ce se aflau aici. Nu se rugau pentru nevoile lor, ci încercau să compună cântări de mulțumire către Domnul. Erau fericiți, și bucuria lor era sinceră.

Am văzut cerul, și tot cerul plângea. Apoi L-am văzut din nou pe Tatăl, și am știut care era motivul pentru care plângeau. Acest grup mic compus din oameni, care luptau împotriva greutăților și erau în mod evident copleșiți de ele, L-a înduioșat pe Domnul atât de mult, încât plângea. Lacrimile pe care le vărsa nu erau de durere, ci de bucurie. Când am văzut dragostea pe care o simțea pentru acești câțiva închinători, nu am mai putut să-mi înfrânez lacrimile.

Nimic din tot ce am experimentat, nu m-a străpuns mai adânc decât această scenă. Îmi doream mai mult decât orice să mă închin Domnului pe pământ, chiar mai mult și decât să locuiesc în toată Gloria cerurilor. Știam că-mi fusese încerdințat acest mesaj, care putea să-i pregătească pe sfinți pentru ultima bătălie pe pământ, dar

acum el nu mai însemna pentru mine atât de mult, pe cât o făcea încercarea de a le transmite sfinților felul în care Îl puteam înduioșa pe Tatăl. Adorația adevărată exprimată chiar și de cel mai neînsemnat credincios de pe pământ, făcea ca tot Cerul să se bucure, dar mai presus de aceasta, ea Îl făcea pe Tatăl să se înduioșeze. De aceea îngerii preferă mai curând să li se dea în grijă un singur credincios de pe pământ, decât autoritatea asupra galaxiilor sau stelelor.

L-am văzut pe Isus stând alături de Tatăl. Privind bucuria de pe fața Tatălui în timp ce urmărea mica întâlnire de rugăciune, Isus S-a întors către mine zicând:

“Pentru aceasta am murit Eu pe CRUCE. Merita să-I dau BUCURIE Tatălui Meu, chiar și doar pentru un moment. Închinarea ta o să-L bucure zilnic. Când o să treci prin greutăți, închinarea ta o să miște inima Tatălui mai mult decât toate închinările din cer. Aici, unde se poate vedea GLORIA Lui, îngerii nu pot decât să I se închine. Adevărata închinare în duh și în adevăr este atunci, când I te închini Lui în mijlocul încercărilor prin care treci, fără să-I vezi Gloria. Astfel vrea El să fie adevărații închinători. Nu rata încercările prin care treci. Închină-te Tatălui tău, ca să-I aduci o BUCURIE, nu pentru răsplata pe care o vei primi. Nu ești niciodată mai puternic ca atunci când Îi aduci bucurie Tatălui, pentru că BUCURIA Domnului este adevărata ta TĂRIE.”

Păcatul

Stăteam din nou lângă Înțelepciune. Un timp destul de îndelungat nu a vorbit deloc, dar cuvintele erau oricum inutile. Aveam nevoie să-mi satur sufletul cu tot ce tocmai văzusem. Tânjeam să înțeleg marea slujbă care ni s-a încredințat, cea de a fi închinători ai Domnului. Pentru El, soarele era ca un atom, iar galaxiile asemeni unui bob de nisip. Cu toate acestea, El ne-a ascultat mereu rugăciunile, bucurându-Se tot timpul de prezența noastră în timp ce ne privea, și, eram sigur, întristându-se pentru noi. El era cu mult mai mare decât și-ar putea închipui mintea umană, dar știam că era și cea mai sentimentală Ființă din tot universul. Puteam să înduioșăm INIMA Lui Dumnezeu! Fiecare ființă umană a avut acea putere de a-I provoca BUCURIE sau DURERE. Am știut aceasta din punct de vedere teologic, dar acum știam într-un fel care nimicea importanța aparentă a oricărui alt lucru.

Nu exista altă cale prin care să am cuvinte să comunic acest lucru, dar știam că trebuia să petrec tot timpul care mi-a fost dat pe pământ, laudându-L pe Domnul. Era asemeni unei revelații noi: chiar puteam să-i aduc BUCURIE Domnului! Puteam să-I

aduc bucurie lui Isus! Acum am înțeles de ce a murit Isus pe CRUCE. Orice sacrificiu merita, numai ca să înduioșeze inima lui Dumnezeu, chiar și pentru cele mai scurte secunde. Nu doream să mai pierd nici o clipă, știind că o puteam petrece laudându-L. Cu cât erau mai mari încercările și întunericul locului din care venea închinarea, cu atât mai mult era El înduioșat de ea. Acest lucru m-a făcut să-mi doresc încercările, că să Mă închin Domnului prin ele.

În același timp m-am simțit ca lov, atunci când a recunoscut că până în acel moment urechea lui auzise de El, dar când L-a și văzut pe Domnul, s-a pocăit în țărână și cenușă. Eram ca și Filip, care umblase atâta timp cu Isus, dar nu știa că prin El Îl vedea pe Tatăl. Cât de surprinzătoare trebuie să fie pentru îngeri slăbiciunea noastră! Și Înțelepciunea a vorbit din nou:

“Adu-ți aminte că și cel mai neînsemnat dintre micuții Mei, are acel potențial de a mișca inima Tatălui. Singur acest lucru face ca valorare lui să crească nespuse de mult. Aș muri din nou pe CRUCE, chiar și pentru unul dintre aceștia. Simt însă și durerea ta. Îți cunosc încercările, deoarece trecem împreună prin ele. Simt durerea și bucuria fiecărui suflet. De aceea mijlocesc în continuare pentru voi toți. Va veni vremea când toate lacrimile vor fi îndepărtate, și nu se va mai cunoaște decât bucuria. Dar până atunci suferința poate fi folosită. Nu rata încercările, pentru că în mijlocul acestora se va afla lucrul care ne încântă pe Noi, și anume cea mai mare închinare și cea mai măreață exprimare a credinței tale.

Trebuie să Mă cauți atât în inima ta, cât și în a altora. Trebuie să Mă cauți atât în cel mai mare, cât și în cel mai mic. La fel cum Eu le apar diferit la fiecare dintre aceștia care stau înaintea ta, tot așa Eu o să vin la tine prin diferiți oameni. O să vin la tine în diferite împrejurări. Scopul tău principal este să Mă recunoști, să-Mi auzi vocea și să Mă urmezi.”

Întorcându-mi privirea spre Înțelepciune, am văzut că nu mai era acolo. M-am uitat împrejur. Nu-L puteam vedea, însă simțeam prezența Lui peste tot. Apoi m-am întors spre martorii care stăteau în fața mea. Era acolo. Nu-L vedeam, dar era în fiecare dintre aceștia, într-un fel mai profund decât am știut mai înainte. În timp ce Reformatorul a început să vorbească, am putut să sesizez vocea Înțelepciunii în propria lui voce, ca și cum ar fi vorbit direct cu mine.

“Întotdeauna a fost în noi. El este în tine și în cei la care trebuie să te întorci. Din când în când, o să se înfățișeze din nou înaintea ta, însă trebuie să știi că ori de câte ori nu o să-L vezi, o să-L recunoști cel mai bine în locuința Lui, și anume în propriul

Lui popor. El este Înțelepciunea. Doar El știe cum, unde și prin cine să-Ți vorbească. Aceia prin care o să-ți vorbească El, reprezintă doar o parte din mesaj. Adu-ți aminte ce a spus El atunci când a plâns pentru Ierusalim: “Nu Mă veți mai vedea, până când veți zice: ‘Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!’” (Matei 23:39) Nu-L vei mai vedea, până când nu-L vei vedea în aceia pe care-i trimite El la tine.”

“Îmi este ușor să-L văd și să-L aud în tine”, i-am spus eu, “dar lucrul acesta nu este așa de ușor și cu aceia de pe pământ, care nu au fost încă glorificați.”

“Nu va fi deloc ușor”, a replicat Angelo. “CHEMAREA regilor care o să domnească cu El, ESTE CEA DE A-L CĂUTA. Aceia care Îl iubesc pe Domnul și iubesc adevărul, Îl vor căuta pe Domnul mai mult decât orice alte cuceriri sau comori mari.”

Cucerit de El

“Marea chemare, care li se face la toți, este cea de a fi pe deplin cuceriți de El”, a zis un om în timp ce venea mai în față, pe care însă nu l-am recunoscut. “Ar trebui să știi”, a adăugat el, iar apoi mi-a spus numele lui. Am fost șocat de faptul că acest om putea fi găsit aici în compania îngerilor. Fusese un mare cuceritor, dar întotdeauna am crezut că el cauzase Numelui lui Isus mai mult rău decât oricare altul.

“Și eu am găsit HARUL crucii înainte de sfârșitul vieții mele”, a zis el. “Nu te vei întoarce înapoi doar ca să cucerești pentru El, ci și ca să fii cucerit de El. Dacă străluiești în a te dedica Lui, El te va folosi ca să biruiești în Numele Lui. Adevărata biruință înseamnă să câștigi inimile oamenilor cu adevărul care-i va elibera. Cei care-L urmează mai îndeaproape, o să fie folosiți ca să câștige cel mai mult, și ei o să fie cei mai mari dintre regi. Pe pământ, aceștia o să-și dea rar seama că au câștigat ceva. O să poată să vadă ce au realizat, doar când o să ajugă aici. Cei care-și adună comori pe pământ, chiar și acele comori care ar putea fi considerate spirituale, o să aibă puțin aici.”

“Pe pământ nu poți evalua comorile veșnice”, a zis Pavel. “Când am murit, mi se părea ca și cum toate lucrurile pe care le construiseam pe pământ, dedicându-mi viața lor, pieșeră. Bisericile, pentru care am trăit ca să le ajut să se dezvolte, cădeau în apostazie, și până și unii dintre cei mai buni prieteni ai mei se întorceau împotriva mea. În ultimele zile ale vieții mele, m-am simțit un ratat.”

„Da, chiar și eu l-am socotit pe Pavel ca fiind un părinte spiritual“, a continuat marele cuceritor, „precum fac majoritatea din noi, cei care suntem aici. Mulți care vor trece prin marea bătălie finală, o să fie buruitori datorită credincioșiei de a susține adevărul.

Nu o să poți să evaluezi corect roadele spirituale, atâta timp cât te afli pe pământ. Îți vei putea evalua adevărata reușită, doar prin cât de clar Îl vezi pe Domnul, prin cât de bine Îi cunoști vocea, și prin cât de mult Îți iubești frații.“

Apoi a început Pavel să vorbească iar:

“Timp de mai multe luni înainte de execuția mea, m-am simțit ca un ratat. Totuși în ziua execuției mele, mi-am adus aminte de Ștefan, pe care îl văzusem murind la picioarele mele cu cu ceva ani înainte. Amintirea strălucirii de pe fața lui din acea zi, m-a purtat prin multe încercări. Întotdeauna am simțit că el murise oarecum pentru mine, astfel ca eu să văd adevărata lumină. Știam că dacă aveam să mor ca Ștefan, atunci chiar dacă tot ce făcusem fusese în zadar, totuși prin aceasta m-aș fi asigurat că viața mea nu fusese inutilă. Eram plin de recunoștință că puteam muri de dragul Evangheliei, chiar dacă la acea vreme nu părea ca și cum lucrarea mea de slujire ar fi realizat prea multe.

HARUL venea asupra mea tot ca și revelația aceasta, și astfel ultima mea zi petrecută pe pământ, a fost cea mai minunată dintre toate. Atunci mi-am dat seama că pe când trăiam și încercam zilnic să-mi înfrânez dorințele ca să slujesc Evangheliei cum se cuvine, existau semințe plantate pentru totdeauna, chiar dacă eu nu le puteam vedea în raport cu sferile temporare. Aflându-mă aici, pot în sfârșit să spun că lucrul acesta este în mod sigur adevărat. Încearcă să nu judeci după roadele pe care le vezi pe pământ, ci fă ce ai de făcut pentru că este corect.

Ba mai mult, CHEMAREA ta trebuie să fie aceea DE A-L CUNOAȘTE PE DOMNUL. Dacă o să-L cauți, o să-L găsești întotdeauna. El o să fie mereu aproape de cei care se apropie de El. Mulți doresc să fie în prezența Lui, dar nu se apropie El. Trebuie să faci mai mult decât doar să-L dorești: TREBUIE SĂ-L CAUȚI. Aceasta face parte din CHEMAREA ta. Nu există un scop mai înalt decât acesta. Biruința ta va fi evaluată în funcție de felul în care Îl cauți pe El. Întotdeauna te vei afla atât de aproape de El, pe cât de mult dorești să te afli. Biruința ta în viață, va fi în funcție de dorința ta pentru El.”

Pavel și-a ridicat mâna și a îndreptat-o spre mine. “Mult ți s-a dat, și mult ți se va cere. Chiar dacă vei ascunde mulți din talanții care ți-au fost încredințați, vei realiza mult mai mult decât alți oameni, dar așa nu-ți vei duce chemarea la îndeplinire. Nu te compara niciodată cu alții, ci înaintează cu hotărâre, căutând mai mult din El. Totuși, în ciuda la toată gloria care-ți va fi descoperită, niciodată să nu-ți dai jos mantia!”

Semănând și secerând

M-am uitat în jos la MANTIA UMILINȚEI despre care vorbea el. În toată gloria pe care o puteam vedea acum, mohorârea acesteia părea să se amplifice. M-am îngrozit de înfățișarea mea, care mă făcea să arăt atât de rău în prezența lor. Am dat-o la o parte ca să văd armura de sub ea, care acum era mai strălucitoare decât înainte. Strălucea atât de tare, și cu cât descopeream mai mult din ea, cu atât pălea mai mult grupul din fața mea, din cauza strălucirii acesteia. Nici nu mă mai simțeam stânjenit. M-am hotărât s-o dau jos pe toată durata cât mai aveam să stau acolo, ca cel puțin să nu mă mai simt atât de respingător în prezența acelei glorii mărețe.

S-a făcut liniște, și am stat așa pentru câteva clipe. Nu puteam să văd nimic din cauza strălucirii armurii mele. Apoi am strigat după Înțelepciune.

„Pune-ți iar mantaua!”, L-am auzit răspunzându-mi.

Am făcut ce mi-a spus, și am văzut vag conturul Marii Săli.

“Doamne, ce s-a întâmplat cu toți cei de aici? De ce este totul atât de neclar?”

“Fără acea mantie, nu poți să vezi nimic.”

“Dar acum o am pe mine, și totuși nu văd prea bine”, am protestat eu cu disperare.

“De fiecare dată când o să renunți la umilință, o să fii orb față de adevărata lumină, și dacă o s-o pui iar pe tine, o să-ți ia ceva timp până o să poți să vezi din nou deslușit.”

Chiar dacă puteam vedea din nou gloria, nimic nu mai era ca mai înainte. Vederea îmi revenea foarte, foarte încet. Eram peste măsură de întristat.

“Unde este Pavel?”, am întrebat eu. “Știi că urma să-mi spună ceva foarte important.”

“În clipa în care ți-ai scos mantia, au plecat toți cei care se aflau aici.”

“Dar de ce? De ce ar pleca doar pentru că mi-am dat jos mantia? Mi-a fost rușine de cum arătam. Cumva aceasta i-a supărat?”

“Nu s-au supărat. Au știut că fără acea mantie nu Mă poți vedea sau auzi pe Mine prin ei, așa că s-au întors la locurile lor.”

Această afirmație m-a întristat și mai mult.

“Doamne, știu că urma să-mi spună ceva foarte important. O să se mai întoarcă?”

“Este adevărat că, dându-ți mantia jos, ai pierdut o revelație importantă. Ea te-ar fi ajutat mai departe, dar dacă din aceasta înveți să nu-ți mai dai jos mantia niciodată, mai ales din acel motiv pe care l-ai avut, atunci tocmai ai învățat o lecție foarte importantă.”

“Doamne, cred că am învățat această lecție. Nu-mi aduc aminte să mă mai fi simțit vreodată atât de rău. Nu s-ar putea cumva întoarce acum, ca să-mi comunice mesajul merit pentru mine”, l-am implorat eu.

“Tot Adevărul și toată Înțelepciunea vin de la Mine. Vorbesc prin oameni, deoarece oamenii prin care vorbesc fac parte din mesaj. Atunci când o să fii suficient de umil, încât să-ți ții mantia pe tine, o să-ți vorbesc din nou în Slavă. Iar de fiecare dată când o să ți-o dai jos, o să devii orb și surd la nivel spiritual. O să-ți răspund mereu când o să Mă chemi, însă o să trebuiască să-Mi schimb felul prin care-ți vorbesc.

Nu fac aceasta ca să te pedepsesc, ci ca să te ajut să-ți recapeți vederea cât mai repede. O să-ți spun Eu ce conținea acel mesaj pe care urma să ți-l comunic prin acești martori, însă el o să trebuiască acum să fie transmis tocmai prin dușmanii tăi. El o să vină însoțit de încercări, și o să trebuiască să te apleci foarte adânc ca să-l primești. Numai așa o să-ți primești vederea înapoi, pe cât de repede o să ai nevoie de ea. Trebuie să fii în stare să vezi ce va urma.”

Zdrobirea

Mâhnirea și durerea care m-au cuprins atunci, erau aproape de nesuportat. Știam că lucrul pe care aș fi putut să-l primesc în mod glorios, avea acum să treacă prin mari încercări. Dar mai rău chiar și decât aceasta, era faptul că Gloria acea măreață, pe care tocmai o privisem cu câteva momente în urmă, era acum foarte vagă.

“Domne, îmi cer scuze pentru ce am făcut. Acum știu cât de rău a fost lucrul pe care l-am făcut. Durerea pricinuită de această greșală este prea grea de suportat. Nu există vreo cale prin care să pot să fiu iertat, ca să-mi primesc din nou vederea? Nu mi se pare corect ca un moment scurt de mândrie să fie atât de devastator”, am spus eu.

“Ești iertat. Nu o să fi pedepsit cu nimic. Am plătit Eu prețul pentru acest păcat, și pentru multe altele. Trăiești datorită HARULUI Meu, și nu din cauza Legii neprihănită. Datorită HARULUI Meu, există consecințe pentru păcat. Trebuie să seceri ce ai semănat, altfel nu ți-aș putea încredința autoritatea Mea. Când Satana a făcut primul pas în mândrie și egoism, l-au urmat mulțimi de îngeri care erau sub autoritatea lui. Din cauza căderii lui Adam au suferit mulțimi de oameni. Există o responsabilitate asemănătoare pentru aceia cărora le-am dat o asemenea autoritate. Adevărata autoritate nu poate să existe fără responsabilitate, aceasta însemnând că alții vor avea de suferit, dacă o vei lua pe un drum greșit. Greșelile au consecințe.

Cu cât ți se dă mai multă autoritate, cu atât mai mult poți să-i ajuți sau să-i rănești pe alții prin acțiunile tale. A îndepărta consecințele acțiunilor tale, ar însemna să îndepărtez adevărata autoritate. Tu ești parte din noua creație, care este mult mai măreață decât prima creație. Celor chemați să stăpânească cu Mine, li s-a dat cea mai mare responsabilitate posibilă. Ei sunt chemați să ocupe o funcție mai înaltă decât cea pe care a avut-o Satana. El a fost un înger mareț, dar nu a fost și fiu. Tu ai fost chemat să fi moștenitor împreună cu Mine. Întreaga ta viață, împreună cu încercări și revelații, reprezintă totul pentru scopul de a te învăța care este responsabilitatea autorității.

Fiecare lecție pe care trebuie s-o înveți, are o cale ușoară, și una mai grea. Te poți umili, poți să cazi pe stâncă și să te zdrobești, sau stâncă să cadă peste tine și să te facă praf. Orice ai alege, rezultatul final va fi zdrobirea, aceasta fiind UMILINȚA. Mândria a fost atât cauza primei căderi din har, cât și cauza celor mai multor căderi de atunci și până acum. Aceasta rezultă întotdeauna în tragedii, întuneric și suferință. De dragul tău și a celor pentru care ai fost chemat să slujești, având autoritate peste ei, Eu nu o să compromit acea disciplină pe care trebuie s-o înveți, și anume că seceri ce ai semănat. Adonia s-a lăudat că tatăl lui, regele David, nu l-a mustrat niciodată. Solomon, în schimb, s-a plâns că în tot ce a făcut, nu a putut să scape de mustrarea tatălui lui. David a fost cinstit, cu toate că Solomon a crezut că nu a fost tratat corect. El știa că Solomon avea să fie rege. Cei care primesc mustrarea, sunt cei chemați să umble în autoritate și putere.

Ai fost orbit pentru că ai ieșit din UMILINȚĂ și ai început să umbli în MÂNDRIE. Cel smerit nu poate să fie stânjenit. Începi să te rușinezi doar atunci când începi să umbli în mândrie. Lasă acea rușine să fie un avertisment al lipsei de înțelepciune. Niciodată nu lăsa rușinea să-ți controleze acțiunile. Dar dacă se va întâmpla aceasta, atunci o să cazi și mai mult. Învață să accepți în orice clipă să fii smerit, știind că astfel îți voi încredința mai multă autoritate.

Nu te lăuda cu puterea pe care o ai, ci laudă-te cu slăbiciunile tale. Dacă vei vorbi deschis mai mult despre eșecurile tale, ca să-i ajuți pe alții, atunci și Eu o să-ți prezint mai deschis victoriile tale. "Oricine se înalță va fi smerit, și cine se smerește va fi înălțat." (Luca 14:11)

Știam că tot ce-mi spusese era adevărat. Am predicat același mesaj de multe ori. M-am gândit la cum îl avertizase Pavel pe Timotei să fie atent la propriile lui învățături, și mi-am dat seama că eu aveam nevoie de mesajele mele mai mult decât aceia

căroră li le predicam. Acum îmi era mai rușine de armura strălucitoare pe care o purtam, decât de acea mantie a smereniei. Am strâns și mai tare mantia. Iar când am făcut acest lucru, ochii mi-au strălucit mai tare și vederea mea a crescut în mod surprinzător, cu toate că era încă departe de ceea ce fusese mai înainte. M-am întors spre ușă. Mi-era teamă să mai trec pe ea, cel puțin până îmi recăpătam mai mult din vedere.

“Trebuie să pleci acum”, a zis Înțelepciunea.

“Ce este dincolo?”, am întrebat eu.

“Destinul tău”, a răspuns El.

Știam că trebuia să plec. Încă îmi părea rău că nu puteam trece din nou pe acea ușă, cu vederea pe care o avusesem înainte, deoarece știam deja cât de întunecos era de cealaltă parte. M-am gândit că voi depinde și mai mult de alții pentru o vreme, și mi-am luat angajamentul să mă încred în Domnul, și nu în vederea mea. Imediat ochii mei mi-au strălucit și mai mult decât înainte. M-am gândit să privesc din nou Sala de Judecată, ca să văd dacă cei de acolo erau și ei la fel de glorioși precum îi văzusem mai înainte, dar m-am hotărât să nu o fac, deoarece am considerat că nu era bine. Apoi Înțelepciunea a apărut lângă mine, aproape la fel de strălucitor ca și mai înainte. Ochii mi s-au obișnuit cu lumina atât de repede, încât puteam să mă uit la El. Nu a spus nimic, dar simplul fapt că-L priveam, îmi dădea mult curaj. Totuși încă simțeam acea părere de rău, că nu am ascultat toate mesajele pe care urma să le primesc din partea marelui nor de martori.

“Dacă părerea de rău se transformă în hotărâre, atunci încercarea va fi mult mai ușoară. Și atunci când dușmanii tăi vor părea să se înalțe pe ei înșiși mai presus de tine, autoritatea și puterea ta de a-i învinge pe dușmanii Mei, vor crește și mai mult.”

Uitându-mă spre ușă, am rămas uimit. Am văzut și mai mult prin ea decât văzusem înainte, încât pentru un moment chiar am crezut că era o altă ușă. Părea a fi devenit mai frumoasă decât înainte și era diferită de oricare ușă pe care o văzusem vreodată, chiar și în aceste locuri cerești. Pe ea erau scrise titluri de ranguri mărețe, cu un scris frumos din aur și argint. Pe ea erau bijuterii frumoase pe care le-am putut recunoaște, atât de irezistibile încât îmi era greu să-mi întorc privirea de la ele. Erau vii. Apoi mi-am dat seama că întreaga ușă era vie.

Privind spre ușă, Înțelepciunea și-a pus mâna pe umărul meu.

“Aceasta este ușa casei Mele.” Când a spus aceasta, am înțeles imediat că atracția pe care o simțeam față de această ușă, era exact ca cea pe care o simțeam și pentru

El. Cumva ușa era El. Mă întrebam cum era posibil ca ceva atât de frumos, să fi arătata atât de simplu și neatrăgător mai înainte. Domnul mi-a răspuns la această întrebare nerostită.

“Nu poți să vezi casa Mea așa cum este ea, până când nu Mă vezi pe Mine în poporul Meu. Când ai început să Mă auzi cu adevărat prin poporul Meu, chiar înainte de a-ți da jos mantia, ochii îți erau deschiși ca să vezi casa Mea așa cum este ea. Există o glorie mult mai măreață decât poți tu să vezi acum. Când o să te întorci acolo de unde vii, acesta va fi locul pe care o să trebuiască să-l cauți. Spre acesta va trebui să-i conduci pe oamenii Mei. Pentru aceasta va trebui să lupti, și va trebui să ajuți la construirea ei, a casei Mele.”

Cu mâna Înțelepciunii peste mine, am înaintat spre ușă. Ea nu s-a deschis, dar am trecut chiar prin mijlocul ei. Nu cred să existe vreo limbă omenească care să poată să descrie ce am simțit când am trecut prin ea. Am văzut gloria tuturor veacurilor într-o singură clipă. Am văzut cerul și pământul fiind una. Am văzut mulțimi de îngeri și oameni care arătau mai plini de glorie decât oricare alt înger pe care îl văzusem până atunci. Toți aceștia slujeau în casa Domnului.

Acum știam care era CHEMAREA mea. Cu toate că trecusem prin atâtea, știam un lucru: căutarea mea de-abia începea acum.